

**OTTESSA
MOSHFEH
EILEEN**

OTTESSA MOSHFEGH

EILEEN

Original: *Eileen* (2015)

Traducere din limba engleză de:
IRINA BRANDABUR/GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2017

1964

Arătam ca o fată pe care te-ai aștepta să o vezi într-un autobuz citind o carte legată în pânză, luată de la bibliotecă, o carte despre plante sau de geografie, purtând, poate, o plasă peste părul castaniu-deschis. M-ai fi putut lua drept o elevă la școala sanitară sau o dactilografă, mi-ai fi putut remarca mâinile nervoase, bătaia din picior, buza mușcată. Nu arătam cu nimic ieșit din comun. Mi-e ușor să mi-o imaginez pe această fată, o versiune ciudată, tânără și sfioasă a mea, cu o poșetă banală din piele sau mâncând dintr-o punguță cu arahide, răsucind între degetele înmănușate fiecare arahidă, sugându-și obrazii, holbându-se îngrijorată pe fereastră.

Lumina soarelui de dimineată scotea în evidență puful subțire de pe chipul meu, pe care încercam să îl acopăr cu pudră compactă, o nuanță puțin prea rozalie pentru tenul meu palid. Eram slabă, cu o siluetă colțuroasă, aveam mișcările smucite și temătoare, ținuta, țeapănă. Fața mi-era plină de mici cicatrice de la acnee, estompând orice plăcere sau nebunie care se ascundea sub învelișul acela rece de New England. Dacă aș fi purtat ochelari, aș fi putut trece drept inteligentă, dar eram prea pripită ca să fiu cu adevărat inteligentă.

Te-ai fi așteptat din partea mea să mă bucur de liniștea încăperilor închise, să mă regăsesc în tăcerea absolută, cu privirea care să parcurgă încet hârtia, pereții, draperiile grele, gândurile niciodată trecând de la ceea ce descopereau ochii – carte, birou, copaci, persoane. Dar detestam tăcerea. Detestam liniștea. Uram aproape totul. Aproape tot timpul eram nefericită și furioasă. Încercam să mă controlez și asta nu mă făcea decât să mă simt și mai ciudat, mai nefericită și mai furioasă. Eram ca Ioana d'Arc sau ca Hamlet, dar născută în viața greșită – viața unui nimănu, un copil al nimănu,

invizibil. Nu există cuvinte mai potrivite pentru a o spune: pe atunci nu eram eu însămi. Eram altcineva. Eram Eileen.

Iar pe atunci – asta se întâmpla acum cincizeci de ani – eram o mironosiță. Uită-te la mine doar: purtam fuste de lână groasă care îmi veneau mai jos de genunchi, ciorapi groși. Mereu îmi încheiam nasturii de la bluză și de la jachetă până sus de tot. Nu eram o fată care întorcea priviri. Dar nu era nimic cu adevărat în neregulă sau teribil la înfățișarea mea. Eram tânără și drăguță, obișnuită, cred eu. Însă la acea vreme credeam că sunt cea mai rea – urâtă, dezgustătoare, nepotrivită pentru această lume.

Aflată într-o asemenea stare, îmi părea ridicol să atrag atenția asupra mea. Rareori purtam bijuterii, niciodată nu mă parfumam și nici nu îmi făceam unghiile cu oă. O vreme am purtat un inel cu un mic rubin. Fusesse al mamei.

La finalul aceluia decembrie s-au scurs ultimele zile ale mele în rolul acestei micuțe și furioase Eileen, în orașul groaznic de rece unde m-am născut și am crescut.

Iarna adunase un strat de peste un metru de zăpadă. Stătea înverșunată în fiecare curte, se strânsese la buza fiecărui pervaz de la parter, ca o inundație.

În timpul zilei, stratul de zăpadă de deasupra se topea, iar fleșcăraia din jgheaburi se mai scurgea puțin și îți aduceai aminte că din când în când viața era veselă, că soarele strălucea. Dar până după-amiaza, soarele dispărea și totul îngheța din nou, iar zăpada se acoperea de un strat atât de gros de gheață, încât noaptea putea să susțină greutatea unui adult.

În fiecare dimineață aruncam sare din găleata din fața ușii pe alea îngustă de la verandă până în stradă. De căpriorii de deasupra ușii atârnav țurțuri, iar eu stăteam acolo și îmi imaginam cum se rup și îmi străpung sânii ca niște săgeți, cum îmi trec prin

carnea fragedă a umerilor ca niște gloanțe sau îmi despică în bucăți creierul. Trotuarul fusese curățat de vecinii de alături, o familie în care tatăl meu nu avea încredere pentru că erau luterani, iar el era catolic. Dar el nu avea încredere în nimeni. Era temător și nebun, cum sunt toți bețivii bătrâni. De Crăciun, acei vecini luterani lăsaseră un coș de răchită alb, plin cu mere ceruite și împachetate în celofan, o cutie cu bomboane de ciocolată și o sticlă de vin de Xeres în fața ușii. Îmi aduc aminte că pe felicitare scria „Să fiți amândoi binecuvântați”.

Cine știa cu adevărat ce se întâmpla în casă în timp ce eu eram la serviciu? Era o clădire colonială din lemn cu două etaje și cu zugrăveală roșie coșcovită. Mi-l imaginez pe tata sorbind din vinul de Xeres, în spiritul Crăciunului, aprinzând un trabuc vechi la aragaz. E o scenă amuzantă. În general el bea gin. Ocazional, bere. După cum spuneam, era bețiv. Un om simplu, în felul acesta. Când se întâmpla ceva, era foarte ușor de distras și de potolit: nu trebuia decât să-i dau o sticlă și să ies din cameră. Desigur că obiceiul lui cu băutura a fost pentru mine, ca tânără, o povară în plus. Mă făcea să fiu foarte tensionată și iritată. Așa se întâmplă când cineva locuiește cu un alcoolic. În acest sens, povestea mea nu este unică. De-a lungul anilor am locuit cu mulți bărbați alcoolici și fiecare m-a învățat că este inutil să te îngrijorezi, că nu are rost să te întrebi de ce, că e sinucidere curată să încerci să îi ajuți.

Ei sunt cine sunt, de bine, de rău. Acum locuiesc singură. Fericită. Chiar voioasă. Sunt prea bătrână să mă preocupe problemele altora. Și nu îmi mai pierd timpul gândindu-mă atât de mult la viitor, să îmi fac griji despre lucruri care încă nu s-au întâmplat. Dar când eram tânără, mereu îmi făceam griji, nu doar în legătură cu viitorul meu, cât mai ales în legătură cu tatăl meu – cât mai are de trăit,

ce ar fi în stare să facă, ce o să găsesc acasă când ajungeam seara de la serviciu.

Nu aveam o casă foarte drăguță. După ce a murit mama, nu i-am sortat lucrurile și nici nu le-am pus deoparte, nu am rearanjat niciodată nimic și, dacă ea nu mai era să facă curat, casa era murdară și prăfuită și plină de decorațiuni inutile și aglomerată de lucruri, lucruri, lucruri peste tot. Și cu toate astea aveam senzația că este o casă complet goală. Era ca o casă abandonată, cu proprietarii care au fugit într-o noapte ca evreii sau ca țiganii. Nu prea foloseam camera mică, sufrageria sau dormitoarele de la etaj. Pur și simplu totul stătea acolo și se umplea de praf – o revistă deschisă pe brațul canapelei de ani de zile, o bombonieră plină cu furnici moarte. Îmi aduc aminte de ea ca de fotografiile acelea cu case din deșert distruse de teste nucleare. Cred că vă puteți imagina și singuri detaliile.

Eu dormeam la mansardă, pe o saltea cumpărată de tatăl meu în urmă cu un deceniu pentru o excursie estivală cu cortul în care până la urmă nu a mai mers.

Mansarda era un loc rece, prăfuit și neterminat, unde mă retrăsesem după ce mama se îmbolnăvisese. Mi-era imposibil să mai dorm în camera mea din copilărie, care se afla lângă dormitorul ei. Toată noaptea se văita, plângea și îmi striga numele. În mansardă era liniște.

Acolo sus nu ajungea prea mult zgomot de la etajele de mai jos ale casei. Tatăl meu avea un fotoliu pe care îl târâse din camera mică în bucătărie. El acolo dormea. Era genul de fotoliu care se lăsa pe spate la acționarea unei manete, o caracteristică încântătoare la vremea achiziției. Dar maneta nu mai funcționa. Chestia ruginise într-o poziție de repaus permanent. Totul din casă era ca acel fotoliu – soios, stricat și înghețat.

Îmi aduc aminte că îmi plăcea că iarna soarele apunea atât de devreme. La adăpostul întunericului

mă simțeam cumva alinată. Însă tata se temea de întuneric. Asta poate să sune ca o ciudățenie duioasă, dar nu era. Noaptea obișnuia să aprindă aragazul și cuptorul, să bea și să privească flăcările albastre pâlpâind sub lumina slabă de deasupra. Spunea mereu că-i e frig. Și cu toate astea, se îmbrăca foarte subțire. Într-o seară anume – îmi voi începe povestea de aici – l-am găsit stând desculț pe scări, bând vinul de Xeres, cu mucusul unui trabuc între degete.

— Biata Eileen, mi-a spus el sarcastic când am intrat pe ușă.

Era foarte disprețuitor față de mine, mă considera jalnică și neatractivă și nu se sfia să-mi spună asta. Dacă fanteziile mele din acele vremuri ar fi devenit vreodată realitate, într-o bună zi l-aș fi găsit împrăștiat pe jos, la baza scărilor, cu gâtul rupt, dar încă respirând. „Era și timpul”, aș fi spus cu cel mai plictisit ton de care aș fi fost în stare, aplecându-mă deasupra trupului său muribund. Deci, da, îl uram, dar eram foarte supusă. În casă eram doar noi doi – eu și tata. Am o soră, încă în viață din câte știu eu, dar nu am mai vorbit cu ea de peste cincizeci de ani.

— Bună, tata, i-am spus, trecând pe lângă el pe scări.

Nu era un bărbat masiv, dar era lat în umeri și cu picioare foarte lungi, ceea ce îi dădea un aspect maiestuos. Părul cărunț și subțire i se zburlea și și-l pieptăna pe spate. Chipul său părea cu zeci de ani mai bătrân decât în realitate, și avea o expresie de scepticism uimit și permanent dezaprobatoare. Privind retrospectiv, pot spune că aducea mult cu băieții din închisoarea unde lucram eu – sensibil și furios. Indiferent de cât bea, mâinile îi tremurau mereu. Întotdeauna își freca bărbia, care era roșie, retrasă și ridată. Trăgea de ea la fel cum ai mângâia pe cap un băiețel și i-ai spune că e un ștrengar. Singurul regret în viață, susținea el, era că, oricât de mult își dorise, nu putuse să-și lase și el o barbă

adevărată. Așa era el – plin de regrete, arogant și în același timp lipsit de logică.

Nu cred că și-a iubit vreodată copiii. Faptul că purta verigheta chiar și după mulți ani de la moartea mamei sugera că măcar pe mama o iubise întrucâtva. Dar bănuiesc că era incapabil de dragoste, de dragoste adevărată. Era un personaj crud. Până acum nu am reușit să îl iert, altfel decât imaginându-mi că părinții lui îl băteau în copilărie. Nu este metoda perfectă, dar funcționează.

Aceasta nu este o poveste despre cât de crud era tatăl meu, ca să fiu clară. Rostul aici nu este deplângerea cruzimii sale. Dar îmi aduc aminte de acea zi pe scări, de cum a tresărit când s-a întors să mă privească, de parcă i se făcea rău când mă privea. Eu stăteam sus, în capătul scărilor și mă uitam în jos.

— Te duci din nou afară... la Lardner's, a mârâit el.

Lardner's era magazinul de băuturi din cealaltă parte a orașului. A lăsat din mână sticla goală de vin, care s-a rostogolit pe scări, treaptă cu treaptă.

Acum sunt foarte rezonabilă, chiar pașnică, dar pe atunci eram ușor de înfuriat. Solicitățile tatălui meu de a-i satisface doleanțele ca o servitoare sau ca o femeie de serviciu erau constante. Și eu nu eram genul de fată care să refuze pe nimeni.

— Bine, am spus eu.

Tata a mormăit și a pufăit din mucul de trabuc.

Când eram deranjată, mă alinam preocupându-mă de înfățișarea mea. De fapt, eram obsedată de felul în care arătam. Am ochii mici și verzi și – mai ales pe atunci – nu vedeam în ei prea multă bunătate. Nu sunt una dintre acele femei care încearcă mereu să mulțumească pe toată lumea. Nu sunt atât de strategică.

Dacă pe atunci mă vedeai cu o agrafă în păr și cu haina mea de lână gri, de culoarea șobolanului, te-ai fi așteptat să fiu doar un personaj minor în această saga – conștiincioasă, echilibrată, anostă,

ștearsă. De la distanță arătam ca un suflet timid și blând, și uneori chiar îmi doream să fiu așa. Dar adesea înjuram și mă înroșeam și începeam să transpir, iar în acea zi am trântit ușa, lovind-o cu toată talpa pantofului, aproape scoțând-o din balamale. Arătam atât de plictisitor, de fără viață, imună și neafectată, dar de fapt eram mereu furioasă, clocoteam, gândurile îmi vuiau, mintea era ca a unui ucigaș. Mi-era ușor să mă ascund în spatele măștii plictisitoare pe care o purtam, tot lăncezind. Eu chiar credeam că îi păcăleam pe toți. Și de fapt nu citeam cărți despre flori sau economia gospodăriei. Îmi plăceau cărțile despre lucruri groaznice – crime, boală, moarte. Țin minte că am ales odată cea mai groasă carte din biblioteca publică, o cronică a medicinei egiptene antice, ca să studiez practica macabră prin care celor morți li se scotea creierul prin nas, trăgând de el ca dintr-un scul de ață.

Îmi plăcea să îmi imaginez creierul meu așa, încâlcit în cutia craniană. Ideea că creierul meu putea să fie descâlcit, îndreptat și astfel reșezat într-o stare de pace și sănătate era o fantezie care îmi aducea alinare. Adesea simțeam că în creierul meu era ceva așezat greșit, o problemă atât de complicată încât doar o lobotomie o putea rezolva – că aș avea nevoie de o minte nouă sau de o viață cu totul nouă. Puteam să fiu foarte melodramatică în felul cum mă autoapreciam. În afară de cărți, mă delectam citind *National Geographic*, care îmi era livrată acasă prin poștă. Acesta era un adevărat lux și mă făcea să mă simt foarte specială. Mă fascinau articolele care descriau credințele naive ale popoarelor primitive. Ritualurile sângeroase, sacrificiile umane, toată acea suferință fără rost. Ai putea spune că eram sumbră. Visătoare. Dar nu cred că aveam din fire inima atât de împietrită. Dacă m-aș fi născut într-o altă familie, aș fi putut deveni o persoană care acționează și se simte perfect normal.

Adevărul fie spus, eram lacomă după pedepse. Nu mă deranja foarte mult faptul că tatăl meu mă dirija. Mă înfuriam și, da, îl uram, dar furia dădea vieții mele un fel de scop, iar toate comisioanele lui omorau timpul. Așa îmi imaginam că este viața. O sentință lungă în care doar aștept să treacă timpul.

În seara aceea, când am ieșit din baie, am încercat să par tristă și epuizată. Tatăl meu a mormăit nerăbdător. Eu am oftat și am luat banii pe care îi ținea întinși în mână. Mi-am pus din nou haina și mi-am încheiat nasturii. Eram ușurată că aveam încotro să mă duc, o modalitate de a face să treacă orele serii, și alta decât a mă fâțâi de colo colo prin mansardă sau de a-l privi pe tata cum bea. Nimic nu îmi făcea mai mare plăcere decât să ies din casă.

Dacă la ieșire aș fi trântit tare ușa de la intrare, așa cum eram tentată, cu siguranță unul dintre ținuturile aceia de deasupra s-ar fi desprins. Mi-am imaginat cum ar fi trecut pe lângă clavicula mea și m-ar fi înjunghiat direct în inimă. Sau, dacă mi-aș fi lăsat capul pe spate, poate că mi-ar fi pătruns prin gât, trecând prin centrul inutil al trupului meu – îmi plăcea să îmi închipui aceste lucruri –, continuând prin intestinele mele și, în final, străpungându-mi zonele intime ca un pumnal de gheață. Pe atunci așa îmi imaginam anatomia mea, creierul ca un ghem încâlcit, trupul ca un vas gol, părțile intime ca un fel de țară complet străină.

Dar desigur că am fost atentă când am închis ușa. De fapt, nu voiam să mor.

De când tatăl meu nu mai era în stare să sofeze, eu conduceam vechiul lui Dodge. Adoram mașina aceea. Era un Coronet cu patru uși, verde mat, plin de zgârieturi și urme de bușituri. Podelele ruginiseră din cauza anilor de expunere la gheață și sare. În torpedoul mașinii țineam un șoarece de câmp mort pe care îl găsisem într-o zi pe verandă, făcut ghem. Îl luam de coadă și îl învârteam prin

aer, apoi îl vâram înapoi în torpedou, împreună cu o lanternă stricată, o hartă cu autostrăzile din New England, câteva monede oxidate. În acea iarnă, din când în când, mai trăgeam cu ochiul spre șoarece, îi verificam stadiul invizibil de descompunere în frigul năprasnic. Cred că într-un fel mă făcea să mă simt puternică. Un mic totem. Un talisman norocos.

Afară testam temperatura cu vârful limbii, o scoteam în vântul înțepător până mă durea. În acea noapte trebuie să fi scăzut sub minus zece grade. Mă durea până să și respir. Dar preferam vremea rece celei calde. Vara eram neliniștită și irascibilă. Aveam erupții pe piele, trebuia să fac băi reci. Stăteam la biroul meu din închisoare fluturând energic un evantai în fața mea. Nu îmi plăcea să transpir în fața altor oameni. Găseam această dovadă de senzualitate dezgustătoare și indecentă. În mod asemănător, nu îmi plăcea să dansez sau să practic sporturi. Nu ascultam Beatles și nici nu mă uitam la Ed Sullivan la televizor. Nu eram interesată de distracții și de popularitate pe atunci. Preferam să citesc despre vremuri antice, despre târâmuri îndepărtate. Cunoștințele despre orice noutate sau tendință mă făceau să mă simt doar ca o victimă a izolării. Dacă evitam deliberat toate astea, puteam să cred că dețineam controlul.

Mi se făcea rău când conduceam Dodge-ul. Știam că e ceva în neregulă cu eșapamentul, dar la acel moment nu mă puteam gândi la înfruntarea unei asemenea probleme. Într-un fel îmi plăcea când trebuia să cobor geamurile, chiar și când era frig. Credeam că eram foarte curajoasă. Dar chiar mă temeam că, dacă mă plângeam în legătură cu mașina, îmi va fi luată. Acea mașină era singurul lucru din viața mea care îmi dădea speranță. Era singura mea modalitate de a evada. Înainte să se pensioneze, tata o conducea în zilele lui libere. Conducea atât de neatent – parca pe borduri, lua curbele strâns, rămânea noaptea fără benzină, o

zgâria de camioanele care livrau lapte, de marginea clădirii AMP și tot așa. Pe atunci toată lumea conducea beată, dar asta nu era o scuză. Eu eram o șoferiță destul de bună. Niciodată nu mergeam cu viteză mare, nu treceam niciodată pe culoarea roșie a semaforului. Când afară era întuneric, îmi plăcea să conduc încet, piciorul abia îmi atinge pedala, și să privesc afară la orașul care se derula ca un film. Mereu îmi imaginam casele altor oameni care trebuie să fi fost mult mai frumoase decât a mea, pline de mobilă din lemn lustruit și șemineuri elegante, decorate pentru Crăciun. Prăjiturile în dulapuri, mașini de tuns iarba în garaje. Mi-era foarte ușor pe atunci să mă gândesc că toată lumea o ducea mai bine decât mine. Pe strada mea, un vestibul iluminat mă făcea să mă simt persecutată. Avea o băncuță albă și o lamă lângă ușă ca o patină întoarsă pentru a răzui zăpada de pe ghetete și o ghirlandă de brad atârnată de ușa de la intrare. Orașul era un loc drăguț, demodat, ai putea spune. Și dacă nu ai crescut în New England, nu cunoști liniștea ciudată a unui oraș de coastă acoperit noaptea de zăpadă. Nu este ca în alte locuri. La asfințit se întâmplă ceva ciudat cu lumina. Pare să nu scadă, ci să se retragă în ocean. Lumina parcă este trasă deoparte.

N-o să uit niciodată clinchetul zglobiu al clopoțelului de deasupra ușii magazinului de băuturi, fiindcă suna pentru mine aproape în fiecare seară. Lardner's Liquors. Îmi plăcea acolo. Era cald și ordonat și puteam să mă plimb printre rafturi cât de mult voiam, prefăcându-mă că mă uit la produse. Știam, desigur, unde era ținut ginul pe culoarul din centru, pe partea dreaptă dacă stăteai cu fața la casier, la câțiva metri de peretele din spate și doar pe două rafturi, Beefeater deasupra, și Seagram's dedesubt. Domnul Lewis, care lucra acolo, era atât de blând și fericit, de parcă nu se gândea niciodată la ce folosea tot alcoolul acela. În

acea seară, am luat ginul, am plătit, m-am întors la mașină și am așezat sticlele pe scaunul pasagerului.

Cât de ciudat este că alcoolul nu îngheață. Era singurul lucru din acel loc care pur și simplu refuza frigul. Tremuram în Dodge, am întors cheia și am condus încet spre casă. Se lăsă întunericul și am ales drumul mai lung și mai pitoresc, din câte îmi aduc aminte.

Tata stătea în fotoliul lui din bucătărie când m-am întors acasă. Nu s-a întâmplat nimic special în acea noapte. Este doar un moment de început. Am pus jos sticlele la îndemâna lui pe podea și am mototolit în pumn punga de hârtie, aruncând-o în grămada de gunoi de lângă ușa din spate. Am urcat în mansardă. Mi-am citit revista. M-am dus la culcare.

Și iată-ne aici. Numele meu este Eileen Dunlop. Acum mă cunoști. Aveam 24 de ani și aveam un loc de muncă plătit cu 57 de dolari pe săptămână unde lucram ca un fel de secretară la o instituție privată de corecție pentru băieți adolescenți. Acum cred că era de fapt o închisoare pentru copii, cu acte în regulă. O voi numi Moorehead. Delvin Moorehead a fost un proprietar teribil pe care l-am avut ani mai târziu și astfel pare destul de potrivit să îi folosesc numele în acest scop.

Într-o săptămână, voi fi fugit de acasă și nu mă voi mai întoarce niciodată.

Aceasta este povestea dispariției mele.

VINERI

Vineri însemna izul grețos de pește ce se ridica de la cantina de la subsol și prin camerele reci în care dormeau băieții, pe holurile cu podeaua acoperită cu linoleum și spre biroul fără ferestre unde îmi petreceam zilele.

Era un miros atât de înțepător și de chinuitor, încât îl puteam depista chiar și afară în parcare când ajungeam dimineața la Moorehead. Îmi făcusem obiceiul de a-mi încuia poșeta în portbagajul mașinii înainte să intru la serviciu. Erau vestiare în sala de recreere din spatele biroului, dar nu aveam încredere în personal. Când m-am angajat acolo aveam 21 de ani și eram cât se poate de naivă, iar tata mă avertizase că în închisoare cei mai periculoși indivizi nu sunt criminalii, ci chiar oamenii care lucrează acolo. Pot să confirm că e adevărat. Acelea au fost probabil cele mai înțelepte cuvinte pe care mi le-a adresat tatăl meu.

Pentru prânz îmi pusesem la mine două felii de pâine, unse cu unt și împachetate în folie de aluminiu, și o conservă de ton. Era vineri și până la urmă nu voiam să se ducă dracului toată ziua. M-am străduit cât am putut să zâmbesc și să încuviințez din cap spre colegele mele, amândouă femei între două vârste, groaznice, cu coafuri țepene și care abia ridicau privirea din romanele lor de dragoste, dacă directorul nu se afla prin preajmă. Birourile lor erau pline de ambalaje de celofan galben de la caramellele pe care amândouă le țineau în boluri de cristal fals în colțurile birourilor. Oricât de groaznice ar fi fost, doamnele erau foarte jos pe lista personajelor respingătoare din viața mea de-a lungul anilor. Lucram în ture de zi în birou cu ele, chiar nu îmi era atât de rău. Aveam o muncă de birou, ceea ce însemna că rareori trebuia să interacționez cu unul dintre cei

patru sau cinci ofițeri corecționali, a căror sarcină era să îndrepte comportamentul dificil al tinerilor rezidenți din Moorehead. Ei erau precum sergenții din armată, lovind ușor băieții cu bastoanele peste picioare în timp ce se târșâiau prin jur, ținându-i și sugrumându-i ca în curtea școlii. Când lucrurile se agravau, încercam să mă uit în altă parte. De cele mai multe ori mă uitam la ceasul de perete.

Paznicii de noapte își terminau tura la ora opt, când ajungeam eu, și nu îi cunoșteam, deși le țin minte fețele epuizate – unul era un idiot notoriu, iar celălalt, un veteran chelios, cu degetele pătate de tutun. Ei nu sunt importanți. Dar unul dintre paznicii de zi arăta pur și simplu minunat. Randy avea ochii mari ca de câine, un profil puternic, îmblânzit totuși de tinerețea lui și ceea ce eu credeam, desigur, că este un fel de tristețe magică și un păr strălucitor, aranjat într-o parte.

Îmi plăcea să îl privesc de la biroul meu. Stătea pe holul care lega biroul de restul clădirii. Purta uniforma gri standard, ghete de motociclist bine lustruite, un mănunchi greu de chei prins la curea. Avea un fel anume de a sta, jumătate pe scaun și jumătate pe lângă, cu un picior atârându-i în aer, o postură care îi pune în evidență prohabul, de parcă ar fi stat pe un platou ca să îl văd eu mai bine.

Nu eram genul lui, știam asta, și mă durea, deși nu aș fi recunoscut niciodată. Genul lui era o fată drăguță, cu picioare lungi, cu buze groase, probabil blondă, bănuiam eu. Oricum, puteam să visez. Petreceam multe ore privindu-i bicepșii contractându-se de fiecare dată când răsfoia paginile revistei sale de benzi desenate. Când mi-l imaginez acum, mă gândesc la felul în care își plimba scobitoarea prin gură. Era superb. Era poezie. L-am întrebat o dată, emoționată și ridicolă, dacă iarna nu îi era frig cu mânecile scurte. A ridicat din umeri. Aparentele înșală, m-am gândit, aproape leșinând. Era inutil să îmi fac speranțe, dar nu mă puteam abține să nu îmi

imaginez că într-o zi el va arunca poate cu pietricele în fereastra mea de la mansardă, cu motocicletă fumegând în fața casei, topind întreg orașul. Nu eram imună la lucrurile de genul acesta.

Cu toate că nu beam cafea – îmi dădea amețeli –, mergeam până în colțul unde se afla ibricul, pentru că deasupra lui, pe perete, era o oglindă. Mă alina când îmi priveam reflexia în oglindă, deși îmi uram cu patimă chipul. Așa e viața celor obsedați de sine. Timpul petrecut suferind până la agonie din pricină că nu eram frumoasă a fost mai lung decât sunt dispusă să recunosc chiar și acum. Îmi frecaam ochii de somn și îmi turnam o ceașcă de smântână, îndulcită cu zahăr și cu pudră de lapte de malț Carnation, pe care o țineam în sertarul de la biroul meu. Nimeni nu comenta pe seama acestui cocktail bizar. În tot acel birou nimeni nu îmi acorda niciun fel de atenție. Femeile din birou erau atât de acre și de plate și de snoabe! La vremea aceea le suspectam că erau atrase în secret una de cealaltă. Astfel de convingeri erau din ce în ce mai prezente în mintea oamenilor la acea vreme, locuitorii orașelor erau mereu atenți la posibilitățile „homosexuali latenți” și stăteau la pândă ca să-i prindă pe picior greșit.

Suspiciunile mele în legătură cu doamnele de la birou nu erau neapărat nefondate. M-a ajutat să simt puțină compasiune când mi le-am imaginat întorcându-se seara acasă la soții lor dezgustători, atât de amărâte, atât de singure. Pe de altă parte, îmi venea să vomit când mi le imaginam cu bluzele desfăcute, cu mâinile una în sutienul celeilalte, cu picioarele desfăcute.

Era o mică secțiune într-o carte pe care o găsisem în biblioteca publică, care arăta măști mortuare ale unor personalități precum Lincoln, Beethoven și Sir Isaac Newton. Dacă ai văzut vreodată un cadavru adevărat, știi că oamenii nu mor niciodată cu un astfel de zâmbet de complezență, cu chipul atât de lipsit de expresie.

Dar am folosit măștile lor de ghips drept ghid și exersam cu sânguință în oglindă, relaxându-mi fața în timp ce îmi păstram o aură de rezistență benignă, așa cum am văzut pe chipurile acelor bărbați morți.

Menționez asta pentru că este chipul pe care îl purtam la muncă, masca mea mortuară. Fiind atât de tânără, eram incredibil de sensibilă și hotărâtă să nu arăt asta. Mă izolam de realitatea acestui loc, a acestui Moorehead. Trebuia să fac asta. Eram înconjurată de mizerie și rușine, dar niciodată nu am fugit la baie în lacrimi. Ulterior, în acea dimineață, în timp ce duceam corespondența spre biroul directorului închisorii, care se afla în zona sălilor unde băieții învățau și aveau activități recreative, am trecut pe lângă un ofițer de corecție – Mulvaney sau Mulroony sau Mahoney, toți păreau la fel – în timp ce acesta îi răsucea urechea unui băiat care îngenunchease în fața lui.

— Te crezi special? a întrebat el. Vezi mizeria de pe jos? Contezi mai puțin decât pata aia de murdărie dintre plăcile de gresie. A împins capul băiatului cu fața în jos, în bocancii lui, mari și cu bombeu de oțel, suficient de duri cât să omori pe cineva cu ei. Linge-o, a spus ofițerul.

Am văzut cum buzele băiatului se depărtau și apoi am privit în altă parte.

Secretara directorului închisorii era o femeie cu ochii atât de reci și atât de grasă, încât părea că nici nu respiră, că inima nu îi bate niciodată. Masca ei mortuară era lipsită de expresie. Singurul semn de viață pe care l-a dat a fost atunci când a ridicat un deget la gură și a scos un centimetru de limbă movulie ca să-și ude vârful. A răsfoit mecanic teancul de plicuri pe care i l-am înmănat, apoi s-a întors. Am mai zăbovit un minut sau două, prefăcându-mă că număr zilele din calendarul care atârna pe peretele de lângă biroul ei.

— Mai sunt cinci zile până la Crăciun, am spus eu, încercând să par veselă.

— Domnul fie lăudat! a răspuns ea.

Adesea mă gândesc la Moorehead și la crezul lor de tot râsul, *parens patriae*, și mă cutremur. Băieții de la Moorehead erau cu toții atât de tineri, erau copii. La acea vreme mă înspăimântau, pentru că simțeam că nu mă plac, că nu mă găsesc atrăgătoare. Așa că încercam să îi alung ca pe niște animale sălbatice nătânge. Unii dintre ei erau dezvoltăți, înalți și chipeși. Nici față de acei băieți nu eram imună.

Înapoi la biroul meu, erau multe lucruri la care puteam să meditez. Era 1964, atât de multe erau la orizont. În fiecare direcție ceva se demola ori se construia, dar cel mai mult mă gândeam la mine și la propria mea mizerie în timp ce îmi aranjam pixurile în pahar, îmi tăiam ziua din calendarul de birou. Limba ceasului care marca secunde tremura și se apleca în față de parcă ar fi fost o persoană la început îngrozită de spaimă și apoi înghiontită de disperare care se arunca de pe o stâncă doar ca să rămână blocată în aer. Mintea mea cutreiera. Îi plăcea mai mult să hoinărească spre Randy. În acea zi de vineri, când am primit cecul de salariu, l-am împăturit și mi l-am băgat în sân, care abia se putea numi sân, de fapt. Erau doar niște umflături mici și tari, pe care le ascundeam sub straturi de lenjerie de bumbac, sub o bluză, o jachetă de lână.

Încă aveam acea frică adolescentină, mă temeam că atunci când oamenii se uitau la mine, puteau să vadă prin hainele mele. Bănuiesc că nimeni nu avea fantezii cu trupul meu gol, dar mă îngrijoram că de fiecare dată când cineva privea în jos, îmi examina de fapt și zonele intime și putea cumva să descifreze pliurile și cavitățile complexe și de neînțeles, înfășurate atât de strâns acolo jos între picioarele mele. Eram mereu foarte protectoare față de pliurile și cavitățile mele. Eram, desigur, încă virgină.

Presupun că falsa mea pudoare și-a făcut datoria și m-a salvat de o viață dificilă, cum a fost cea a surorii mele. Ea era mai mare decât mine și nu era deloc virgină, trăia cu un bărbat cu care nu era măritată, într-un oraș din apropiere – mama noastră i-ar fi spus „curvă”. Joanie era foarte drăguță, cel puțin așa cred, dar sub exteriorul de fetișcană se ascundea o latură întunecată și lacomă. Mi-a povestit cum iubitului ei, Cliff, îi plăcea să o „guste” când se trezea dimineața. A început să râdă când mi-a văzut expresia nedumerită de pe chip, care apoi s-a înroșit și a împietrit când mi-am dat seama la ce se referea.

— Nu e așa că e amuzant? Nu e așa că e grozav? a chicotit ea.

Bineînțeles că o invidiam mult, dar nu lăsam niciodată să se vadă asta. Chiar nu voiam ceea ce avea ea. Bărbați, băieți, perspectiva formării unui cuplu cu unul dintre ei mi se părea ridicolă. Ceea ce îmi doream mai mult era o aventură fără cuvinte. Dar chiar și asta mă speria. Aveam o slăbiciune pentru Randy și pentru alți câțiva, dar asta nu dusesese niciodată nicăieri. O, bietele mele zone intime, înfășate ca un copil într-un scutec de lenjerie groasă de bumbac și vechiul brâu sufocant al mamei! Mă dădeam cu ruj nu ca să fiu în pas cu moda, ci pentru că buzele mele erau de aceeași culoare ca sfârcurile. La 24 de ani nu lăsam nimic care să ajute la construirea unui portret imaginar al trupului meu gol. Se părea însă că majoritatea tinerelor femei intenționau să facă exact opusul.

În acea zi, la închisoare avea loc o petrecere. Doctorul Frye se pensiona. El era domnul foarte în vârstă care de zeci de ani se ocupa cu dozarea unor cantități imense de sedative pentru băieți, fiind psihiatrul închisorii. Trebuie să fi avut în jur de 80 de ani. Acum și eu sunt bătrână, dar când eram tânără nu prea îmi păsa de oamenii în vârstă. Simțeam că simpla lor existență mă submina. Nici că-mi păsa că doctorul Frye pleca. Am semnat

felicitarea când a ajuns pe biroul meu, cu un scris precis, cursiv, de școlăriță, cu o notă sarcastică: „Drum bun!” îmi aduc aminte că imaginea de pe felicitare era un desen în cerneală neagră care înfățișa un cowboy îndepărtându-se călare spre asfințit. Dumnezeu! În anii petrecuți la Moorehead, doctorul Frye venea ocazional să supravegheze vizitele familiale, a căror administrare zilnică îmi revenea, și îl priveam cum stă lângă ușa deschisă a camerei de vizite, încuviințând din cap, clănțănind din gingii și mormăind. Câteodată scotea niște interjecții însoțite de gesturi largi, pe care le făcea cu degete tremurătoare, cu care arăta spre un copil care nu stătea drept, îl îndemna să răspundă la întrebare, să ceară scuze și tot așa. Iar el nu-mi spusese niciodată un „Bună ziua” sau „Ce mai faceți, domnișoară Dunlop?” Eram invizibilă. Eram o mobilă. După prânz – cred că îmi lăsasem o conservă de ton în dulap, nemâncată –, au chemat personalul la cantină pentru tort și cafea ca să ne luăm rămas-bun de la doctorul Frye, iar eu am refuzat invitația. Am stat la birou și nu am făcut nimic, doar m-am holbat la ceas. La un moment dat am simțit o mâncărime în lenjerie, și de vreme ce nu era nimeni care să mă vadă, mi-am băgat mâna pe sub fustă ca să ajung acolo. La cât de înfășate erau zonele mele intime, erau destul de greu de scărpinat. Așa că a trebuit să îmi bag mâna pe sub fustă, prin față, pe sub brâu, iar când am scăpat de mâncărime, mi-am retras degetele și le-am mirosit. E o curiozitate naturală, cred, să îți miroși propriile degete. Mai târziu, la finalul zilei, am întins aceleași degete, încă nespălate, către doctorul Frye când i-am urat pensionare ușoară în timp ce ieșea pe ușă.

•

Nu pot să spun că eram la adăpost lucrând la Moorehead. Dar eram izolată. Nu prea ieșeam deloc în oraș. Orașul în care am trăit și am crescut

– îi voi spune urbea X – nu avea cartiere propriu-zis rău famate. Cu toate astea, erau zone mai puțin sigure, pentru muncitori și oamenii cu probleme, puțin mai aproape de ocean, iar eu trecusem cu mașina de câteva ori pe lângă casele lor șubrede cu curți pline de jucării și de gunoaie. Mă încânta și în același timp mă speria să văd oameni pe drumuri, atât de deznădăjduiți, furioși și indiferenți și mă făcea să mă rușinez că nu sunt atât de săracă. Dar străzile din cartierul meu erau străjuite de copaci și liniștite, casele erau iubite și îngrijite cu mândrie și afecțiune și cu un simț de răspundere civic care mă făcea să-mi fie rușine că eram atât de dezordonată, de confuză și de anostă. Nu știam că mai sunt și alți oameni la fel ca mine în lume, cei care nu „se potriveau”, cum se spune. Mai mult, după cum este tipic pentru orice persoană tânără, izolată și inteligentă, credeam că eu sunt singura conștientă, singura care își dă seama de cât de ciudat este să fii în viață, să fii o creatură pe această bizară planetă numită Pământ.

Văzusem episoade din *Zona crepusculară* care ilustrau genul de alienare directă pe care îl resimțeam în urbea X. Era un sentiment de mare singurătate.

Boston, cu clădirile lui de cărămidă, acoperite de iederă, îmi dădea speranța că acolo undeva exista viață inteligentă, cu tineri care trăiau după bunul plac. Libertatea nu era chiar atât de departe. Mersesem acolo o singură dată: când mama era pe moarte, am dus-o s-o vadă un doctor, unul care nu a putut să o vindece, dar i-a prescris un medicament care să îi facă viața mai „confortabilă”, după cum s-a exprimat el. Pe atunci, acest gen de excursie mi se părea un lux. E adevărat că aveam 24 de ani. Eram o persoană adultă. Ai crede că aș fi putut să merg oriunde aș fi dorit. Într-adevăr, în ultima mea vară petrecută în urbea X, spre finalul unei perioade de beție mai lungă a tatălui meu, am făcut o excursie de-a

lungul coastei. Mi s-a terminat benzina și am rămas blocată pe un drum de țară la doar o oră de casă, până când o femeie mai în vârstă a oprit. Ea mi-a dat un dolar, m-a dus la o stație de benzină și mi-a spus să „planific mai bine data viitoare”. Îmi aduc aminte cum bărbia ei dublă tremura în timp ce întorcea mașina. Era o femeie de la țară și am respectat-o. Atunci am început să mă gândesc la dispariția mea, convingându-mă puțin câte puțin că soluția la problema mea – problema fiind viața mea în urbea X – se afla în orașul New York.

Atunci, ca și acum, era un clișeu, dar ascultând „Hello, Dolly!” la radio, mi se părea perfect posibil să ajung în Manhattan cu bani pentru a închiria o cameră într-o pensiune, iar viitorul să mi se aștearnă în față automat, fără să trebuiască să mă gândesc prea mult la asta. Era doar un vis cu ochii deschiși, dar îl hrăneam cât de mult puteam. Am început să pun deoparte din banii pe care-i câștigam și să îi ascund în mansardă. Era responsabilitatea mea să depun la bancă cecurile de pensie ale tatălui meu, pe care secția de poliție din urbea X le trimitea la începutul fiecărei luni, la banca din urbea X, unde funcționarii îmi spuneau doamna Dunlop, numele mamei mele și, credeam eu, nu ar fi fost nicio problemă să-i fac să golească contul și să îmi dea un plic cu bancnote de o sută de dolari din economiile familiei Dunlop, dacă mințeam și spuneam că urma să cumpăr o mașină nouă.

Nu am discutat niciodată cu altcineva despre dorința mea de a părăsi urbea X. Dar de câteva ori, în timpul celor mai întunecate ore ale mele – eram atât de capricioasă –, când îmi venea să sar cu mașina de pe un pod sau, într-o anume dimineață, când am simțit nevoia compulsivă să îmi prind mâna în ușa de la mașină, îmi imaginam cât de ușurată m-aș simți dacă aș putea să mă întind pe canapeaua doctorului Frye o singură dată și să îi mărturisesc, ca un fel de erou decăzut, că viața mea

era pur și simplu de nesuportat. Dar, de fapt, era suportabilă. Până la urmă o toleram. Oricum, acea tânără Eileen nu s-ar fi întins niciodată pe canapea în compania unui bărbat care nu era tatăl ei. Ar fi fost imposibil ca sânii ei mici să nu se ridice. Deși pe atunci eram mică și firavă, eu credeam că eram grasă, că trupul meu era greoi. Simțeam cum sânii și coapsele mele se unduiesc senzual în timp ce mergeam pe hol. Credeam că totul în legătură cu mine era atât de uriaș și dezgustător. În acest sens, eram nebună. Amăgirea asta mi-a provocat multă durere și confuzie. Acum râd, dar pe atunci totul mi se părea o calamitate.

Bineînțeles că nimeni din biroul închisorii nu era interesat de mine și de nenorocirile mele, de sânii mei. Când mama a murit și am început să lucrez la Moorehead, doamnele Stephens și Murray au stat la distanță. Niciun fel de condoleanțe, nici măcar priviri înțelegătoare sau compătimitoare. Erau femeile cel mai puțin materne pe care le întâlnisem vreodată, și astfel erau foarte potrivite pentru posturile pe care le ocupau în închisoare. Nu erau severe sau stricte cum ți-ai putea închipui. Erau leneșe, inculte, complet neglijente. Îmi imaginez că erau la fel de plictisite ca și mine, dar se răsfățau cu zahăr și cu cărți ieftine de la magazinele de reduceri și nu aveau nicio reținere în a-și linge degetele după ce mâncau o gogoasă sau să râgâie, să ofteze ori să icnească. Încă țin minte cum mi le imaginam în poziții sexuale, fiecare cu fața deasupra părților intime ale celeilalte, surâzând disprețuitor din cauza mirosului, în timp ce scoteau limbile pătate de caramelle. Îmi oferea o oarecare satisfacție să îmi imaginez asta. Poate că mă făcea să mă simt demnă prin comparație. Când răspundeau la telefon, se țineau de nas la propriu și vorbeau pe un ton pițigăiat. Poate că făceau asta ca să se distreze sau poate că nu îmi amintesc bine. Indiferent de cum ar fi fost de fapt, nu erau deloc manierate.

— Eileen, dă-mi dosarul băiatului aceluia nou, puștanul acela, cum îl cheamă, a spus doamna Murray.

— Cel cu râie? Doamna Stephens a molfăit carameaua, scuipând în timp ce vorbea. Brown, Todd. Jur că în fiecare an sunt din ce în ce mai urâți și mai proști.

— Ai grijă ce spui, Norris. E foarte probabil ca Eileen să se mărite cu unul dintre ei într-o zi.

— Așa e, Eileen? Îți ticăie ceasul?

Doamna Stephens se lăuda mereu cu fiica ei, o fată înaltă, cu buze subțiri cu care fusesem colegă de școală. Se măritase cu un antrenor de baseball de liceu și se mutase în Baltimore.

— Într-o bună zi vei fi bătrână ca noi, a spus doamna Stephens.

— Ți-ai pus puloverul invers, Eileen, mi-a atras atenția doamna Murray.

Mi-am tras gulerul de la pulover să verific.

— Sau poate că nu. Ești așa plată că nu știu la care parte mă uit – în față sau în spate.

Și continuau tot așa. Era groaznic.

Presupun că manierele mele erau la fel ca ale lor. Eram teribil de sumbră și de directă, neprietenoasă. Alteori eram încordată și veselă și stângace, enervantă.

— Ha-ha. Și când vin, și când plec, așa sunt eu, plată, am ripostat eu.

Nu învățasem niciodată cum să mă raportez la oameni, cu atât mai puțin să mă apăr. Preferam să stau mânioasă, în liniște. Fusesem un copil tăcut, genul care își sugea degetul mare suficient încât dinții din față să devină mai proeminenți. Am avut noroc că nu ieșeau prea mult. Oricum, desigur că mi se părea că am o gură urâtă ca de cal, așa că rareori zâmbeam. Când zâmbeam, mă străduiam foarte tare să nu ridic foarte mult buza de sus, ceva care necesita o mare reținere, conștiință de sine și autocontrol. Nu ți-ar veni să crezi cât timp petreceam încercând să-mi disciplinez buza de sus.

Chiar simțeam că interiorul gurii mele era o zonă atât de intimă, cavități și pliuri de carne udă deschisă, încât a lăsa pe cineva să vadă înăuntru era la fel de rău ca și cum mi-aș fi desfăcut picioarele. Oamenii nu mestecau gumă atât de des ca astăzi. Acesta era considerat un obicei foarte copilăresc. Așa că păstram o sticlă de Listerine în dulapul meu și adesea îmi clăteam gura. Uneori o mai și înghițeam dacă nu puteam să ajung până la toaletă fără să trebuiască să deschid gura ca să vorbesc. Nu voiam să creadă cineva că eram predispusă să am o gură urât mirositoare sau că în corpul meu aveau loc orice fel de procese organice. Mi se părea rușinos până și faptul că respiram. Acesta era genul de fată care eram.

În afară de Listerine-ul din dulap, mereu aveam o sticlă cu vermut dulce și o pungă cu bomboane de ciocolată cu mentă. Pe cele din urmă le furam de obicei din farmacia din urbea X. Eram o hoată extraordinară, dăruită cu talentul de a sustrage obiecte și de a le dosi în mâneci. Masca mea mortuară mă salva de multe ori de bucluc, pentru că îmi ascundea bucuria și frica de vânzători și angajați care probabil se vor fi gândit că arătam tare ciudat în haina mea uriașă, plimbându-mă pe lângă raftul cu bomboane. Înainte de orele de vizită de la închisoare, îmi plăcea să trag o dușcă mare de vermut și să iau câteva bomboane de ciocolată cu mentă. Chiar și după câțiva ani, aveam emoții când trebuia să întâmpin mamele îndurerate ale băieților încarcerați. Printre alte sarcini care mă plictiseau de moarte, era de datoria mea și să-i rog pe vizitatori să își treacă numele într-un catastif, apoi să se așeze pe scaunele portocalii de pe hol și să aștepte. Moorehead avea o regulă absurdă potrivit căreia nu puteau avea loc vizite simultane. Poate pentru că era puțin personal sau pentru că Moorehead avea spațiu limitat. Oricare ar fi fost motivul, crea o atmosferă de suferință interminabilă timp de câteva ore pentru mamele

care stăteau, așteptau, plângeau și băteau din picior, își suflau nasul și se văicăreau. Într-o încercare de a scăpa de propriile resentimente, elaboram sondaje fără rost și distribuiam chestionare și clipboarduri celor mai neliniștite dintre mame. Mă gândeam că dacă le rugam să le completeze, asta le va da femeilor un sentiment de importanță, cream iluzia că viețile și părerile lor erau demne de interes și de respect. Acolo puneam întrebări de genul: „Cât de des faci plinul la mașină?”, „Unde te vezi în zece ani?”, „Îți place să te uiți la televizor? Dacă da, la ce emisiuni?” De obicei mamele erau bucuroase că au ceva de făcut, deși se prefăceau deranjate. Dacă întrebau despre ce este vorba, le spuneam că este un „sondaj de stat” și că puteau să nu își treacă numele dacă preferau să rămână anonime. Niciuna nu făcea asta. Toate își treceau numele pe acele chestionare mult mai lizibil decât în registrul de vizitatori și răspundeau atât de ingenuu, încât îmi frângeau inima. „În fiecare vineri”, „Voi fi sănătoasă, fericită, iar copiii mei vor avea succes”, „Jerry Lewis”.

Era treaba mea să mențin un fișet plin cu rapoarte și declarații și alte documente pentru fiecare dintre deținuți. Acestea rămâneau la Moorehead până când își ispășeau sentința sau până împlineau 18 ani. Cel mai tânăr băiat pe care îl văzusem în timpul petrecut de mine la închisoare avea nouă ani și jumătate. Gardianului îi plăcea să îi amenințe pe băieții mai mari – înalți, grași sau ambele – că îi transferă devreme la închisoarea de adulți, mai ales pe cei care creau probleme.

— Tinere, crezi că aici ai viața grea? spunea el. După o zi în închisoarea de stat oricare dintre voi ar sângera săptămâni la rând.

De fapt băieții de la Moorehead mi se păreau oameni de treabă, având în vedere împrejurările. În locul lor, oricare dintre noi ar fi indispus și îmbufnat.

Le era interzis să facă majoritatea lucrurilor pe care ar trebui să le facă un copil – să danseze, să cânte, să gesticuleze, să vorbească tare, să asculte muzică, să stea întinși –, în afară de cazurile în care li se dădea permisiunea. Nu vorbeam niciodată cu niciunul dintre ei, dar știam totul despre ei. Îmi plăcea să le citesc dosarele și descrierile infracțiunilor comise de ei, rapoartele de la poliție, declarațiile lor.

Îmi aduc aminte că unul înjunghiase în ureche cu un pix un șofer de taxi. Foarte puțini dintre ei erau chiar din urbea X. Veneau la Moorehead din toată regiunea, cei mai grozavi tineri hoți, vandali, violatori, răpitori, piromani și ucigași din Massachusetts. Mulți dintre ei erau orfani și fugiți de acasă, erau duri și grosolani și mergeau cu aplomb și fudulie. Alții proveneau din familii obișnuite, și comportamentul lor era mai domestic, mai sensibil și mergeau ca lașii. Îmi plăceau mai mult cei duri. Erau mai atrăgători. Iar infracțiunile comise de ei mi se păreau mult mai normale. Băieții privilegiați erau cei care comiteau crimele cu adevărat perverse și bolnave – își strangulau surorile mai mici sau dădeau foc la câinele vecinului, otrăveau câte un preot. Era fascinant. Totuși, după câțiva ani totul a devenit obișnuință.

Îmi amintesc de acea după-amiază anume de vineri, pentru că o tânără femeie a venit în vizită la agresorul ei – la cel care o violase, presupuneam eu. Era o fată drăguță care afișa o suferință ostentativă, iar la acea vreme credeam că toate femeile atrăgătoare erau ușuratece, pisicuțe, stricate, târfe. O astfel de vizită era, desigur, interzisă. Numai rudelor apropiate le era permis să-i viziteze pe deținuți.

Foloseam cuvântul „rudă”. Asta i-am spus și fetei, dar ea a cerut în continuare să îl vadă pe băiat. La început a fost foarte calmă, de parcă exersase ce trebuia să zică. M-a surprins și pe mine propria îndrăzneală când am întrebat-o, cu masca

mortuară activată, dacă ea cerea de fapt să devină ruda băiatului.

— Vreți să spuneți că sunteți logodită și urmează să vă măritați cu el? am întrebat eu.

Ea a părut să-și piardă mințile când am întrebat asta și s-a întors spre mamele plângăcioase cu clipboardurile și chestionarele lor și le-a înjurat, a aruncat registrul pe podea. Nu știu de ce m-am purtat atât de rece cu ea. Presupun că se poate să fi fost invidioasă. Până la urmă, nimeni nu încercase vreodată să mă violeze. Mereu am crezut că prima dată pentru mine avea să se întâmple cu forța. Bineînțeles că speram să fiu violată numai de către cel mai blând, sufletist și chipeș bărbat, cineva care mă iubea în secret – în mod ideal, Randy. De îndată ce fata a plecat și am prins un moment liber, am scos dosarul violatorului ei. Fotografia arăta un băiat negru, cu coșuri și cam apatic. Cazierul lui menționa, printre altele, că furase hainele puse la uscat de vecin, că fumase marijuana, că vandalizase o mașină. Nu părea atât de rău.

O altă îndatorire de-a mea în timpul orelor de vizită era să le spun paznicilor care dintre băieți erau chemați la vorbitor, unul câte unul.

Cei doi gardieni pe care mi-i amintesc cel mai clar erau Randy, desigur, și James. Cred că James avea o problemă la creier sau un fel de boală nervoasă. Era mereu agitat, transpira încontinuu și părea să nu se simtă deloc confortabil în compania altora. Pentru el, munca a început să devină foarte dificilă atunci când a trebuit să interacționeze cu băieții sau să apară în fața mamelor înlăcrimate. Când rămânea singur, cădea într-o stare de tăcere amenințătoare, ca elasticul prea întins al unei praștii. Când era rândul lui să păzească holul, părea să stea așa ore întregi, rigid, de parcă avea să explodeze.

În retrospectivă, asta era o cantitate ridicol de mare de ore de muncă irosite, de vreme ce pe hol mai era un gardian care stătea lângă ușa centrului

rezidențial sau cum om fi numit noi atunci locul unde băieții dormeau și trăiau și se plimbau și citeau Biblia, sau orice ar fi trebuit ei să facă.

Și mai era ridicol – abia acum îmi aduc aminte – cum eu aveam sarcina de a mă ocupa de testul de securitate pentru femeile care veneau în vizită. De vreme ce nu erau paznici sau ofițeri femei, presupun că era de datoria mea să percheziționez mamele, să le verific umerii și șoldurile cu mișcări leneșe și să le bat ușor pe spate. Era cel mai intim moment al zilei mele de lucru, să le pipăi pe aceste femei triste. Și Randy era acolo, de obicei stătea de pază la ușa camerei pentru vizite și, uneori, în timp ce le atingeam pe acele femei îmi imaginam că îl ating pe Randy care, exact ca și femeile acelea, de-abia mă observa. Eram doar o pereche de mâini care fluturau nervos prin aer. Toate erau femei foarte triste, pasive și pline de remușcări, dar niciodată violente. Desigur că în niciuna dintre aceste verificări nu am dat niciodată peste vreun cuțit ascuns sau peste vreo sticlută cu otravă în buzunarul unei fuste de-ale acelor mame triste. Paznicii nu păreau nici ei deloc preocupați. Bărbații rareori veneau în vizită. Cel mai probabil, asta avea legătură cu programul de muncă, dar eu cred că mulți dintre băieții din închisoare nu aveau tați, ceea ce era o parte din problema în sine, presupun. Era totul destul de sumbru.

Partea bună din aceste mizerabile ore de vizită era șansa mea de a fi aproape de Randy. Îmi aduc aminte mirosul ciudat al transpirației lui. Era puternic, dar nu respingător. Un miros natural. Pe atunci oamenii miroseau mai bine. Sunt sigură că așa e. Odată cu trecerea anilor, vederea mi s-a deteriorat, dar simțul mirosului îmi este încă destul de acut. În ziua de azi, adesea trebuie să părăsesc încăperea sau să mă îndepărtez când o persoană din apropierea mea miroase urât. Nu mă refer la mirosul de transpirație și murdărie, ci la un fel de miros artificial, caustic, care vine de obicei de la

oamenii care se camuflează cu creme și parfumuri. Acești oameni puternic parfumați nu sunt de încredere. Ei sunt prădători. Ei sunt precum câinii care se rostogolesc în fecalele altora. Este foarte deranjant. Deși eram în general paranoică în legătură cu felul în care miroseam – dacă îmi putea transpirația, dacă respirația era la fel cu gustul rău din gură –, nu mă dădeam niciodată cu parfum și preferam săpunurile și loțiunile fără miros. Nimic nu atrage mai mult atenția asupra unui miros decât o aromă menită să îl mascheze. Acasă, singură cu tatăl meu, eu mă ocupam de spălatul rufelor, o îndatorire pe care am moștenit-o de la sine, dar pe care rareori o onoram. Dar când o făceam, mirosul hainelor lui murdare era atât de respingător, încât adesea tușeam și îmi venea să vomit. Era un miros ca de lapte stricat, dulceag și amestecat atât de tare cu duhoarea de gin, încât și acum mi se întoarce stomacul pe dos numai când mă gândesc.

Randy mirosea complet diferit – astringent ca oceanul, puternic, cald. Era foarte atrăgător. Mirosea ca un bărbat cinstit. Doamna Stephens îmi spusese că toți gardienii fuseseră angajați prin intermediul agenției de ocupare a forței de muncă a instituției de corecție din comitat. Deci, toți erau foști condamnați, presupun. Toți aveau tatuaje. Chiar și James avea unul. Cred că era o svastică. Tatuajul lui Randy era portretul neclar al unei fete – al mamei lui, speram eu. Într-o dimineață, devreme, în primele mele luni la Moorehead, în timp ce doamnele din birou aranjau decorațiunile de Paște, am citit dosarul de angajat al lui Randy, care includea o listă cu delictele lui din adolescență – comportament sexual inadecvat, intrare prin efracție. În adolescență fusese deținut la Moorehead, fapt care nu mă făcea decât să îl îndrăgesc și mai mult.

Mă știi. Petreceam multe ore întrebându-mă față de cine a manifestat Randy un comportament sexual inadecvat. Bănuiam că vreo tânără

adolescentă care-și supărase părinții pentru că venise acasă după ora limită sau pentru că rămăsese gravidă. Randy nu mi se părea genul violent, deși îl văzusem folosind forța pentru a-i pune la punct pe băieți din când în când. Îmi imaginam că s-ar descurca de minune într-o încăierare cu pumnii. Una din fanteziile mele preferate era aceasta: Randy mă aștepta să termin tura și se oferea să mă însoțească până la mașină. Îmi întindea brațul când trebuia să pășesc pe gheața din parcare, dar îl refuzam făcându-l să se simtă respins și jenat. Însă când alunecam pe gheață și eram nevoită, în ciuda prudenței, să mă prind de brațul lui vânjos cu mâinile înmănușate, el mă privea adânc în ochi și poate ne sărutam.

Sau mă lua de umeri și mă împingea pe aripa Dodge-ului, îmi apăsa fața de geamul înghețat, își băga mâna pe sub fusta mea și îmi trăgea ciorapii, chiloții, iar apoi pipăia sus, în jurul piciorului meu, să simtă cu degetele cavitățile și pliurile în timp ce se împingea în mine, cu răsuflarea fierbinte în urechea mea, nerostind nimic. În această fantezie nu purtam și brâul.

Aceasta nu este o poveste de dragoste. Dar voi povesti încă puțin despre Randy înainte ca adevărata vedetă a poveștii mele să-și facă apariția. E amuzant cum dragostea poate să sară de la o persoană la alta, ca un purice.

Până să apară Rebecca, câteva zile mai târziu, doar gândul constant la Randy mă ținea la suprafață. Încă țin minte adresa lui, pentru că în weekenduri treceam cu mașina pe lângă apartamentul lui din orașul învecinat și stăteam pitită în Dodge, încercând să văd dacă era sau nu acasă, singur, treaz. Voiam să știu ce făcea, la ce se gândea, dacă îi treceam prin minte sau nu. De câteva ori, complet neplanificat, m-am ciocnit de el în urbea X în timp ce mergeam pe Main Street. De fiecare dată îmi ridicam mâna înmănușată, deshideam gura să zic ceva, dar el doar trecea

agale pe lângă mine. Pieptul aproape că mi se surpa. Într-o zi avea să mă vadă pe mine, pe mine cea adevărată, și se va îndrăgosti de mine, îmi spuneam. Până atunci, doar tânjeam și lânzezeam și făceam tot ce-mi stătea în putință ca să îi înțeleg gesturile și obiceiurile și expresiile, de parcă o fluentă a limbajului trupului său mi-ar fi oferit ceva în plus când ar fi venit timpul să îi fac pe plac. El nu ar trebui să spună niciun cuvânt. Credeam că aş fi făcut orice să îl văd fericit. Dar nu eram naivă. Știam că Randy mai făcuse sex cu alte fete. Totuși, nu mi-l puteam imagina în actul copulației, pentru că acesta era termenul pe care îl foloseam mereu în mintea mea. Nici nu puteam să îmi imaginez zonele lui intime, deși văzusem o poză cu ceva similar într-una din revistele pornografice ale tatălui meu. Totuși, îmi puteam imagina un moment postcoital, în care Randy râdea relaxat într-un pat dezordonat spre silueta invizibilă a unei femei. Îl stimam atât de mult! O singură privire în direcția mea îmi făcea pulsul să gonească timp de câteva ore. Dar destul despre el. Deocamdată, la revedere, Randy, la revedere!

Iată cum arătam în acea zi de vineri: mocasini din imitație de piele de aligator, cu tocuri groase, tocite și cataramă aurii ciobite, ciorapi albi care îmi făceau picioarele să arate ca de lemn, ca de păpușă, o fustă largă, galbenă, din buclé, care îmi ajungea până sub genunchi, o jachetă de lână gri cu umeri înalți peste o bluză albă de bumbac, o cruce mică de alamă, o coafură deja veche de câteva zile, fără cercei, un ruj de o culoare care în magazin se numea „roșu ireparabil”. Trebuie să fi arătat de 19 ani mergând pe 65 în acel aranjament sclifosit, de o decență aproximativă, în acel costum de adult. Alte fete erau deja măritate la vârsta mea, aveau copii, erau așezate la casele lor. Aș fi generoasă să spun că nu îmi doream toate astea. Însă toate acestea pur și simplu nu erau disponibile pentru mine. Erau dincolo de mine. După toate aparențele, eram o

fată fără simțul aventurii – naivă, dezinteresată. Dacă mă întrebai atunci, ți-aș fi spus că eu credeam că o persoană trebuie să fie îndrăgostită ca să facă dragoste. Aș fi spus că eu credeam că oricine face asta și nu iubește este o târfă.

În retrospectivă, nu cred că dorința mea pentru Randy era atât de deplasată. O uniune nu ar fi fost complet absurdă. El era angajat, sănătos și nu era complet improbabil, credeam eu, ca el să se vadă cu mine. Eram, până la urmă, o femeie tânără, vioaie, în apropierea lui. În ciuda paranoiei mele, pe atunci nu era nimic cu adevărat reprobabil felul în care arătam. Cel mai neatrăgător la mine era temperamentul, dar mulți bărbați nu par să dea atenție lucrurilor de acest fel. Bineînțeles că Randy trebuie să fi avut alte femei la care să apeleze. Nici dacă aș fi pus mâna pe el, nu aș fi știut ce să fac cu el.

Până am împlinit 30 de ani am învățat cum să mă relaxez, cum să fac cu ochiul în oglindă, cum să cad, plină de farmec, în brațele a nenumărați amanți.

Sinele meu de la 24 de ani ar muri de uimire la moartea subită a prudenței mele. Și odată ce am părăsit urbea X m-am mai împlinit puțin și mi-am cumpărat niște haine care îmi veneau bine; m-ai fi putut vedea pe Broadway sau Fourteenth Street și ai fi crezut că sunt o absolventă de facultate sau poate asistenta unui artist celebru, în drum spre galerie ca să-i ridic cecul. Ceea ce vreau să spun este că nu eram fundamental neatrăgătoare. Eram doar invizibilă.

În acea după-amiază mamele au venit și au plecat. Foile cu chestionare necompletate au fost aruncate la gunoi împreună cu grămezi strălucitoare de ambalaje de caramelle, care semănau cu niște mușuroaie de insecte moarte. „Credeți că există viață pe Marte? Ce calități apreciați cel mai mult la oficiali?” În fiecare zi ridicam zeci de șervețele pline cu muci, marcate de

ruj, ca niște garoafe grase, moarte, cu vârfurile roz. „Vorbiți o limbă străină? Preferați mazăre la conservă sau morcovi la conservă? Sunteți fumătoare?” Un clopoțel a sunat, anunțând că cineva, unul dintre băieți, făcuse ceva care avea drept rezultat o pedeapsă severă. James s-a ridicat de pe scaunul lui și a început să pășească mecanic pe coridor, frângându-și mâinile. Am strâns șervețelele folosite în pumni și le-am adăugat la hârtiile și ambalajele din gunoi.

— Du gunoiul acela, Eileen, mi-a spus doamna Stephens, privindu-mă pe sub brațul ei în timp ce se întindea spre sertarul de la birou ca să ia o cutie nouă de bomboane.

„Dacă a existat viață pe Marte, acum nu mai e”, scrisese una dintre mame.

„Un bărbat ar trebui să fie lat în umeri și să aibă mustață”.

„Puțină franceză”.

„Mazăre”.

„Șase pachete pe săptămână. Uneori mai mult”.

Înainte să plec de la Moorehead în acea vineri, doamna Stephens m-a rugat să decorez pomul de Crăciun pe care omul de serviciu îl târâse în sala de așteptare a închisorii, acum goală, întrucât orele de vizită se terminaseră. Țin minte că era un pin bogat, iar acele erau groase și cerate și un miros puternic de rășină umplea aerul. Exista o magazie unde erau ținute decorațiunile pentru toate sărbătorile – decupaje în formă de iepurași pentru Paște și ouă aurii, steaguri pentru Ziua Independenței, steaguri pentru Ziua Muncii și pentru Ziua Eroilor, curcani și dovleci pentru Ziua Recunoștinței. O dată, de Halloween, am atârnat ghirlande de usturoi deasupra ușii biroului și, în cadrul unei întâlniri după prânz, directorul închisorii a recitat sumbru din blestemele Domnului din Deuteronom. Era ridicol.

Ornamentele pentru pomul de Crăciun erau la fel cum le lăsasem cu un an în urmă, împachetate la

întâmplare în cutia lor jerpelită de carton. Globurile de metal încrustate cu sclipici auriu și argintiu erau ciobite și fade. În fiecare an se împrușca numărul celor pe care le împachetam la loc în hârtie veche de ziar, dar erau fermecătoare și mă umpleau de nostalgie. Aveam resentimente în preajma Crăciunului, singura perioadă din an în care nu puteam să nu cad pradă autocompătimirii recomandate de Crăciun. Jealeam lipsa de iubire și de căldură din viața mea, mă rugam la stele ca îngerii să vină ca în filme și să mă culeagă din mizeria mea și să mă planteze într-o viață cu totul nouă. Mă cuprindea mereu spiritul Crăciunului, așa cum era numit. În copilărie eram lăudată și răsplătită pentru suferința mea, pentru eforturile mele susținute de a fi bună, dar în fiecare an Dumnezeu mă pedepsea. Nu tu cadouri, nu tu miracole, nu tu lumină sfântă. Îmi plângeam de milă și pentru asta. Am încercat să-mi păstrez cumpătul în timp ce despachetam decorațiunile. Erau ghirlande confecționate din plastic strălucitor care miroseau puternic a chimicale antiseptice, ceea ce îmi plăcea. Iar la fundul cutiei se aflau beteală și fulgi de zăpadă din hârtie veche, pe care băieții îi confecționaseră din hârtie glasată albă, acum mulți ani, probabil și cu 20 de ani în urmă. Când i-am scos, erau geometrii tulburate și furioase, ca mici acte violente, dar numele de pe colțuri erau scrise cursiv, calm, cu creion argintiu palid. Îmi aduc aminte nume precum Cheyney Morris, 17 ani. Roger Jones, 14 ani. Eu trebuia să le lipesc pe zidul de cărămidă vopsită din sala de așteptare, dar folosisem toată banda mea adezivă cu o săptămână în urmă, când îmi reparasem tivul de la haină care se desfăcuse cu totul, așa că am îndesat adânc între crengile pomului fulgii de zăpadă. Acolo arătau ca zăpada. Îmi plăcea munca metodică, precum atârarea ornamentelor, așa că m-am pierdut destul de ușor în această activitate. Asta era bine. Mă simțeam nostalgică. Păstrasem o

mână de decorațiuni pentru vârful pomului, care era prea înalt ca să ajung fără să ridic brațele deasupra capului. Dacă aș fi făcut asta, toată lumea ar fi putut să vadă petele întunecate de transpirație de la subraț. Doamne ferește!

— Poți să aduci o scară? l-am întrebat pe James când s-a întors la postul lui.

Îmi aduc aminte mirosul pomezii lui – un miros trist, de lanolină – când a pus ușor scara lângă pom și a ținut-o puțin până am urcat, cu broboane de sudoare ca rouă pe frunte.

— Nu te uita, am spus, deși știam că nu ar îndrăzni niciodată să se uite sub fusta mea.

El a încuviințat din cap. M-am bucurat de acea interacțiune, întrucât rareori aveam ocazia să mă port cu autoritate.

Când am terminat cu ornamentele și am pus cutia goală de carton înapoi în magazie, doamna Stephens a ridicat privirea din hârtiile ei. Pomul arăta superb – eram mândră de el –, dar ea abia a observat. Ea avea zahăr pudră pe nas și o dâră de dulceață de zmeură pe pulover, niciun pic de simț al decorului, părea să nu îi pese de ce credeau alți oameni despre ea. Era șefă de birou la Moorehead de zeci de ani.

— Eileen, a spus ea. Vocea ei avea o monotonie răutăcioasă. O să te ocupi de instalația luminoasă luni la serbare. Eu nu mă mai pot ocupa de lumini. Nu vreau.

— Bine, am încuviințat eu.

Speram ca într-o zi să dispar și să nu mai trebuiască să mă mai gândesc vreodată la ea sau să o privesc, așa că am încercat să o urăsc din toate puterile, să storc din interacțiunile noastre fiecare picătură de dezgust pe care o putea stârni în mine. Știam că aș fi avut de pierdut dacă ripostam sau provocam orice fel de agitație, dar încercam să îi trimit mesaje violente pe cale mentală. Ea mă angajase ca să-i facă o favoare tatălui meu. Spre marea mea rușine, o dată i-am spus din greșeală

„mamă”. Doamna Stephens și-a dat ochii peste cap și a chicotit sarcastic – cu gingiile strălucitoare și cu bule de salivă ițindu-se dintr-un rânjel larg, cu nenorocita aia de caramela care i se izbea de spatele dinților. „Sigur, dragă, cum te simți tu mai bine”.

Am râs, mi-am dres glasul și m-am corectat. „Doamnă Stephens”.

Mă îndoiam că merita cantitatea de ură pe care o îndreptam asupra ei, dar pe atunci uram pe aproape toată lumea, îmi aduc aminte cum conduceam spre casă în acea noapte și îmi imaginam cum arăta trupul ei pe sub tot acel strat de lână gri. Îmi imaginam cum carnea îi atârna de oase ca flancurile reci de porc care atârnă de cârlige la măcelărie – grăsime groasă, lipicioasă, portocalie, carne tare, scursă de sânge și rece atunci când cuțitul trecea prin ea.

Încă pot să văd drumul de 20 de minute de la Moorehead la urbea X. Întinderea plină de pășuni acoperite cu zăpadă, pădurea întunecată și drumurile desfundate și înguste, apoi case, la început rare, ferme, apoi case mai mici și mai aglomerate, unele cu gardulețe albe din lemn sau negre, din fier, apoi orașul, cu oceanul care scânteia la orizont din vârful dealului, apoi acasă. Era, desigur, un grad de confort în urbea X. Imaginează-ți un om bătrân care plimbă un labrador auriu, o femeie care scoate o sacoșă de cumpărături din mașină. Nu era nimic atât de rău în locul acesta. Dacă erai doar în trecere, ai fi crezut că totul era în regulă acolo. Că totul era minunat. Chiar și mașina mea cu țeava de eșapament spartă și cu frigul care îmi venea pe la urechi era minunată. Îl uram și îl iubeam. Casa noastră se afla la o stradă distanță de o intersecție unde un polițist direcționa traficul dimineața și după-amiaza pentru copiii care mergeau la școala primară din cartier. Adesea, pe gardurile vecinilor erau atârinate mănuși sau fulare rătăcite, iar iarna erau întinse pe mormanele înalte de zăpadă, ca un fel de ghișeu de

obiecte pierdute. În acea seară, pe zăpada de pe aleea noastră zăcea căciula de lână tricotată a unui băiat. Am inspectat-o la lumina felinarului stradal și am probat-o. Era destul de strâmtă încât să îmi acopere bine urechile. Am încercat să spun ceva, „Randy”, iar vocea mea a vibrat, ca un ecou înăuntrul meu. Acolo, în capul meu, era ciudat de liniște. Prin zăpada topită o mașină a trecut încet.

În timp ce mergeam pe aleea îngustă spre veranda noastră din față, peste drum s-a deschis portiera unei mașini și un polițist în uniformă a traversat spre mine gheața murdară. Nu bătea deloc vântul, se pregătea o furtună. În casă s-a aprins o lumină, iar polițistul s-a oprit în mijlocul drumului.

— Domnișoară Dunlop, a spus el și mi-a făcut semn să mă apropii.

Nu era ceva ieșit din comun. Îi cunoșteam pe majoritatea polițiștilor din urbea X. Tatăl meu se străduia din greu să le stârnească vizitele. Agentul de noapte Laffey mi-a spus că cineva sunase de la școală să reclame că tatăl meu arunca în copii cu bulgări de zăpadă de pe veranda noastră din față. Mi-a înmănat o scrisoare de avertisment, a înclinat din cap și s-a întors la mașina lui.

— Puteți veni înăuntru, am spus eu, cu o voce răsunătoare. Să vorbiți cu el? I-am întins scrisoarea.

— E târziu, a spus el, s-a urcat în mașină și a pornit stația.

Acei țințuri care atârnavă deasupra ușii de la intrare trebuie să fi crescut cu câțiva centimetri cât fusesem plecată, pentru că țin minte că m-am întins să ating vârful unuia dintre ei și am fost dezamăgită de cât de bont era. Aș fi putut să îi rup pe toți dacă mi-aș fi azvârlit poșeta. Dar nu am făcut decât să închid ușor ușa și să îmi scot pantofii.

Iată casa. Holul de la intrare avea tapet verde-închis cu dungi albastre și stucatură din lemn auriu. Scările erau goale pentru că în acea vară stricasem

aspiratorul, așa că am scos toate covoarele. În casă era prea întuneric ca să se vadă stratul de praf de peste tot. Toate becurile din hol și din camera de zi se arseseră. Din când în când adunam cutiile și sticlele tatălui meu, ziarele lui dezordonate pe care le citea sau pe care se prefăcea că le citește, în capul scărilor, lăsând să cadă pagină după pagină peste balustradă, toate plutind până în holul de la intrare. În acea seară am apucat câteva pagini – primeam ziarul *Post* –, le-am mototolit și i le-am aruncat în spate, el stând la chiuvetă.

— Bună, tata, am spus eu.

— Isteațo, a spus el și s-a întors, lovind ziarele mototolite de pe podea.

În cei 24 de ani ai mei de viață, nu cred că mi-a spus vreodată: „Bună” sau că m-a întrebat ce mai fac. Dar în unele seri, când arătam foarte obosită, se poate să mă fi întrebat: „Ce mai fac iubiții tăi? Ce mai fac toți băieții tăi?”

Nu stăteam cu el la masa din bucătărie decât ca să mănânc niște arahide și să îl ascult cum se plânge. Eu și tata mâneam multe arahide. Mi-am încălzit mâinile deasupra aragazului. Îmi aduc aminte că purtam niște mănuși negre cu flori verzi cusute pe degete. În ridicola mea negare de sine nu îmi cumpăram mănuși de iarnă. Dar îmi plăceau acelea negre cu flori. Pe atunci femeile încă purtau mănuși. Nu mă deranja acest obicei. Pielea de pe mâinile mele era subțire, sensibilă și aveam mâinile mereu reci și, oricum, nu îmi plăcea să ating lucrurile.

— Au mai adus pe cineva nou? m-a întrebat tata în acea noapte. A venit băiatul lui Polk, nu-i așa?

Polk apăruse recent la știri, un polițist din urbea X care fusese omorât de propriul fiu. Tatăl meu îl cunoscuse. Lucraseră în poliție împreună.

— Își execută pedeapsa, am răspuns eu.

— Călătorie sprâncenată! a spus tatăl meu, ștergându-și mâinile de halat.

Pe blatul de lângă aragaz era teancul de corespondență. În acea lună, revista *National Geographic* părea lipsită de lustru. Acum mai mulți ani am găsit fix același număr într-un anticariat – decembrie 1964 –, și îl am pe aici pe undeva, între toate cărțile și hârtiile mele. Mă îndoiesc că un astfel de obiect mai are vreo valoare după 50 de ani, dar pentru mine acea revistă este sacră, o radiografie a lumii înainte ca totul să se schimbe pentru mine. Nu era nimic special. Pe copertă sunt două păsări urâte, poate porumbei, care stau pe un gard din fier forjat. Deasupra lor se vede o cruce în ceață. Numărul include profilul Washington D.C. și niște destinații exotice de vacanță din Mexic și Orientul Mijlociu. În acea noapte, când era nouă și încă mirosea a lipici și tuș, am deschis repede revista la o pagină cu fotografia unui palmier într-un apus roz, apoi am închis-o și am lăsat-o pe blatul din bucătărie, dezamăgită. Preferam să citesc despre locuri precum India, Belarus, mahalalele din Brazilia, copiii înfometăți din Africa. I-am dat tatălui meu avertismentul de la agentul Laffey și m-am așezat să mănânc arahide. El și-a trecut privirea peste avertisment și l-a aruncat la gunoi.

— Doar se laudă, a spus el.

Amăgirile de care suferea erau foarte eficiente – toată lumea avea un rol în teoriile lui conspirative. Nimic nu era ceea ce părea. Era bântuit de viziuni, de figuri întunecate – „gangsteri” îi numea el – care se mișcau atât de repede, spunea el, încât nu le putea vedea decât umbrele. Se ascundeau sub verande și în locuri întunecate și tufișuri, sus, în copaci, și îl supravegheau și îl batjocoreau, spunea el. În acea zi aruncase niște bulgări de zăpadă pe fereastră doar ca să le dea de veste că el știa ce plănuiau ei, mi-a explicat. Poliția a trebuit să îl admonesteze ca să facă totul să pară că nu se întâmpla nimic care să dea de bănuț – doar un bătrân care își pierde mințile.

— Sunt și aici, a spus el despre gangsteri, arătând cu degetul prin casă. Se pare că intră prin subsol. Se plimbă pe aici de parcă ar fi casa lor. I-am auzit. Poate că stau prin pereți, ca șobolanii, a spus el. De fapt se și aud ca șobolanii. Fantome negre. Era torturat de ei zi și noapte, așa că singurul lui refugiu era băutura, normal. S-a așezat la masa din bucătărie. I-a trimis mafia, desigur. De ce crezi că polițiștii sunt mereu aici? Sunt aici ca să mă protejeze. După tot ce-am făcut pentru orașul acesta?

— Ești beat, i-am spus eu sec.

— Eileen, n-am mai fost beat de ani de zile. Asta e ca să îmi calmez nervii, a zis și a ridicat cutia de bere.

Am deschis și eu o bere, am mai mâncat câteva arahide. Când am ridicat privirea, pentru că râdea, l-am întrebat:

— Ce-i așa amuzant?

El putea să facă asta – să treacă de la groază la veselie plină de cruzime.

— Fața ta, a răspuns el. Nu ai de ce să-ți faci griji, Eileen. Cu o față ca aia n-o să te deranjeze nimeni.

Asta a fost. Să-l ia dracu'! Îmi aduc aminte că în seara aceea, mai târziu, mi-am zărit reflexia în geamul întunecat al ferestrelor de la camera de zi. Arătam ca o persoană matură. Tatăl meu nu avea niciun drept să mă intimideze.

În acea noapte, Joanie a trecut pe la noi. Purta o jachetă din imitație de blană de vulpe albă și o fustă mini, cu ghete de zăpadă, cu părul coafat, cu ochii dați cu creion dermatograf. Pe atunci era blondă, cu buzele țuguiate și veselă, cel puțin. Bănuiala mea e că mai târziu s-a acrit – buzele acelea țuguiate trebuiau să se transforme cumva, până la urmă –, dar sper că e sănătoasă și fericită și că are pe cineva care o iubește. Închin pentru speranță. Era o fată specială. Când s-a mutat, trupul ei se mișca de parcă era o haină de blană, atât de

relaxată și în largul ei, nu puteam s-o înțeleg. Era, bănuiesc, fermecătoare, dar atât de critică, mereu mă întreba cu naivitate lucruri de genul: „Nu te simți ciudat că porți puloverul mamei tale moarte?” Dar uneori se purta mai mult ca o soră și mă întreba: „De ce ai fața aia? Acum care mai e problema ta?”

În acea noapte n-am făcut decât să scutur din cap, mi-am făcut un sandviș cu șuncă. Pâine, unt, șuncă. Joanie și-a închis pudriera și a venit în spatele meu ca să mă împungă în coaste.

— Sac de oase, a spus ea, luându-mi sandvișul de pe farfurie. Ne mai vedem, a adăugat ea, sărutându-l pe tata care stătea în fotoliul lui.

N-am mai revăzut-o niciodată.

M-am dus sus în mansardă să stau în pat cu revista mea. Oare mi-ar fi dor de sora mea dacă ar muri? mă întrebam.

Crescuserăm împreună, dar abia dacă o cunoșteam. Iar ea cu siguranță nu mă cunoștea pe mine. Luam bomboane de ciocolată dintr-o cutie, le mestecam și le scuipam una câte una în hârtia maronie în care fuseseră împachetate. Mai întorceam o foaie de revistă.

SÂMBĂTĂ

Până sâmbătă la prânz se mai așternuseră încă 15 centimetri de zăpadă proaspătă peste pătura albă care deja ajungea până la genunchi. Astfel de dimineți erau tăcute, toate sunetele erau atenuate de neaua proaspătă. Chiar și frigul părea că dă înapoi, totul era izolat și discret. Înainte ca furnalele să înceapă să bolborosească, buștenii din șemineuri fumegau și ardeau, iar toate casele din urbea X erau acoperite de zăpadă și gheața începea să se topească și să curgă precum lumânările de ceară; era pașnic.

La cât de frig era în camera mea din mansardă, simțeam că nu aveam nimic de câștigat dacă mă ridicam din pat. Puteam să explorez suficient lumea dacă îmi scoteam brațul de sub pături. Stăteam pe saltea, visând și reflectând ore întregi. Aveam un borcan mare cu capac pentru astfel de ocazii și pentru când toanele tatălui meu mă forțau să mă izolez în mansardă. Mă făcea să mă simt ca și cum aș fi mers cu cortul, trăind aproape de natură și departe de casă când mă așezam pe vine deasupra borcanului, în cămașa de noapte scămoșată a mamei și într-un vechi pulover irlandez de lână, cu aburul ieșindu-mi pe nas ca fumul alb de deasupra unui cazan de vrăjitoare. Urina mea era aburindă și putea, o otravă de culoarea mierii pe care o aruncam de pe fereastra mansardei în canalul plin cu zăpadă.

Actul defecării era o cu totul altă poveste. Avea loc neregulat – poate o dată sau de două ori pe săptămână cel mult – și rareori fără asistență. Căpătasem prostul obicei de a înghiți o duzină sau mai mult de pastile laxative ori de câte ori mă simțeam balonată, ceea ce se întâmpla frecvent. Cea mai apropiată baie era cu un etaj mai jos și o împărțeam cu tatăl meu. Nu mă simțeam niciodată în largul meu acolo. Îmi făceam griji că mirosul ar

putea ajunge jos în bucătărie sau că tatăl meu ar putea veni să bată la ușă în timp ce stăteam acolo pe closet. Mai mult, devenisem dependentă de acele laxative. Fără ele defecam mereu cu durere, greu și dura o oră bună în care mă ghemuiam, îmi masam burta, împingeam și mă rugam. Adesea sângeram din cauza efortului, îmi înfîgeam unghiile în coapse, mă loveam în stomac de frustrare. Cu laxativele, defecarea mea era torențială, oceanică, de parcă măruntaiele mi se topiseră și acum erau azvârlite afară, un noroi care mirosea a chimicale și care, când totul era afară, aproape că mă așteptam să se reverse din vasul de toaletă.

În acele cazuri, mă ridicam să trag apa, amețită, transpirată și rece, apoi mă întindeam în timp ce lumea părea că se învârte cu totul în jurul meu. Era o senzație plăcută. Golită și extenuată și ușoară ca aerul, mă odihneam în liniște, plutind în cercuri, inima îmi dansa, mintea îmi era goală. Ca să mă bucur de acele momente aveam nevoie de intimitate totală.

Așa că foloseam toaleta de la subsol. Tatăl meu trebuie să fi presupus că acolo doar spălam rufe. Subsolul era un teritoriu sigur și intim pentru reveria mea post-toaletă.

Dar, alte dăți, subsolul purta nuanțele sumbre ale amintirilor despre mama și despre cât de mult timp petrecea ea acolo jos – oare ce făcea acolo atâta vreme? Nu știu nici acum. Urca cu un coș de haine sau de cearșafuri curate în șold, smiorcăindu-se, mormăind; ea îmi spunea să îi dau bătaie, să îmi fac curat în cameră, să îmi pieptăn părul, să citesc o carte, să o las în pace. Subsolul încă deținea orice fel de secrete se poate să fi avut dosite acolo. Dacă fantomele întunecate ale tatălui meu și gangsterii ieșeau de undeva, acesta era locul. Dar cumva, atunci când coboram să folosesc toaleta, mă simțeam bine. Amintirile, fantomele, temerile pot

să fie așa – în experiența mea –, ele pot să vină când au ele chef.

În acea sâmbătă am stat în pat cât de mult am putut, până când setea și foamea m-au forțat să îmi iau halatul și papucii și să cobor la parter. Tatăl meu era ghemuit în fotoliul său în fața cuptorului deschis. Părea că doarme, așa că am închis ușa de la cuptor, am băut niște apă de la robinet, mi-am umplut buzunarele de la halat cu arahide și am pus niște apă la fiert. Afară ziua era luminoasă, orbitoare, iar lumina umplea bucătăria ca un reflector locul unei crime. Încăperea era jengoasă. Casa era jengoasă. Mai târziu, în anumite stații de metrou murdare sau în toalete publice, îmi aduceam aminte de acea bucătărie neîngrijită și îmi venea să vomit. Nu era de mirare că nu aveam poftă de mâncare. Fiecare suprafață era acoperită de jeg, de grăsime și de praf. Podeaua de linoleum era plină de mizerie, dăre și pete. Dar ce rost avea curățenia? Nici eu și nici tatăl meu nu găteam și nu prea mâncam. Din când în când spălam o chiuvetă plină de căni și pahare. În general mâncam pâine, beam lapte direct din cutie și din când în când desfăceam o conservă de fasole verde sau de ton ori prăjeam o bucată de șuncă. În acea zi am mâncat arahidele afară pe verandă.

Vecinii își dezăpezeau mașinile – ceva ce eu detestam să fac. Preferam să aștept să vină un băiat din vecini și să facă asta pentru un bănuț. Aruncam cojile de arahide în tufișurile acoperite de zăpadă, în anul acela asta avea să-mi țină loc de decorarea unui pom de Crăciun.

— Liniște! a strigat tata când ibricul a început să fluiera. La ora asta? a mormăit el, deschizându-și pleoapele, mijind ochii la lumina soarelui. Trage obloanele! La naiba, Eileen!

Nu erau obloane. El dăduse jos vechile draperii cu ani în urmă, pretinzând că umbrele pe care le făceau îi distrăgeau atenția de la ce era real și ce nu. Voia să aibă o vedere directă spre curtea din

spate și spre oricine ar fi intrat abuziv pe acolo. În acea dimineață și-a frecat ochii cu pumnii, apoi m-a privit în timp ce îmi făceam o cană de ceai.

— Cineva ar putea să te vadă în costumația asta. Arăți ca o vagabondă.

S-a răsucit pe o parte, și-a frecat fața de tapițeria aspră și prăfuită. Când s-a mișcat, fotoliul a trosnit și a pârâit ca o locomotivă în repaus sub greutatea lui.

— Ți-e foame? l-am întrebat. Aș putea să fierb niște ouă.

— Sunt mort de sete, a spus el, vorbele abia ieșindu-i pe gură și saliva prelingându-i-se dintre buze. Nu vreau ouă. Fără ouă nenorocite.

Am văzut cum îi tremură piciorul sub pătură.

— E frig, a adăugat el.

Îmi sorbeam ceaiul și mă uitam la fața lui, cu pleoapele supte ca o cortină de piele ridată. Părea că nu are deloc gene, obrajii abia dacă aveau culoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eileen! S-a ridicat brusc, a deschis ușa de la cuptor, lăsând căldura să iasă. Încerci să mă omori. Te crezi așa deșteaptă. Asta e casa mea. Și-a tras pătura înapoi peste picioare și s-a cuibărit. E casa mea, a repetat el și s-a ghemuit acolo ca un copil în landou.

Tatăl meu fusese agent de poliție la secția din district, unul dintre cei câțiva dintre polițiștii locali care rareori aveau altceva de făcut decât să sperie pisici din copaci sau să conducă acasă oamenii beți de la spitalul veteranilor din orașul vecin. Polițiștii din urbea X erau foarte apropiați. Tatăl meu fusese mereu respectat, desigur, drag tuturor celor care îl cunoșteau de când era în formă, iar ochii lui albaștri reci și moralismul fermecător i-au câștigat porecla Părintele Dunlop. Nu și-a pierdut niciodată tăria de caracter a unui pușcaș marin. Își iubea uniforma de polițist. Cât timp a lucrat, în majoritatea nopților dormea în ea, cu armă cu tot. Trebuie să fi crezut despre sine că era mare și tare,

că era pregătit pentru apelul de la miezul nopții, când urma să-l prindă pe făptaș. Astfel de apeluri eroice nu au venit niciodată. Dacă trebuie să mă exprim cumva, o să o fac în felul meu: se iubea doar pe sine, era plin de mândrie și purta insigna ca pe o stea de aur pe care Dumnezeu însuși i-o fixase în piept.

Dacă sună banal, era banal. El era foarte banal.

Până să moară mama nu credeam că este ceva în neregulă cu felul în care tatăl meu bea. Fusesse mereu un băutor înrăit de bere și, credeam eu, numai în diminețile mai reci bea whisky. Se ducea regulat cu colegii lui din poliție la O'Hara's, nu era nimic neobișnuit. O'Hara's era barul orașului, pe care îl voi numi după poetul din ale cărui lucrări m-am simțit mereu exclusă, chiar și după ce am învățat să citesc ca un adult. Tata a devenit persona non grata la O'Hara's după ce îl amenințase pe proprietar cu pistolul. Odată ce mama mea s-a îmbolnăvit – „a căzut la pat” este o expresie care îmi plăcea pentru pedanția ei și de aici și ironia față de sfârșitul ei violent –, tatăl meu a început să își ia liber de la serviciu, să bea acasă, să rățăcească noaptea pe străzi, adormind pe verandele vecinilor. Iar apoi bea și mai mult – diminețile, la muncă. A lovit o mașină de patrulă, iar altă dată a tras din greșeală cu pistolul în vestiar. Pentru că avea vechime și pentru că era îndrăgît de întregul departament, din motive pe care nu le voi înțelege niciodată, aceste imprudențe nu erau niciodată discutate deschis. A fost pur și simplu încurajat să se pensioneze anticipat, cu pensie întreagă și supraveghere și îngrijire constantă pe măsură ce trecea timpul și intra în tot mai multe belele. Dintr-un motiv misterios, odată ce mama a murit, el a trecut la gin. Nu pot să îmi explic asta altfel decât prin faptul că, probabil, ginul îi amintea de parfumul ei – ea folosea o apă de toaletă stringentă, florală, dar amară, numită Adelaide –, și poate că pentru el era un fel de alinare când se îmbiba în

mirosul moartei. Dar poate că nu. Am auzit că o gură de gin te poate face imun la țințari și la alți paraziți. Deci, poate că din acest motiv bea gin.

Mi-am petrecut prima parte a după-amiezii dând zăpada la o parte cu lopata. Nu a apărut niciun băiat să mă întrebe dacă l-aș plăti să facă asta. Mai demult, mă emoționam puțin când unul dintre băieții din cartier suna la ușă după o furtună. Nu aveau mai mult de 12 sau 13 ani, purtau căciuli și mănuși, miroseau a pin și acadele. Unul dintre băieți în special era adorabil. Pauly Daly, un nume melodios și cu față absolut adorabilă – obraji mari, îmbujorați și ochi de safir.

De câte ori îl vedeam îmi venea să îl îmbrățișez, să îl strâng cu tot cu haina lui groasă de lână. Pauly făcea o treabă pe cinste: curăța zăpada de pe mașină și de sub cauciucuri, curăța bine aleea ca să deschid ușor portiera mașinii, ceva ce eu mereu uitam să fac. Părea atât de atent. Dovedea, credeam eu, că îi păsa cu adevărat de mine. O dată l-am invitat pe Pauly Daly în casă în timp ce căutam mărunțiș ca să îl plătesc. Înainte să intre în hol și-a scuturat cizmele, și-a scos căciulița. Era foarte bine educat. Avea părul moale și ciufulit, a trebuit să mă stăpânesc ca să nu-mi bag mâinile în el.

— Vrei o ciocolată caldă? l-am întrebat.

Pot spune că nu avea mijloacele necesare ca să mă considere fata ciudată, țeapănă, cu chip de piatră, așa cum mă vedea toată lumea, sau cel puțin așa credeam eu.

Și-a tras nasul, s-a uitat în jur la covorul murdar, a făcut stânga-mprejur și și-a pus înapoi căciula pe cap.

— Nu, mulțumesc, a spus el încet, roșind.

Atunci l-am sărutat pe obraz. Nu am vrut să spun nimic cu asta. Era un băiat drăguț și îl plăceam. Dar atunci a roșit și și-a șters muci care îi atârnavă strălucind între nas și buza de sus.

Părea cu adevărat înspăimântat. M-am depărtat și am scotocit prin toate buzunarele hainelor care

atârneau în debaraua de la intrare.

— Îmi pare rău, am zis după o tăcere stânjenitoare.

I-am pus în căușul palmelor toate monedele pe care le-am putut găsi.

El a încuviințat din cap, mi-a spus „Doamnă Dunlop”, a plecat și nu a mai revenit niciodată.

În acea sâmbătă, când am terminat de curățat zăpada de pe mașină, am deschis ferestrele și am lăsat Dodge-ul să meargă, ca să se încălzească și să se dezghețe puțin. Era la începutul după-amiezii și voiam să merg până la Randy. Simțeam că trebuie să fac asta. El locuia la etajul unei case, nu departe de autostradă. Mă agățam de ideea că atâta vreme cât îl supravegheam îndeaproape, nu se va îndrăgosti de nimeni altcineva. Din câte îmi puteam da seama, își petrecea cea mai mare parte a timpului singur în apartamentul său. Dar rareori îl pândeam noaptea – îmi era frică să fac asta –, așa că cine știe câte vizitatoare avea Randy pe întuneric. Din când în când, lângă motocicletă lui apărea o a doua, parcată în fața aleii lui acoperite cu zăpadă. Bănuiam că avea un prieten bun sau un frate care venea să îl vadă și până și asta mă făcea geloasă. În general parcam peste drum, ascunsă în spatele volanului și îi urmăream casa în oglinda retrovizoare. Dar nu aveam un motiv real să mă ascund. Mă îndoiesc că Randy m-ar fi recunoscut dacă m-ar fi găsit acolo, supraveghindu-l. Mă îndoiesc că îmi știa până și numele. Oricum, mă rugam să apară ocazia perfectă de a-l cuceri. Petreceam ore întregi imaginându-mi cum l-aș impresiona cu farmecele mele feminine. Petreceam ore întregi visând la degete și limbi și la întâlniri secrete pe holurile dosnice de la Moorehead, iar aceste visuri mă țineau în viață, altfel cred că aș fi murit de plictiseală. Astfel, trăiam într-o fantezie continuă. Și la fel ca toate tinerele inteligente, îmi ascundeam perversiunea rușinoasă sub o fațadă de pudoare. Bineînțeles că așa făceam. Este ușor să

recunoști cele mai murdare minți – caută cele mai curate unghii. De exemplu, tatăl meu nu avea niciun pic de discreție în ceea ce privește revistele lui pornografice. Acestea erau în spatele toaletei, sub patul pe care îl împărțea cu mama, stăteau grămezi pe rafturi în pivniță, într-un sertar din camera mică, într-o cutie din mansardă. Și cu toate astea era un catolic fervent. Desigur că era. Ipocriziile mele păleau în comparație cu cele ale tatălui meu. Nu m-am simțit niciodată vinovată pentru ce i-am făcut. În privința asta am avut noroc.

În acea după-amiază, înainte să plec spre Randy, mi-am pus ochelarii de soare ai mamei – mari, amuzanți, cu lentile în formă de petale și rame de baga.

— Pe cine crezi că păcălești? a strigat tatăl meu, acum treaz și aplecat deasupra mesei, să își recapete suflul după cum părea. Purta pătura peste spate ca o pelerină. Ieși în oraș cu prietenii? Bucuroasă, veselă? Și-a dat ochii peste cap, a apucat spătarul scaunului de bucătărie și l-a scuturat. Stai jos, Eileen!

— Tată, am întârziat, am mințit eu, apropiindu-mă de ușa de la intrare.

— La ce ai întârziat?

— Mă întâlnesc cu o prietenă.

— Ce prietenă? Pentru ce?

— Mergem la film.

A mijit ochii, a pufnit, și-a frecat bărbia și m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Așa te îmbraci tu pentru o întâlnire?

— Mă văd cu prietena mea, Suzie, i-am spus.

— Dar sora ta ce are? De ce nu o duci pe ea la filme?

A gesticulat larg cu brațul lui slăbănog și pătura i-a căzut. A tresărit, de parcă frigul din spate ar fi fost un cuțit care îl înjunghia.

— Joanie nu a putut să vină.

Astfel de minciuni erau la ordinea zilei. El nu își dădea seama. Am apăsat clanța și am deschis ușa, privind țurțurii. Mă gândeam că dacă desprindeam unul, poate aș fi putut să îl arunc spre tatăl meu, să țintesc spre cap și să-l lovesc fix între ochi.

— Așa e, a spus el. Pentru că sora ta are o viață a ei. A devenit cineva, nu e un parazit ca tine, Eileen.

S-a aplecat țeapăn ca să ridice pătura. Priveam din hol și prin bucătărie cum se străduia să își lege cordonul de la halat cu mâinile lui tremurânde, să potrivească pătura, să se clatine până la fotoliul lui cu o sticlă de gin într-o mână.

— Fă-ți o viață, Eileen! a spus el.

Știa cum să mă rănească. Oricum, înțelegeam că era un bețiv, că orice fel de cuvinte crude avea pentru mine erau mormăielile fără sens ale unui om care își pierduse mințile.

Era convins că avea nevoie să intre în programul de protecție a martorilor, pentru toată munca pe care o depusese în „învingerea mafiei”. Părea să se considere un fel de erou încarcerat, un sfânt forțat să se lupte cu răul din spatele granițelor domiciliului său rece. El se plângea că festele umbroase pe care i le jucau acei gangsteri fantomatici îl chinuiau chiar și în vise. Încercam să negociez cu el.

— Totul e doar în mintea ta, spuneam eu. Nu te urmărește nimeni.

Mă lua în râs și mă bătea ușor pe cap, ca pe un copil.

Bănuiesc că amândoi eram puțin nebuni. Desigur că în urbea X nu era nicio mafie. În orice caz, ca polițist, tatăl meu nu făcuse mai mult decât să tragă câte o mașină pe dreapta pentru un far stricat. Era teribil de confuz.

La scurtă vreme după ce s-a pensionat tata, șeful poliției i-a luat permisul. Într-o noapte, fusese prins conducând pe autostradă în sens opus, și în seara următoare își parcase mașina în cimitirul public. Așa că stătea acasă. Pe jos era la fel de

amenințător. Rătăcea pe-afară într-o criză, bătea la ușile vecinilor să efectueze percheziții pentru investigații imaginare, își îndrepta arma spre umbre, se așeza în canal sau se întindea în mijlocul drumului. Polițiștii îl aduceau acasă în liniște, bătându-l pe umăr, iar unul dintre ei mă certa pe mine pentru că îl scăpăm din mână, desigur, mereu cu un oftat de scuză, dar tot mă umpleam de ciudă. O dată, după o absență lungă de șase zile, o beție de proporții, cum nu știu să mai fi făcut vreodată, am primit un apel de la un spital aflat la două districte distanță și am condus până acolo ca să îl iau. Asta m-a convins să îi adun toți pantofii și să îi țin încuiați în portbagajul mașinii de-atunci înainte. După aceea a stat în casă în cea mai mare parte a timpului, cel puțin iarna. Purtam cheia de la mașină la gât, ca pe un medalion, îmi aduc aminte greutatea ei care atârna acolo între sânii mei mici, lovindu-se de pieptul meu tare și transpirat, zgâriindu-mi pielea în timp ce ieșeam pe ușă.

Înainte să continui descrierea evenimentelor din acea sâmbătă, ar trebui să menționez din nou pistolul. Când eram copil, tata stătea la masa din bucătărie după cină și îl curăța, explicând toate mecanismele și nevoia întreținerii.

„Dacă nu faci asta și asta” – nu îmi aduc aminte exact cuvintele lui –, „arma o să tragă greșit. Poate să omoare pe cineva”. Părea să îmi spună asta nu ca să mă invite în cadrul acestei proceduri intime, viața și munca lui, dar ca un avertisment, să spună că ceea ce avea el de făcut era atât de important, de sacru, de fapt, încât, dacă l-aș fi întrerupt vreodată sau dacă i-aș atinge vreodată arma, Doamne ferește, aș muri. Spun asta doar ca să introduc pistolul în peisaj. Era acolo, din copilărie până la sfârșit. Mă speria la fel cum mă speria un cuțit de măcelar, dar asta era tot.

Afară, curtea era plină de fum de eșapament și de zăpada luată de vânt, și soarele stătea să apună. M-am urcat în Dodge și am condus spre Randy,

mușcându-mi buza uscată, nerăbdătoare să îl zăresc prin fereastra de la dormitorul lui – nici el nu avea draperii – sau, și mai bine, în timp ce ieșea din casă, ca să îl pot urmări în secret pe străzile urbei X, condusă de sunetul minunat al motorului de la motocicletă lui. Apoi puteam să îmi imaginez ce făcea când nu era acasă. Dacă avea o femeie în viața lui, acum era momentul să află. Și mă gândeam că puteam să mă descurc și cu ea. Există o limită pentru cât de departe aș fi mers ca să câștig afecțiunea lui Randy – eram, în definitiv, leneșă și timidă –, dar obsesia mea pentru el devenise un obicei și îmi pierdusem buna judecată.

Cine știe de ce aș fi fost în stare dacă l-aș fi descoperit că săruta franțuzește vreo fată de genul lui Brigitte Bardot? Nu știam dacă eram în stare de violență adevărată. Probabil că mi-aș fi tras pumni în cap și aș fi coborât toate geamurile din Dodge, rugându-mă să mor. Cine știe?

Dar când am ajuns acolo, Randy nu era acasă. Motocicleta lui nu era parcată în față. Așa că, dintr-un oarecare motiv, m-am hotărât să îndrept minciuna pe care i-o spusese tatălui meu și să merg la cinema. Niciodată nu mi-a plăcut prea mult să văd filme, dar în acea după-amiază tânjeam după compania cuiva. Nu îmi plăceau filmele din același motiv pentru care nu-mi plăceau romanele: nu-mi plăcea să mi se spună cum să gândesc. E jignitor. Iar toate poveștile sunt atât de neplauzibile. Mai mult, actrițele frumoase m-au făcut mereu să mă simt groaznic. Muream de invidie și eram plină de resentimente când ele zâmbeau și se încruntau. Înțeleg că actoria este o meserie, desigur, și am un mare respect pentru cei care își pot da la o parte sinele și pot să preia noi identități – după cum s-ar putea spune că am făcut și eu. Dar în general, femeile de pe ecrane m-au făcut să mă simt urâtă și lipsită de farmec și de afecțiune. Mai ales pe atunci, simțeam că nu puteam să concurez cu nimic – nu aveam farmec,

nu aveam frumusețe. Tot ceea ce aveam de oferit erau abilitățile mele de preș, un perete gol, cineva suficient de disperat încât ar face orice – totul până la crimă, să zicem – doar ca să mă placă cineva, nici măcar să mă iubească. Până când a apărut Rebecca, câteva zile mai târziu, nu puteam decât să mă rog pentru un miracol sau o întâmplare în care Randy să fie nevoit să mă vrea și să aibă nevoie de mine, cum ar fi să-i salvez viața dintr-un incendiu sau dintr-un accident de motocicletă sau să mă nimeresc în cameră cu o batistă și un umăr pe care să poată plânge chiar în momentul în care ar afla că mama lui a murit. Astea erau fanteziile mele romantice.

Era un cinematograful mic în urbea X unde rulau numai cele mai cuminti și copilăroase filme. Dacă aș fi vrut să văd *Disprețul* sau *Goldfinger* trebuia să conduc 16 kilometri sau mai mult în sud unde sălășluia Liga Feminină a urbei X. Nu pot să spun că eram ușurată sau dezamăgită că planurile mele de a pândi casa lui Randy pentru următoarele ore până la apus se anulaseră, dar țin minte că în timp ce conduceam spre cinematograful m-a cuprins un sentiment de nenorocire iminentă. Dacă îl pierdeam pe Randy în favoarea unei alte femei, trebuia să mă sinucid. Nu-mi mai rămânea nimic pentru care să merite să trăiesc. În timp ce parcam mașina în fața cinematografului și închideam geamurile, m-am gândit din nou la cât era de ușor să mor. O venă tăiată, un derapaj la miezul nopții pe autostrada acoperită de gheață, un simplu salt de pe podul urbei X. Dacă voiam, puteam să mă înec în Oceanul Atlantic. Oamenii mureau tot timpul. De ce nu și eu?

„Ai ajunge în iad”, mi-l imaginam pe tata spunând, venind peste mine în timp ce îmi tăiam venele. Îmi era frică de asta. Nu credeam în rai, dar credeam în iad. Și, de fapt, nu voiam să mor. Nu voiam mereu să trăiesc, dar nu aveam să mă sinucid.

Și, oricum, existau și alte variante. Puteam să fug de îndată ce mi-aș fi făcut curaj, îmi spuneam. Visul de a călători spre New York licărea la fel ca luminițele de pe marchiza cinematografului – o promisiune pentru întuneric și distracție, temporară și cu un preț, dar orice era mai bine decât să stau și să nu fac nimic.

Am cumpărat un bilet pentru *Nu-mi trimite flori* și am înaintat pe covorul cu romburi negre și roșii care ducea spre o ușă capitonată de piele. Un adolescent plin de acnee m-a ghidat în sala de cinema cu o mică lanternă. Filmul deja începuse. La căldură, în întuneric și în mirosul de fum de țigară și de unt ars și, în ciuda țipetelor lui Doris Day, abia dacă îmi puteam ține ochii deschiși. Și când puteam, ceea ce vedeam mă plictisea teribil. Îmi amintesc vag filmul. Am dormit majoritatea timpului, dar știu că era ceva cu o casnică al cărei soț suferea de ipohondrie sau, poate, doar de o frică paralizantă de moarte. La acea vreme, Doris era deja bătrână – o păpușă de hârtie, acum slăbită și descompusă, cu părul ca de copil, garderoba potrivită pentru o servitoare. Rock Hudson era imun la farmecul ei. După cum se vedea, chiar și Doris Day abia putea să facă un bărbat să o iubească.

Odată ce a apărut genericul, am ieșit din sala de cinema prin mulțimea de orășeni, tineri și bătrâni, fiecare dintre ei înfășurat în haine de lână viu colorate, cu pălării și fulare. Aerul rece de seară mă revigora. Nu voiam să mă duc acasă. Mi-au atras atenția becuțele de Crăciun din fereastra magazinului de gogoși de peste drum. Am intrat și am cumpărat una cu cremă de vanilie, pe care am mâncat-o dintr-o înghițitură, cum eram obișnuită să fac, și am ieșit imediat, plină de remușcări. Nu voiam să fiu ca femeia din spatele tejghelei – unsuroasă și grasă, cu un corp ca un sac de mere. Mi-am zărit reflexia clar ca lumina zilei în geamul unui magazin de alături. Arătam ridicol în haina

mea gri uriașă, singură și țeapănă în lumina farurilor de la mașinile care treceau, eram ca o căprioară proastă și speriată. Am încercat să îmi aranjez părul, care mi se ciufulise în timp ce moțăisem. Am ridicat privirea. Pe marchiza de deasupra ușii se afla numele buticului cu un scris cursiv, feminin: Darla's. Mi-am dat ochii peste cap și am intrat înăuntru.

— Bu-năă! s-a auzit o voce când a sunat clopoțelul de deasupra ușii. Vânzătoarea a apărut din camera din spate. În curând închid, dar uitați-vă pe îndelete. Dacă aveți nevoie de ceva, strigați.

Nu părea să fie impresionată de masca mea mortuară. Mereu mă irita când plictiseala mea era întâmpinată de veselie, de bune maniere. Nu știa că eram un monstru, o ciudată, o cotoroanță? Cum de îndrăznea să își bată joc de mine cu curtoazie, când nu meritam decât să fiu întâmpinată cu dezgust și groază? Cizmele mele butucănoase lăsau urme murdare de zăpadă pe podea și covor în timp ce mă plimbam printre rafturi și pipăiam lâna și rochiile de crep. Era absurd să mă gândesc că aș putea să port asemenea haine fine, darămite să mi le pot permite. Îmi aduc aminte toate culorile vii și imprimeurile îndrăznețe, satin și lână, totul drăguț și bine croit, funde mari și pliseuri și alte prostii de genul acesta. Eram, desigur, lacomă, întorcând fiecare etichetă, înregistrând prețul lucrurilor la care râvneam, dar pe care le disprețuiam. Nu era drept. Alții puteau să poarte haine frumoase, de ce nu și eu? Dacă purtam haine frumoase, în mod sigur oamenii mi-ar acorda atenția pe care o meritam. Chiar și Randy. Acum știu că moda este pentru proști, dar am învățat că din când în când e bine să fii nesăbuit. Îți menține spiritul tânăr. Măcar atât înțelegeam și eu pe atunci, bănuiesc, de vreme ce, în ciuda disprețului meu – sau poate tocmai din cauza lui – am cerut să probez rochia de seară expusă în vitrină.

Era o rochie lungă, aurie, cu guler înalt și cu șiruri de cerculețe argintii și aurii care alternau de la gât până la bust. Îmi amintea de fotografiile pe care le văzusem, cu femei din sate africane cu gâturile întinse dureros de straturi de inele aurii. Vânzătoarea s-a uitat la mine cu ochi mari când i-am arătat-o, apoi a zâmbit și a Țopăit spre fereastră, l-a luat câteva minute să desfacă fermoarul rochiei, apoi să ia manechinul într-o parte, să-l încline pentru ca rochia să poată fi scoasă. Mă îndreptam agale spre peretele din spate ca să mă pot uita la ciorapi. Cu un ochi atentă la fata care se lupta cu manechinul, am strecurat cu ușurință patru pachete de ciorapi bleumarin în poșetă. M-am uitat în oglinda de la vitrina cu bijuterii, care era încuiată de partea cealaltă, mi-am scos mânușile și mi-am șters ciocolata de la colțurile gurii. Mi-am curățat mâinile pe o eșarfă care atârna decorativ de un stand de bambus. Vânzătoarea a dus rochia la cabina de probă ca și cum ar fi purtat un copil adormit, cu brațele întinse, cu grijă să nu încurce cerculețele aplicate. Am urmărit-o, punând poșeta în pardesiu în timp ce mi-l dădeam jos. Nu-mi păsa dacă vânzătoarea mă judeca după hainele mele jalnice. Chiar ea purta o rochie cloș modestă, dar ridicolă, care, din câte îmi amintesc, avea ciucuri pe ea, poate chiar o pisicuță brodată.

— Sunt în față, dacă aveți nevoie de ceva, a spus ea și a închis ușa.

Mi-am dat jos puloverul, bluza și sutienul și mi-am privit bustul cu seriozitate, evaluând greutatea și forma sânilor mei mici. Mi-am scuturat puternic umerii în fața oglinzii, doar ca să mă îngrozesc singură. La menstruație, sânii mei erau dureroși la atingere și grei, ca niște pietricele de plumb. I-am ciupit și i-am împuns cu degetele. Mi-am dat jos chiloții, dar nu m-am privit mai jos de talie. Picioarele mele erau în regulă, gleznele, gambele. Era totul acceptabil. Dar aveam o presimțire rea legată de șoldurile, fesele și coapsele mele. Și

mereu aveam senzația că acele părți mă vor atrage în altă lume dacă le-aș fi studiat prea îndeaproape. Pur și simplu nu puteam cerceta acele teritorii. Și la acea vreme, nu credeam că trupul meu era cu adevărat la dispoziția mea ca să îl explorez. Mă gândeam că pentru asta existau bărbații.

Rochia era grea, ca pielea unui animal ciudat. Era prea mare în partea de sus, făcea cute ciudate între brațe și sâni, brizbrizurile aplicate se loveau unele de altele ca un instrument tribal în timp ce îmi încheiam fermoarul la spate. Și rochia era prea lungă. În oglindă părea micuță, demodată, gambele mele păroase se îțeau în partea de jos ca picioarele din spate ale unui animal de fermă. Era clar că nu îmi venea bine și, cu toate astea, mi-o doream. Bineînțeles că mi-o doream. Pe etichetă scria că rochia costa mai mult decât salariul meu pe două săptămâni la închisoare. Mă gândeam să smulg eticheta, ca și cum asta ar face ca rochia să fie gratis. Mă gândeam să slăbesc unul dintre accesoriile metalice și să îl bag în poșetă, lângă ciorapi. Dar în loc să fac asta, am folosit vârful cheii de la mașină să fac o gaură în căptușeala din jurul tivului și să o rup puțin. Mi-am pus la loc hainele mele vechi, care păreau și mai vechi acum și miroseau a transpirație, cămașa de sub pulover fiind rece și umedă la subraț. M-am întors în magazin.

— Cum v-ați descurcat? îmi amintesc că m-a întrebat vânzătoarea, ca și cum aș fi putut să mă descurc bine sau rău.

De ce era performanța mea mereu pusă la îndoială? Bineînțeles că rochia arăta groaznic pe mine. Cu siguranță. Vânzătoarea anticipase asta. Dar de ce dădusem eu greș, și nu rochia? „Cum vă vine rochia?”, asta ar fi trebuit să întrebe.

— Nu e stilul meu, i-am spus și am ieșit repede din magazin, cu poșeta burdușită la subsuoară, tremurând în frigul brusc, dar zâmbind triumfătoare. Când furam, simțeam că eram de

neînvins, ca și cum pedepseam lumea și mă recompensam, aranjând lucrurile – făcând dreptate.

În acea seară am condus la întâmplare, am trecut din nou pe lângă casa lui Randy, am scos limba la întunericul dezamăgitor din spatele ferestrelor lui. Apoi am luat-o pe autostrada I-5, spre un punct de belvedere spre ocean, unde de obicei tinerii îndrăgostiți se opreau cu mașina. În timp ce conduceam mi-am pus căciula de lână pe care o găsisem. Nu căutam nimic în mod special. Aveai nevoie de o mașină ca să te duci acolo pentru giugiuleală, așa că bănuiam că nu era niciun risc să dau de Randy pe motocicletă lui cu vreo fată. Și totuși, în timp ce conduceam pe drumul abrupt și acoperit de zăpadă, am încercat să mă uit prin luneta aburită a fiecărei mașini, ca să fiu sigură că el nu era acolo. Mai fusesem acolo de multe ori doar ca să investighez. În acea seară, am parcat și m-am uitat la noaptea neagră, așternută peste ocean. Am închis geamurile și m-am gândit câteva minute la Randy. La vârsta mea, încă nu fusesem la o întâlnire adevărată. Mai târziu, după ce am părăsit urbea X și am avut câteva experiențe romantice, stăteam în mașini parcate cu bărbați – „priveliștea e superbă de aici”, le plăcea lor să spună – și aveam să cunosc fiorii dulci când îmi deschideam ochii într-un moment de extaz și vedeam luna strălucind și stelele precum luminițele de Crăciun atârinate pe cer, ca și cum totul ar fi fost doar pentru încântarea mea. Aveam să cunosc și rușinea delicioasă de a fi prinsă de o mașină de poliție într-un moment de dragoste și mare pasiune, Dumnezeu! Dar în acea noapte eram singură și priveam spre cer, întrebându-mă încotro se va îndrepta viața mea dacă alegeam să nu sar cu mașina de pe stânca din fața mea. În mod inevitabil mă ducea înapoi la casa lui Randy – încă înnebunitor de cufundată în întuneric – și apoi acasă. Dacă m-am bosumflat și mi-am plâns de milă? Nu, nu am făcut asta. Pe vremea aceea eram

obișnuită cu singurătatea mea. Știam că într-o zi voi fugi. Până atunci, aveam să tânjesc.

Ajunsa acasă, am băut repede apă de la robinet și am înghițit o mână de laxative pe care le țineam sub chiuveta de la bucătărie. Apoi m-am așezat și am băut o bere. Tatăl meu a ridicat mâna, salutându-mă grav, bătându-și joc de dispoziția mea.

— Polițiștii au adus whisky, a spus el, arătând spre o sticlă de Glenfiddich cu o fundă în jurul gâtului. Era lângă ușa de la scările care duceau spre pivniță. Cum a fost filmul?

El părea calm, într-o dispoziție mai bună. Furia de mai devreme dispăruse. Părea că vrea să stea de vorbă.

— A fost prost, i-am răspuns sincer. Să o desfac? M-am ridicat și m-am dus să iau sticla de whisky.

— Chiar te rog, a spus tata.

Nu îl uram mereu.

Ca toate personajele negative, avea și o latură pozitivă. În majoritatea zilelor nu îl deranja că în casă era haos. Ura vecinii, ca și mine, și ar fi preferat să fie împușcat în cap decât să admită înfrângerea. Câteodată mă făcea să râd, ca atunci când încerca să citească ziarele, plin de dispreț față de orice titlu pe care reușea să îl descifreze, cu un ochi închis, strâns, cu degetul care tremura spre cuvintele tipărite, de beat ce era. Încă perora despre echipa Reds. Îl iubea pe senatorul Goldwater și îi disprețuia pe cei din familia Kennedy, deși m-a făcut să jur că voi păstra acest secret. În anumite privințe avea convingeri foarte stricte. Avea un atașament ferm față de anumite lucruri, cum ar fi, bunăoară, să plătească facturile la timp. O dată pe lună se trezea din beție anume în acest scop, iar eu stăteam lângă el, deschideam plicurile, lingeam timbrele, completam cecurile pe care el le semna.

— Ăsta e groaznic, Eileen, spunea el. Ia-o de la capăt. Nicio bancă nu o să accepte un cec cu un astfel de scris, de parcă l-ar fi completat o fetiță.

Chiar și în zilele în care era treaz, abia putea să țină un pix în mână.

În acea noapte am turnat pentru amândoi câteva degete de whisky și mi-am apropiat scaunul de al lui, mi-am întins mâinile înghețate spre cuptorul încins.

— Doris Day e o gloabă grasă, am spus eu.

— Dacă mă întrebi pe mine, e o pierdere de timp să te duci la film, a mormăit el. E ceva bun la televizor?

— Niște purici buni, dacă ai chef, am zis eu.

Televizorul era stricat de multă vreme.

— Ar trebui să chem pe cineva să se uite la el. E lampa stricată. Sigur e lampa.

De câțiva ani aveam această conversație o dată pe săptămână.

— Totul este o pierdere de timp, am spus eu, lăsându-mă puțin pe spatele fotoliului.

— Bea ceva, a mormăit tatăl meu, sorbind din băutura lui. Polițiștii mi-au adus whisky bun, a repetat el. Băiatul acela, Dalton, pare a fi un șarlatan. Familia Dalton locuia peste drum. S-a oprit, a făcut o pauză. Ai auzit asta? Și-a întins mâna și a ciulit urechile. Gangsterii sunt gălăgioși în noaptea asta. Ce zi e?

— E sâmbătă, am spus eu.

— Asta era! Sunt flămânzi ca șobolanii. Și-a terminat whisky-ul, a cotrobăit absent printre cutele păturii pe care o ținea în poală și a scos o sticlă de gin pe jumătate goală. Cum a fost filmul? Ce mai face Joanie a mea?

Așa era el. Minte lui nu era tocmai în regulă.

— E bine, tata.

— Micuța Joanie, a spus el melancolic, grav. Și-a frecat bărbia și a ridicat din sprâncene. Copiii cresc, a mai spus el.

Ne uitam la cuptorul fierbinte ca și cum ar fi fost un foc de șemineu. Mi-am încălzit degetele, mi-am mai turnat niște whisky și mi-am imaginat luna și stelele învârtindu-se, așa cum le-aș fi privit prin

parbriz dacă mai devreme în acea seară m-aș fi aruncat cu mașina de pe faleză, direct spre stânci, strălucirea cioburilor peste zăpada înghețată, oceanul negru.

— Joanie, a rostit tata cu venerație.

În ciuda preacurviei ei, tata o adora pe sora mea, tânjea după ea, se pare – „draga, dulcea mea Joanie” –, vorbea despre ea cu atâta admirație și decentă. „Fetița mea bună”. În acei ultimi ani petrecuți în urbea X, de cele mai multe ori când ea venea în vizită, eu stăteam în mansardă. Nu puteam să văd cum el îi dădea bani, cu ochii plini de lacrimi de mândrie și onoare și cum se iubeau – dacă asta era dragoste – într-un fel pe care eu nu îl puteam înțelege. Ea nu putea să greșească. Deși Joanie era mai mare decât mine, ea era copilașul lui, îngerul, inima lui.

În ceea ce mă privește, indiferent ce făceam, el era sigur că nu făceam ce trebuie și îmi spunea asta. Dacă mă vedea coborând scările cu o carte sau cu o revistă spunea: „De ce îți pierzi vremea citind? Du-te afară să te plimbi. Ești palidă ca fundul meu”.

Și dacă cumpăram un pachet de unt, îl ținea între degete și spunea: „Nu pot să mănânc un pachet de unt la cină, Eileen. Fii rezonabilă. Măcar o dată să te ducă mintea”. Când intram pe ușă, reacția lui era mereu: „Ai întârziat”, sau „Ai ajuns devreme acasă”, sau „Trebuie să ieși din nou, nu mai avem provizii”. Deși voiam să-l văd mort, nu îmi doream ca el să moară. Voiam să se schimbe, să fie bun cu mine, să își ceară scuze pentru cei cinci ani de necaz. Și mă durea să îmi imaginez inevitabila pompă și înduioșare de la înmormântarea lui. Bărbiile tremurânde și steagul împăturit, toate prostiile alea.

În copilărie, eu și Joanie nu am fost niciodată foarte apropiate. Ea a fost mereu mult mai arătoasă și mai fericită decât mine și, când eram în preajma ei, mă simțeam țeapănă, stânjenită și urâtă. Într-un

an, la petrecerea de ziua ei, m-a tachinat pentru că eram prea timidă să dansez, m-a forțat să mă ridic în picioare, m-a apucat cu mâinile de umeri și apoi s-a ghemuit în dreptul zonei mele intime și mi-a răsucit corpul într-o parte și în alta, de parcă aș fi fost o marionetă, o păpușă de cârpă. Prietenii ei au râs și au dansat, iar eu m-am așezat din nou pe scaun. „Eileen, ești urâtă când îți țuguie buzele”, spusese tatăl meu, în timp ce ne făcea o poză. Astfel de lucruri mi se întâmplau tot timpul. Ea a plecat de acasă la 17 ani și m-a abandonat pentru o viață mai bună cu iubitul acela al ei.

Țin minte o zi de 4 iulie, când probabil că aveam 12 ani, de vreme ce Joanie e cu patru ani mai mare și ea tocmai își luase permisul de conducere. Ne întorseserăm acasă după o după-amiază la plajă, iar părinții noștri făceau un picnic în curte pentru toată secția de poliție din urbea X, un eveniment social rar pentru familia Dunlop. Un nou recrut, pe care îl recunoscusem de prin oraș – țin minte că sora lui mai mică avea un fel de handicap – s-a nimerit să stea lângă mine la masa de picnic, o situație care i-a permis lui tata să aibă ocazia să glumească cu băiatul că eu și Joanie eram „femeiuști minore”. Sensul acestei expresii mi-a fost dezvăluit câțiva ani mai târziu, dar nu l-am uitat niciodată când a spus-o, și încă îi port ranchiună pentru asta. Îmi aduc aminte că aveam coapsele iritate pentru că stăteam pe o scândură tare din lemn de pin care fusese pusă între două găleți pline cu pietre și servea drept băncuță pentru acest picnic, iar când m-am dus în casă să mă schimb de costumul de baie, băiatul a venit după mine în bucătărie și a încercat să mă sărute. I-am refuzat avansurile întorcându-mi capul și dându-mă la o parte, dar m-a apucat de umeri și m-a rotit, ținându-mi strâns mâinile la spate.

— Ești arestată, a glumit el și și-a băgat mâna pe sub pantalonii mei scurți și m-a ciupit.

Am fugit în mansardă, unde am rămas tot restul serii. Nimeni nu mi-a simțit lipsa. Știam că alte tinere femei trecuseră prin lucruri mult mai rele decât acesta, și chiar eu am suferit destul mai târziu, dar această experiență anume a fost pe deplin umilitoare. Un psihanalist ar putea-o numi traumă primară, dar știu puține despre psihologie și resping întru totul această știință. Aș spune că oamenii care practică această profesie ar trebui supravegheați foarte atent. Dacă am fi trăit acum câteva sute de ani, bănuiala mea este că toți ar fi fost arși pe rug ca vrăjitoarele.

Atunci, în acea noapte de sâmbătă în urbea X, whisky-ul s-a terminat repede. Tatăl meu adormise, iar eu eram în drum spre toaleta de la subsol, râgâind alcoolul care bolborosea în stomacul meu și care se pregătea să explodeze pe partea cealaltă din cauza laxativelor. Eram beată; dacă m-aș fi împiedicat, m-aș fi sinucis pe treptele acelea, dacă nu m-aș fi ținut de balustrada plină de așchii, de parcă ar fi fost balustrada unei corăbii care se scufunda. Mă mai împiedicasem și mai căzusem o dată pe acele scări, când eram copil și fugeam de mama care mă urmărea cu o lingură de lemn și țipa: „Fă-ți curat în cameră!” sau ceva de genul acesta. Atunci mi-am spart buza și m-am lovit la cap, mi-am julit mâinile și genunchii de podeaua tare de pământ. Îmi aduc aminte cum priveam în sus spre dreptunghiul galben de lumină din bucătărie de la baza scărilor, silueta mamei mele pârând un decupaj de hârtie. Nu mi-a spus nimic. Pur și simplu a închis ușa. Câte ore oi fi petrecut acolo, rănită și îngrozită? Era întuneric, plin de praf și de pânze de păianjen, un miros de umezeală, unelte gri de oțel, boilerul, o toaletă demodată cu un lanț care atârna de tavan și care mirosea a urină veche. Șoareci. Bănuiesc că în acea zi mi-am depășit frica de întuneric din copilărie. Nu a venit nimic la mine – nu m-au atacat spirite furioase, nu au fost fantome neliniștite care să încerce să îmi ia

sufletul. M-au lăsat singură acolo jos, ceea ce a fost la fel de dureros.

Până la miezul nopții eram înapoi pe acea podea rece a pivniței, gâfâind din cauza efortului pe care trupul meu îl depusese în evacuarea intestinelor, mulțumită laxativelor. Bazinul vasului de toaletă s-a scurs tare. Îmi aduc aminte că o parte din mine își dorea ca unul dintre îngerii întunecați ai tatălui meu să se materializeze dintre umbrele prăfuite și să mă tragă în jos, în lumea de dincolo. Of, nu a venit nimeni, întunericul s-a tot învârtit și apoi s-a oprit, așa că am plutit în sus pe scările pivniței și prin bucătăria rece, spre mansarda mea și am adormit, epuizată, împăcată și copleșită de o tristețe absolut deplorabilă.

DUMINICĂ

În acea duminică dimineață m-am trezit mahmură în patul meu din mansardă; tatăl meu striga la mine să îl ajut să se pregătească pentru slujba de dimineață. Asta însemna să îl închei la cămașă și să îi țin sticla în dreptul buzelor, pentru că mâinile îi tremurau prea tare. Bineînțeles că nici eu nu mă simțeam prea bine, încă aveam vederea încețoșată de la whisky, iar trupul îmi era ca o cârpă moale, stoarsă bine de laxativele de cu o seară în urmă.

— Mi-e frig, a spus tata tremurând.

S-a tras de bărbia nerasă și a tresărit, în timp ce se uita la mine de parcă ar fi spus „Adu-mi lama de ras!” Așa că asta am și făcut. L-am dat cu spumă și i-am ras barba chiar acolo în bucătărie, deasupra chiuvetei pline de vase murdare, un castron de salată plin cu scrum de țigară, bucăți mucegăite de pâine verde ca monedele, ici și colo. Poate că nu ți se pare foarte grav, dar era destul de groaznic să trăiești acolo. Toanele și izbucnirile de furie ale tatălui meu mă epuizau. Era supărat atât de des! Iar mie îmi era mereu frică să nu cumva să-l supăr din greșeală. Jucam jocuri, ca un vechi cuplu căsătorit, iar el câștiga mereu.

— Miroși ca dracu', mi-a spus el în acea dimineață, în timp ce eu îi treceam lama de ras de-a lungul mandibulei.

Bineînțeles că uneori îmi venea să îl omor. În acea dimineață i-aș fi putut tăia gâtul. Dar nu am spus nimic; nu voiam ca el să știe cât de mult îmi dis plăcea. Pentru mine era important ca el să nu știe că avea puterea de a mă face nefericită. Era, de asemenea, important să nu îi dau de înțeles cât de mult voiam să scap de el. Cu cât mă gândeam mai mult să îl părăsesc, cu atât mă îngrijoram că ar putea să mă urmărească. Mă gândeam că putea să își cheme repede prietenii de la secția de poliție, să

îmi dea mașina dispărută prin tot statul, să pună afișe cu chipul meu și inscripția „Căutată de poliție” pe toată Coasta de Est. Dar toate astea erau doar închipuiri, de fapt. Știam că atunci când voi pleca, va uita de tot de mine. Și se pare că așa a fost. Pe atunci mă gândeam că dacă ar fi să plec, cineva ar veni să aibă grijă de el. Sora lui ar putea angaja pe cineva. Măcar o dată ar putea și Joanie să facă un efort. Nu totul era responsabilitatea mea, îmi spuneam. S-ar descurca bine și fără mine. Care ar fi cel mai rău lucru care se putea întâmpla?

În acea zi, când a venit să îl ia, mătușa a claxonat și am ieșit. Se numea Ruth. Era singura soră a tatălui meu. Tata aștepta pe verandă – ca să cadă unul dintre acei țurțuri și să i se înfigă în creier –, iar eu mergeam pe alee, spre portbagajul mașinii, pe care l-am descuiat ca să iau o pereche de pantofi pentru el.

— Nu pe ăia! a strigat el. ăia au o gaură.

Am scos altă pereche și i-am arătat-o.

— Bine, a spus el.

Mătușa abia dacă se uita la mine, cu fața trasă, mijindu-și ochii din cauza zăpezii strălucitoare. I-am făcut cu mâna când am trecut pe lângă mașina ei. Ea nu a făcut semn înapoi. Pe verandă, i-am legat șireturile tatălui meu și l-am trimis la drum.

Ce fată bună eram, cum mă pricepeam la încheiatul nasturilor la cămașă și la legatul șireturilor și la toate astea! Știam, în inima mea, că eram bună, cred. Iată secretul dilemei mele: simțeam că vreau să îmi omor tatăl, dar nu voiam ca el să moară. Cred că el înțelegea. Cu o noapte înainte poate că îi spuseseam măcar atât, în ciuda instinctului meu de a fi discretă. Adesea eu și tatăl meu stăteam până noaptea târziu și beam. Am o vagă amintire din acea noapte de sâmbătă, cum îmi așezasem fața pe masa din bucătărie și căscam, privindu-l cum ținea o sticlă de whisky într-o mână și una de gin în cealaltă.

— Nu e foarte frumos, Eileen, spusese el, referindu-se, cred, la picioarele mele rășchirate și la rujul întins.

Asta nu era ceva neobișnuit pentru noi. Nu ne purtam prietenește unul cu altul, dar uneori vorbeam. Ne certam. Gesticulam. Spuneam prea multe. Același lucru l-am făcut și mai târziu în viață, când beam cu alți bărbați, majoritatea bărbați proști. Mă așteptam ca ei să găsească totul interesant la mine. Mă așteptam ca ei să considere limbuția mea bahică un fel de gest sfios, ca și cum aș fi spus: „Sunt doar o copilă, inocentă în prostia mea. Nu sunt drăguță? Iubește-mă și o să-ți trec cu vederea defectele”. Cu acești alți bărbați, această tactică nu a făcut decât să îmi câștige reprize scurte de afecțiune până când mi s-a acrit și de asta și îmi dădeam seama că mă pângărisem oricum apelând la ei. Eșuam din nou și din nou să câștig afecțiunea tatălui meu în acest fel, tot pălăvrăgind despre ideile mele, regurgitând la masa din bucătărie recenzii de cărți abia citite de pe spatele cărților, vorbind despre ce simțeam despre mine, despre viață, despre vremurile în care trăiam. După doar câteva pahare puteam să devin foarte dramatică.

— Oamenii se poartă de parcă tot timpul totul este în regulă. Dar nu este. Nimic nu este în regulă. Oamenii mor. Copiii mor de foame. Oamenii săraci mor de frig pe străzi. Nu e drept. Nu este corect. Nimănui nu pare că îi pasă. Mda, oftează ei. Tată. Tată! Băteam în masă ca să mă asigur că ascultă ce-i zic. Suntem în iad, nu-i așa? Acesta e iadul, nu-i așa?

El nu făcea decât să își dea ochii peste cap. Mă înnebunea.

În acea dimineață, de îndată ce a plecat la biserică, mi-am făcut ouă jumări cu ketchup și am încălzit o bere pe aragaz, leacul meu preferat pentru mahmureală. Bineînțeles că asta nu funcționează. Nu te obosi să încerci. Dar era bine să mănânc după ce mi-am golit măruntaiele în

toaleta de la subsol noaptea trecută. Simțeam că am un nou început, deși nu cred că în acea dimineață am făcut duș. Uram să fac duș, mai ales iarna, pentru că nu era apă caldă tot timpul. Îmi plăcea să zac în propriul jeg cât de mult puteam îndura. Nu știu prea bine de ce făceam asta. Cu siguranță pare a fi o modalitate jalnică de răzvrătire și mai mult mă umplea de spaima constantă că oamenii îmi miroseau trupul și mă judecau după asta: dezgustător. Chiar tatăl meu o spusese: miroseam ca dracu'. Mă îmbrăcasem în hainele vechi de duminică ale mamei: pantaloni gri, pulover negru, hanorac de lână cu glugă. Mi-am pus cizmele de zăpadă și am condus spre bibliotecă. Tocmai terminasem o scurtă istorie a Surinamului și o carte despre cum să prezici viitorul după stele. Cea din urmă avea poze grozave cu bărbați aproape goi și cu femei bătrâne la bustul gol. Îmi aduc aminte o fotografie cu o maimuță care suga sfârclul unei femei, dar probabil inventez. Îmi plăceau astfel de lucruri sucite.

Curiozitatea mea față de stele este evidentă: voiam ceva care să îmi spună că viitorul meu era strălucit. Mă imaginam spunând la vremea aceea că viața însăși este ca o carte împrumutată de la bibliotecă – ceva care nu îmi aparținea și care urma să expire. Ce prostie!

Nu pot să spun că am înțeles vreodată ce înseamnă să fii cu adevărat catolic. Când eu și Joanie eram mici, mama ne trimitea la biserică cu tata în fiecare duminică. Joanie nu părea să protesteze vreodată, dar stătea acolo în timpul liturghiei citind o carte cu Nancy Drew, mestecând gumă. Refuza să îngenuncheze și să se ridice în picioare la fel ca noi ceilalți și spunea „Bla, bla, bla” în loc de „Tatăl nostru”; își răsucea părul pe deget. Era destul de drăguță, destul de retrasă la nouă sau zece ani, încât tata să-i mai treacă cu vederea orice lipsă de maniere. Eu eram încă rotofeie la cinci ani, palidă, cu ochii mici și mijiți –

nu am aflat că aveam nevoie de ochelari până la vârsta de 30 de ani – și presupun că aura mea purta deja suficientă îndoială și neliniște încât să îl umple pe tata de rușine. „Nu mă face de râs”, îmi șoptea în timp ce urcam treptele bisericii. El era întâmpinat în dreapta și-n stânga de membri veseli, lingușitori din congregație, locuitori ai urbei X care se gândeau că ar fi avantajos să te pui bine cu un om în uniformă. Tata purta uniformă și la biserică, desigur. Sau poate că tuturor le era teamă de el. Pe mine sigur mă speria, îmi aduc aminte cum își lăsa arma în torpedou în timp ce eram la slujbă, poate singurul moment în care nu purta armă în acele vremuri. „Bună dimineața, domnule ofițer Dunlop”, rostea cineva. Tata dădea mâna, își trecea un braț în jurul lui Joanie, o mână pe capul meu și se oprea să stea de vorbă. Dacă era vreodată întrebat ceva sau primea vreun fel de atenție, tata se apleca spre mine și îmi spunea: „Fii normală, pari fericită, poartă-te cum trebuie”. În mod inevitabil, îl dezamăgeam. Amuțeam sau mă bâlbâiam, mă strâmbam și îmi dădeau lacrimile când unul dintre prietenii lui încerca să mă ciupească de obraz. Detestam biserica.

Cineva întreba mereu: „Unde este doamna Dunlop în această dimineață?” Tata folosea mereu scuze și spunea că nu se simțea bine sau că era în vizită la mama ei, dar că transmite calde salutări. Mama nu a venit niciodată la predică. Singura dată când îmi amintesc că a pus piciorul în biserica aceea a fost la înmormântarea bunicului meu. Duminica după-amiază, după ce ajungeam acasă – eu și Joanie petreceam ore nesfârșite de studiu al Bibliei, cu o călugăriță bătrână, iar niciunul dintre acele învățăminte nu mi-a pătruns în conștiință –, locuința noastră era doar o idee mai puțin răvășită, iar mama stătea întinsă pe canapeaua din camera de zi citind o revistă, cu o sticlă de vermut între coapse, și fumul de țigară plutea deasupra capului

ei în atmosfera închisă și în lumina difuză a după-amiezii, ca un nor de furtună.

— Eileen, promite-mi că o să mă vizitezi în iad, mă ruga ea.

— Du-te în camera ta, spunea tata.

Mama își dădea ochii peste cap la superstițiile tatălui meu, cum își făcea cruce înaintea să mănânce, cum privea spre tavan când era plin de nădejde sau de mânie.

— Dumnezeu e pentru prostănaci, ne spunea ea. Oamenilor le e frică de moarte, asta este tot. Ascultați-mă, pe mine, fetelor!

Țin minte când ne-a spus asta, luându-ne deoparte într-o zi după ce venise pe la noi mătușa Ruth și ne certase pentru că eram leneșe, pentru că eram ștrengărite, răsfățate sau ceva de genul acesta. Ea și mama nu se înțelegeau bine.

— Dumnezeu este o poveste inventată, ne spunea mama, la fel ca Moș Crăciun. Când sunteți singure, nu vă supraveghează nimeni. Voi decideți singure ce este bine și ce este rău. Nu există premii pentru fete cuminți. Dacă vreți ceva, luptați pentru asta! Nu fiți naive! Nu cred că a fost vreodată mai afectuoasă ca atunci când ne-a dat acest verdict terifiant: La dracu' cu Dumnezeu! Și la dracu' cu tatăl vostru!

Îmi aduc aminte că după asta am stat ore întregi în pat, imaginându-mi toată eternitatea care mi se așternea în față. În mintea mea, Dumnezeu era un bătrân cu păr alb într-un halat – nu foarte deosebit de cum avea să ajungă tata mai târziu –, prezidând peste lume, semnând hârtii cu un creion roșu. Iar apoi iată cum stătea acolo trupul meu trist și muritor. Părea imposibil ca unui astfel de Dumnezeu să îi pese ce făceam eu cu mica mea viață, dar poate că eram specială, credeam eu. Poate că Dumnezeu mă salvează pentru lucrurile bune. Mi-am înțepat degetul cu un ac de siguranță și mi-am supt sângele. M-am hotărât ca doar să mă prefac a crede în Dumnezeu de vreme ce asta părea

să fie ceva la fel de bun precum credința adevărată, pe care nu o aveam. „Roagă-te serios!” striga tata ori de câte ori era rândul meu să spun rugăciunea la masă. Nu sunt la fel de furioasă pe tata pentru bigotismul lui idiot, cât sunt pentru felul în care se purta cu mine. El nu îmi arăta devotament. Nu era niciodată mândru de mine. Nu mă lăuda niciodată. Pur și simplu nu mă plăcea. El avea devotament doar față de gin și față de războiul lui sucit cu gangsterii, inamicii lui imaginari, fantomele. „Urmașii diavolului”, spunea el, fluturându-și pistolul.

În acea duminică, atunci când m-am oprit în fața bibliotecii din urbea X, am parcat și am înaintat cu greu prin mocirlă, dar ușa mare, închisă, era încuiată. Era o bibliotecă în vechea casă de adunări a orașului, și singura bibliotecară – doamna Buell, încă îi țin minte numele – stabilea orarul după programul ei personal. Mergeam suficient de des încât să știu cum arătau toate cărțile de acolo după cotor și după ordinea în care erau așezate la raft. În unele cărți memorasem și petele de pe pagini – sos de spaghetti vărsat aici, furnică strivită acolo, mucii întinși dincolo. Țin minte că în acea dimineață am simțit ceva dătător de speranță în atmosferă. Detectasem un iz de primăvară, deși era sfârșit de decembrie. Partea mea preferată atunci când beam prea mult era entuziasmul și vigoarea pe care le simțeam în anumite momente ale mahmurelii din ziua de după. Uneori aveam un fel de entuziasm orbesc – acum se numește manie. Acest sentiment bun se sfârșea încetul cu încetul până la prânz, când se transforma în tristețe. Dar în acea lumină puternică a dimineții de duminică, am împins cărțile prin fanta din ușă pentru doamna Buell și m-am hotărât să merg cu mașina la Boston.

Dacă aș fi avut cea mai mică idee că aceasta va fi ultima mea duminică în urbea X, poate că aș fi petrecut-o făcându-mi valiza pe ascuns în

mansardă sau meditănd asupra casei pe care nu o voi mai vedea niciodată.

Aș fi putut să îmi aloc timpul și spațiul ca să plâng la masa din bucătărie, să îmi jelesc toată tinerețea cât timp tata era la biserică. Aș fi putut să lovesc pereții, să smulg vopseaua și tapetul coșcovit, să scuip pe fiecare podea. Dar am pornit spre autostradă. Nu știam că în curând urma să dispar.

Țin minte că drumurile erau acoperite de gheață topită. Am deschis geamurile ca să nu mă otrăvească fumul de eșapament. Mi-am tras pe cap căciula tricotată pe care o găsisem cu câteva seri în urmă, am lăsat gerul să îmi înghețe puțin fața. În iarna aceea, cu geamurile închise la mașină, adormisem la volan de mai multe ori. Într-o seară veneam acasă de la Randy, cred, când am ieșit de pe drum, direct într-un troian de zăpadă. Noroc că mi-a căzut piciorul de pe pedală și impactul nu a fost mare. În acea zi de duminică, când am plecat din urbea X, m-am gândit ca în drum spre Boston să mă opresc în locul unde urmasem colegiul, dar nu puteam să-mi fac curaj. Locuisem în acel mic oraș universitar puțin peste un an, împreună cu alte fete, într-un cămin. Mergeam la cursuri, mâneam la cantină et cetera. Era bine să am un filtru de cafea, un set de cearșafuri doar ale mele și să fiu plecată de acasă, deși nu departe. Apoi, când eram în anul al doilea, am fost retrasă de la școală și nevoită să mă întorc în urbea X, ca să o îngrijesc pe mama, deși „să o îngrijesc” nu este tocmai o expresie potrivită. Eram îngrozită de mama. Pentru mine, ea era un mister, și pe atunci nu prea îi „purtam grija”. De vreme ce era bolnavă, mă ocupam de ea la fel ca o asistentă, dar nu era nimic călduros sau afectuos în ceea ce făceam.

În secret, mă bucuram că a trebuit să renunț la școală. La colegiu nu obținusem note foarte bune, și perspectiva de a nu promova examenele mă ținea trează noaptea, căci tata plătea pentru cursuri. Deja

avusesem probleme cu decanul când alesesem să „mă îmbolnăvesc” și să stau în pat, în loc să dau examenele parțiale. Desigur, odată întoarsă acasă, dădeam vina pe părinți pentru propria mea mizerie, îmi doream să fiu din nou la școală unde să învăț cum să folosesc o mașină de scris, să studiez istoria artei, latina, Shakespeare, orice aveau acolo.

Chiar și cu căciula pe cap, aerul rece mă biciuia atât de tare, încât a trebuit să închid geamurile. Nu îți poți imagina cât de frig era pe acea autostradă înghețată. Am dat drumul la radio și am condus repede pentru o vreme, dar în apropiere de oraș se aglomerase – cred că era un accident în față – și, în timp ce stăteam acolo și așteptam să înainteze mașinile, am amețit brusc. Pleoapele mi se închideau și capul îmi era greu. Eram frântă de oboseală.

Mă durea creierul. Gazele alea intră în țesutul nervos. Cred că am daune permanente până și azi. Totuși, adoram mașina aia. Mi-am pus capul pe volan nu mai mult de un minut și, când m-am trezit, mașinile treceau pe lângă mine, claxonând. Așa că am plecat mai departe și pesemne am ieșit de pe banda mea în timp ce mă chinuiam să rămân trează, pentru că imediat a apărut lângă mine o mașină de poliție, un chip în oglinda retrovizoare, o mână înmănușată îmi făcea semn să trag pe dreapta. În starea mea de confuzie, am presupus că în oglindă era chipul tatălui meu, că mă urmărise cumva din oraș. Am încă în minte imaginea clară a lui ca polițist, în uniformă, râzând, mâinile și obrajii rumeni, o licărire în ochi. Omul acesta nu a purtat vreodată un palton cât timp a fost în poliție. „Nu poți să acoperi uniformă cu un palton”, spunea el. Așa că mai mereu era bolnav, îi curgea nasul, corpul îi era încordat, își ridica umerii până îi ajungeau la urechi, mutându-și greutatea de pe o parte pe alta. Ți-l poți imagina. Desigur, la acea oră, tatăl meu era încă la slujbă și nu mai purtase uniformă de mulți ani. Dar aveam mereu impresia

că îl văd peste tot. Ani la rând după ce am părăsit urbea X, chiar și acum, mi se părea uneori că îl văd, fluturând bastonul în parc, ieșind dintr-un bar sau o cafenea, prăbușit la baza scărilor.

Am oprit mașina și am deschis geamul.

— Îmi pare rău, domnule polițist, i-am spus. E aerul închis aici și încălzirea e stricată.

Îmi amintesc că polițistul era tânăr, tras la față și cu pungi mari sub ochii lui mari, de un albastru palid. Îmi aducea aminte de un prezentator de știri, puneă întrebările obișnuite. Am încercat să vorbesc cu gura închisă, mă temeam că va mirosi băutura în respirația mea.

— O, Doamne! am spus eu, frecându-mă la ochi. Îmi pare atât de rău. L-am privit rugător. Tatăl meu este bolnav și am stat toată noaptea lângă patul lui să îl veghez. Este o perioadă foarte grea.

Credeam că asta este scuza care ar stârni cea mai multă compasiune. Dar imediat ce am rostit cuvintele gâtul mi s-a strâns ca un pumn și o avalanșă de lacrimi s-a repezit spre ochii mei, de parcă aș fi crezut în povestioara mea jalnică, de parcă țineam atât de mult la tatăl meu și mi se frângea inima că aș fi putut să înfrunt viața fără el. Eram devastată, abia puteam să țin volanul drept. A fost foarte teatral. Mi-am frecat ochii cu mâinile și mi-am dres glasul. Polițistul nu a părut impresionat.

— Uite cum facem, a spus el. M-a lăsat să plec după ce am promis că opresc la următoarea ieșire de pe autostradă și îmi iau o cană de cafea. Am acceptat. Nu aș vrea să pățești ceva tocmai acum, când tatăl tău are nevoie de tine cel mai mult.

Ce mărinimos era! Mi-am pus masca și am încuviințat din cap. Mereu am urât poliția. Dar atunci m-am simțit obligată să mă supun. Așa că am ieșit de pe autostradă cu prima ocazie.

M-am trezit pe o stradă numită Moody. Bineînțeles. Deasupra șoselei atârna un banner de Crăciun, fixat între doi stâlpi de electricitate. Pe

lângă mine a trecut repede o femeie într-un pardesiu roșu-deschis, trasă de o pereche de ciobănești germani, de parcă ar fi mers cu sania. Nu îmi plăceau câinii. Nu pentru că mă speriau – nu îmi era frică de ei –, ci pentru că, atunci când mureau, asta era mult mai greu de suportat decât moartea oamenilor. Cățelușa mea din copilărie, Mona, un terier scoțian, cea mai mică dintre frații săi, a murit cu o săptămână înainte să moară mama. Fără ezitare pot să spun că moartea acelui câine mi-a frânt inima la fel de mult ca moartea propriei mame. Îmi imaginez că nu sunt singura persoană de pe Pământ care simte asta, dar multă vreme mi-a fost rușine de aceste sentimente. Poate dacă aș fi avut un doctor Frye căruia să îi mărturisesc asta, aș fi putut să descopăr ceva ce mi-ar fi adus alinare, o nouă perspectivă, dar nu am avut niciodată. Oricum, nu am încredere în acei oameni care cotrobăie prin mințile oamenilor triști și le spun ce lucruri interesante găsesc acolo. Nu este interesant. Mama era rea, iar câinele acela era bun. Nu e nevoie de studii superioare. Cafeneaua de pe Moody Street avea ferestrele decorate cu elfi decupați și cu un chip de Moș Crăciun. Ușa era încadrată cu becuțe clipitoare și beteală. Am comandat o cană de ceai fierbinte și m-am așezat, încă îngrijorată de mașină. Mi-am dat seama că nu este un mijloc de evadare de încredere pentru când, în sfârșit, voi evada. Dat fiind frigul și amețeala care mă cuprindea în câteva minute după ce conduceam cu geamurile închise, știam că nu voi ajunge mai departe de Moody Street în acea mașină, fără să îngheț sau să leșin când va fi vremea să plec de tot. Așa că această mică excursie de-o zi fusese un fel de test de drum, o repetiție. Iar mașina eșuase. Eram cel puțin demoralizată. Trebuia să aștept până la primăvară. Și chiar și atunci, chiar aș pleca?

Chelnerița era acolo și își aranja bretelele de la șorț și mesteca gumă. Uniforma ei era de culoare

galben muștar, cu guler alb. Peste ea, purta un pulover roz cu mărgele negre, strălucitoare, cusute la baza gâtului. Arătau ca niște furnici care îi atacă gâtul. Țin minte bine asta. Puloverul meu era cu nasturi, negru, de lână, scămoșat și agățat. Aveam pantalonii plini de pete de cafea în poală. Mi-am pus la loc hanoracul, brusc furioasă și conștientă de felul în care arătam. De ce ar trebui să îmi pese cine mă vede într-un pulover urât, cine ar putea să mă judece după îmbrăcăminte într-o cafenea aproape goală? Nu îmi păsa. Să se uite oamenii la hainele mele ponosite. Să dea cu pietre în părul meu nespălat. Eram mai bună decât toți la un loc. Aveam să îi las pe toți în urmă, să pupe scaunul pe care am stat. Spuneam în sinea mea toate aceste lucruri și, ca să mă conving și mai mult, am comandat niște înghețată cu ciocolată. Priveam cum chelnerița se lupta cu lingura specială, cu mâna până la cot în congelator, cu puloverul ei roz suflecat până deasupra coatelor ei grațioase. Mi-a servit-o într-o cupă de metal, cu frișcă, nuci tocate și cu o cireașă amară deasupra. Am înfulecat înghețata ca un orfan flămând, am lăsat ciocolata să mi se scurgă pe bărbie. Nu-mi păsa. După aceea, când am dat pe gât ceaiul fierbinte, m-au durut dinții și aproape că mi-a explodat capul. Nu-mi aduc aminte cât whisky îmi dăduse tata înainte să termine sticla cu o seară în urmă, dar se pare că fusese generos. Chiar la greutatea mea mică, de obicei puteam să tolerez o cantitate considerabilă de băutură. În majoritatea weekendurilor nu eram nici pe departe atât de șubredă.

Am plătit și am ieșit afară, cu înghețata care se revărsa în stomacul meu, plină de remușcări. În timp ce așteptam la trecerea de pietoni, am scobit cu tocul o bucată de gheață, apoi am lovit cu piciorul în ea. S-a spart, a devenit apoasă, dar nu s-a fărâmițat. Ce lucruri ciudate îți rămân în minte! Majoritatea zilelor de duminică le petreceam izolată în casă sau conducând spre și dinspre casa

lui Randy, în timp ce tata intra în comuniune cu Dumnezeu sau orice credea el că face la biserică. Mătușa Ruth intra în casă doar ocazional, când îl lăsa acasă după slujbă. Când intra, își ținea poșeta strâns, rămânea cu mânușile și își strângea buzele atât de tare, încât deveneau albe.

Îmi spunea cel mult: „Adu-i tatălui tău o cană de cafea”. Când mătușa Ruth era prin preajmă, tata mă ignora pur și simplu.

— Angajează pe cineva să vină să facă curat, îi spusese odată. Copiii tăi sunt evident ocupați cu alte lucruri.

În timp ce ei vorbeau, eu stăteam în pragul ușii, tata se așeza în fotoliul lui din bucătărie, iar mătușa Ruth stătea la masă, atentă să nu se atingă de ceva.

— Eileen seamănă cu mama ei, nu e bună de nimic, răspunsese tata.

— Charlie, nu vorbi rău de morți.

— Nu fi așa blândă! pufnise el. Femeia aia nu făcea altceva decât să îmi cheltuie banii și să sforăie.

Era adevărat, mamei îi plăcea să meargă la cumpărături. Și uneori sforăia atât de tare, încât suna ca o locomotivă șuierând prin casă. Când eram copil, visam adesea trenuri rapide, cu fumul risipindu-se prin nopțile negre, decorate cu stele, călătorind prin țară, departe de urbea X, șinele tremurând sub mine, aproape trezindu-mă.

— Fata face curat vreodată? Gătește? întrebese mătușa mea.

— Eu nu mănânc mult, din cauza gutei, răspunsese tata în apărarea mea.

Când în sfârșit m-au văzut că stăteam acolo, mătușa mea a plescăit din limbă și a început să se joace cu mânerul de la geantă.

— Eileen, du gunoiul, spusese tata, ca să îi facă pe plac surorii lui.

Am dus gunoiul afară. Mereu îmi înghițeam lacrimile, îmi puneam o mască de piatră rece atunci când mă simțeam prost. Mă bucuram că în acea

duminică ieşisem cu maşina. Poate că nu mi-am atins ţelul de a ajunge la Boston, dar cel puţin evitasem o altă interacţiune dureroasă cu mătuşa mea. Avea părul argintiu drept şi o frunte pistriată care îi dădea o alură bolnăvicioasă, fiartă, ca de ou murat. Nu îmi plăcea deloc de ea.

Nu îţi pot spune numele oraşului în care am ajuns, dar Moody Street era foarte plăcută şi festivă. Am rătăcit printr-o piaţetă cu vitrine de magazin fermecătoare. În drum spre maşină, am trecut printr-o alee îngustă şi am zărit un cuplu care se săruta – „se giugiuleau”, cum spuneam pe-atunci. Îmi aduc bine aminte scena. I-am văzut în momentul în care limba fetei s-a strecurat în gura băiatului. Am fost atât de impresionată! Culoarea rozalie a limbii fetei, felul în care lumina curată de iarnă se reflecta pe suprafaţa ei netedă şi contrastul dintre culoarea şi textura ei faţă de chipul ei pur şi acvilin, atât de frumos, stăteam în maşină şi nu îmi puteam şterge imaginea din cap – o asemenea forţă erotică părea imposibilă. Desigur că auzisem de sărutul franţuzesc şi văzusem tineri care se sărutau aprins la punctul de belvedere de pe autostrada I-93, dar din această nouă perspectivă era ca şi cum aş fi căpătat lentile cu raze X. M-a uimit cât de îndrăzneţă era fata, cât curaj avea, ce cutezanţă avea să sărute aşa şi bineînţeles că m-am gândit că eu nu aş avea niciodată curaj să fiu ca ea. Băiatul era impasibil, cu ochii închişi, gura deschisă, cu braţele încolăcindu-i-se în jurul fetei, cu gulerul de la jacheta de lână ridicat. Totul mă bântuia şi îmi transforma durerea de cap şi oboseala într-o stare de nelinişte intensă. Aproape mereu îmi venea rău de la excitarea sexuală. Acasă aş fi putut să fac o baie fierbinte, m-aş fi spălat viguros, dar eram departe de casă. Aşa că am deschis uşa de la maşină, m-am aplecat afară şi am luat o mână de zăpadă cristalină, pe care mi-am băgat-o în partea din faţă a pantalonilor şi în lenjerie. A fost foarte rece şi foarte dureros, dar am lăsat-o să se topească

acolo în timp ce conduceam. Am deschis geamurile mașinii. Nu știu cum de nu am făcut pneumonie.

Cum făceam adesea când mintea îmi era tulbure, m-am dus înapoi la Randy. În drum spre casa lui, mă gândeam la brațele lui groase, la buza lui de sus, senzuală dar copilărească, la zâmbetul său strâmb, când încerca să se ascundă în spatele unei reviste de benzi desenate sau a unei reviste umoristice. Oare i-ar fi dor de mine dacă aş pleca? Poate că da. „O, Eileen”, le-ar spune el polițiștilor când mi-ar investiga dispariția. „A plecat înainte să am ocazia să o invit la o întâlnire. Am pierdut șansa asta și voi regreta mereu”. Mă alina gândul la noi, împreună, poate reuniți după mai mulți ani, timp în care eu aş fi devenit o femeie adevărată, genul lui de femeie – orice ar fi însemnat asta – și ne-am fi îmbrățișat și am fi plâns, triști din cauza iubirii noastre pierdute și a despărțirii. „Am fost atât de orb”, ar zice Randy, sărutându-mi degetele, cu lacrimi care i s-ar scurge în jos pe obrajii frumoși. Adoram ideea de bărbat care plânge – o slăbiciune care m-a condus la nenumărate aventuri cu plângăcioși și depresivi. Bănuiam că Randy rareori plângea, dar, când o făcea, era un lucru de o mare frumusețe. Oare chiar am trecut cu mașina pe lângă casa lui în acea după-amiază, cu scaunul ud din cauza zăpezii topite? Bineînțeles că da. Nu pot să spun ce anume căutam exact, deși speram din tot sufletul că el va ieși și îmi va spune că mă iubește, mă va salva, va fugi cu mine, îmi va rezolva toate problemele. Cât am stat în fața casei lui, cu motorul pornit, mi s-a făcut brusc greață. Am deschis ușa de la mașină și am vomitat. Înghețata gri, topită, s-a scufundat în stratul de zăpadă și apoi a dispărut.

În acea după-amiază, imediat ce am ajuns acasă, am fugit sus pe scări în camera mamei și mi-am dat jos pantalonii și chiloții uzi. Tata, care stătea pe toaletă, de partea cealaltă a holului slab luminat, a deschis ușa de la baie și a întrebat:

— Unde ai fost?

Mi-am pus o pereche de colanți vechi de lână și am găsit o sticlă de gin pe care o ascunsesem în dulap. I-am dat-o lui tata. A luat-o și a aprins lumina cu cealaltă mână. Când i-a căzut ziarul de pe genunchi, am zărit peticul întunecat de păr pubian dintre picioarele lui. Asta m-a speriat. Am mai văzut și pistolul pe care îl ținea pe marginea chiuvetei. Mă mai gândeam din când în când la pistolul acela. În cele mai întunecate momente, îmi imaginam cum îl scoteam încetișor de sub trupul tatălui meu adormit și cum apăsam pe trăgaci. Mi l-aș fi lipit de ceafă și aș fi tras, astfel încât să mă prăbușesc peste el, sângele și creierii mei s-ar fi prelins peste pieptul lui rece, flasc. Dar, sincer, chiar și în acele momente întunecate, ideea ca cineva să îmi examineze cadavrul gol era suficientă cât să mă țină în viață. Atât de rușine îmi era de trupul meu. De asemenea, mă preocupa faptul că moartea mea nu ar avea niciun mare impact, că aș fi putut să îmi zbor creierii și oamenii ar spune: „E în regulă. Hai să mâncăm ceva”.

În acea noapte am stat în pat și mi-am împuns burta, mi-am numărat coastele cu degetele înmănușate. Era frig sus în mansardă, iar patul era șubred. Abia îmi susținea greutatea: 50 de kilograme cu haine cu tot, cel mult. Dacă foloseam prea multe pături, încheieturile patului începeau să joace, și cu fiecare respirație, cadrul se scutura și se mișca la fel ca o barcă pe valuri și nu puteam dormi. Aș fi putut să găsesc o cheie ca să strâng șuruburile sau ce era nevoie, dar la fel ca și în cazul țevii de eșapament stricate, nu puteam să mă deranjez să repar lucrurile. Preferam să mă bălăcesc în problemă și să visez la vremuri mai bune.

Mansarda îmi aducea aminte de locul unde ar dormi un unchi venit în vizită, dacă aș fi avut unul. Un unchi bun, poate un militar, înclinat să construiască lucruri, să repare lucruri, care nu s-ar

plânge niciodată de frig sau de sete, care ar mânca fără să ezite cea mai proastă bucată de carne grasă de pui sau vită. Îmi imaginam că ar avea lobii urechilor lungi și umeri mici, dar un trup musculos, cu ochi mari. Poate că acel unchi bun era tatăl meu adevărat, îmi imaginam eu. Uneori treceam prin garderoba mamei mele, căutând dovezi de adulter. Descoperirea petelor de mâncare, stropi de cafea pe bluze de bumbac sau urme de ruj pe un guler îngălbenit, nu era tocmai o voce de dincolo de mormânt, dar cred că speram să găsesc ceva util. Un pont, o întâmpinare, o dovadă că mă iubea, orice. Nu știu. Nu știu de ce îi purtam hainele, cum făceam chiar și la câțiva ani după ce murise. L-am lăsat pe tata să presupună că era un fel de reticență de a mă despărți de femeia moartă, o rochie veche era ca un semn de loialitate, purtam mai departe spiritul mamei mele, orice nonsens. Dar cred că de fapt îi purtam hainele ca să mă ascund, ca și când dacă aș fi mers într-un astfel de costum, nimeni nu m-ar vedea cu adevărat.

Îmi aduc aminte că stăteam pe pat, sub un bec golaș și cercetam mansarda. Era o imagine încântătoare a mizeriei. Erau sertare desprinse dintr-un dulap plin de așternuturi mâncate de molii, care fuseseră ale mamei mele. Erau cutii cu cărți și ziare vechi, un fonograf vechi și câteva cutii cu discuri pe care nu încercasem niciodată să le ascult. Tavanul în pantă mă forța să mă aplec și apoi să mă târăsc spre fereastra care dădea spre curtea din spate, unde nu se distingeau prea multe, în afară de zăpada albă și câteva crengi negre goale de copaci, totul luminat în violet, în cerul stins al după-amiezii. Undeva acolo jos era îngropată Mona, cățeaua mea moartă. M-am gândit la mama, pe vremea când zăcea bolnavă în pat, cu mâinile sub o cuvertură tricotată. Se plângea lui tata din toți rărunchii că, dacă există vreun Dumnezeu pe lumea asta, e un ticălos. „Ar trebui să fiu deja moartă”, insistă ea. Îndatoritoare, eu îi fierbeam în

fiecare zi supa de pui pe aragaz și îi aduceam fierțura limpede într-un castron verde de salată, suficient de mare încât să prindă picăturile care mai scăpau. Era o luptă să trebuiască să hrănești o femeie lingură cu lingură, care încerca să opună rezistență dând slab și haotic din mâini.

Într-o zi am ieșit în curtea din spate să atârni rufele spălate și am găsit câinele cu burta în sus în iarba netunsă, semeț, uscat și mort în soarele arzător. „Poate că Dumnezeu a luat sufletul greșit”, m-am gândit într-un moment ciudat de sentimentalism și am plâns încet, cu spatele sprijinit de casă. Am lăsat rufele ude în coș, dar am tras o față de pernă peste trupul Monei. Mi-a luat o zi întreagă să îmi adun curajul și să mă duc înapoi acolo. Până atunci, deja hainele se uscaseră și se întăriseră, iar imaginea câinelui mort când am tras fața de pernă m-a făcut să îmi vină să vomit și să îmi vărs în bățatură conținutul stomacului – pui și vermur. Mi-a luat câteva ore să sap o groapă suficient de mare cu o mistrie, să o împing pe Mona cu piciorul – nu m-am simțit în stare să o ating cu mâinile – și să acopăr cadavrul cu pământul fărâmicios.

O săptămână mai târziu, când tatăl meu s-a împiedicat de vasele câinelui pline de mâncare stătută și boabe împutite, a zis doar „Câine idiot”, așa că am aruncat totul și nu am spus nimic nimănui. Câteva zile mai târziu, mama a murit, și am permis în sfârșit lacrimilor să izbucnească. Este o poveste romantică și în acest moment s-ar putea să nu fie foarte precisă, pentru că am analizat-o iar și iar ani la rând oricând mi se părea că era necesar sau util să plâng.

În acea noapte, privind spre curtea înghețată din spate, am plâns din nou pentru câinele meu, îmi părea rău că ea va trebui să rămână aici, în urbea X, pentru eternitate. M-am gândit să sap după oasele ei și să o iau cu mine. Chiar luasem în considerare să îmi pun pantalonii de schi, un

pulover gros de lână, cizme de zăpadă, mănuși, căciula tricotată și să ies afară cu o lopată. Nu marcasem mormântul în vreun fel, dar simțeam că Mona mă va chema cumva, că aș ști intuitiv unde să încep să sap. Bineînțeles că nici nu am încercat măcar. Aș fi avut nevoie de un târnăcop, de genul celor folosite în cimitire. Imaginează-ți de câtă muncă ar fi fost nevoie pentru a îngropa un om fără un utilaj care să sape. Nu e ca în filme. Nu e atât de ușor. Mă întrebam cum reușeau să îngroape oamenii iarna pe vremuri. Oare lăsau cadavrele să înghețe până primăvara? Dacă făceau asta, trebuie să le fi păstrat undeva în siguranță, poate în pivnițe, să stea în tăcere, în întuneric și frig până la dezgheț.

LUNI

Țin minte dușul pe care l-am făcut în acea dimineață pentru că am rămas fără apă caldă în timp ce pierdeam vremea în fața oglinzii și îmi inspectam trupul gol prin aburul puternic. Acum sunt femeie bătrână. Așa cum se întâmplă cu toată lumea, timpul mi-a brăzdat chipul cu riduri, gușă și pungi mari sub ochi, iar tot trupul meu bătrân a fost redus la o masă asexuată, moale, ridată și fără formă. Așa că doar de amuzament iată-mă acum, cu trupul meu micuț și virginal la 24 de ani. Aveam umeri mici, povârniți și noduroși. Aveam un piept rigid, o tobă întinsă de oase pe care o loveam cu pumnii ca o maimuță. Sâni erau de mărimea lămâilor, iar sfârcurile erau ascuțite, ca niște spini. Dar eram numai coaste și atât de slabă, încât șoldurile îmi ieșeau ciudat și erau adesea pline de vânătăi pentru că mă tot loveam de obiecte. Încă aveam crampe din cauza înghețatei și a ouălor de cu o zi înainte. Lenea intestinelor mele era o preocupare constantă. Mâncatul și defecatul erau o știință complexă, încercam să echilibrez intensitatea disconfortului constipației cu catharsisul purificărilor cu laxative. Nu mă îngrijeam deloc. Știam că ar trebui să beau apă, să mănânc alimente sănătoase, dar nu îmi plăcea deloc să beau apă și să mănânc sănătos. Găseam fructele și legumele detestabile, ca și cum aș fi mâncat un baton de săpun sau o lumânare. Sufeream și de acea inadaptare nefericită la pubertate – chiar și la 24 de ani –, care mă făcea să mă rușinez de feminitatea mea. Erau zile când mâneam foarte puțin – o mână de alune sau stafide, o coajă de pâine. Și pentru distracție, cum fusese ciocolata de cu o seară înainte, mestecam uneori bomboane sau prăjituri, însă le scuipam afară, ca orice avea gust bun, dar de care mă temeam că îmi va pune ceva carne pe oase.

Însă pe vremea aceea, la 24 de ani, oamenii deja mă considerau fată bătrână. Până atunci mă sărutase un singur băiat. Când aveam 16 ani, Peter Woodman, elev în ultimul an, m-a dus la balul absolvenților de liceu. Nu voi spune prea multe despre el – nu vreau să pară că am păstrat această amintire cu vreo nostalgie romantică. Dacă este ceva ce am învățat să detest, aceea e nostalgia. Și, oricum, dacă există unul, Randy are rolul principal în povestea mea. Peter Woodman nu-l ajunge nici cu o prăjină. Rochia mea de bal era foarte frumoasă – tafta bleumarin. Adoram bleumarinul. Orice aș fi purtat de culoarea aceasta – îmi amintea de o uniformă – era ceva ce simțeam că mă pune în valoare și în același timp în umbră. Ne-am petrecut majoritatea timpului stând la o masă în sala de sport întunecată; Peter vorbea cu prietenii săi. Tatăl lui lucra la secția de poliție și sunt sigură că Peter m-a invitat la bal doar pentru că tatăl lui îi era dator cu o favoare tatălui meu. Nu am dansat, nu că asta m-a deranjat. Seara balului s-a terminat în camioneta tatălui lui Peter, în parcare la liceu, când l-am lovit pe băiat în gât, ca să-l împiedic să ajungă mai sus sub rochia mea. De fapt, cred că mâna lui era abia pe genunchiul meu, eram atât de reținută. Iar sărutul a fost doar superficial – o atingere scurtă a buzelor, acum, că mă gândesc, destul de dulce. Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă în noaptea aceea, ieșind în grabă din camionetă, Peter înjurându-mă și masându-și gâtul în timp ce eu îl priveam plecând. Oare i-a dat sângele? Nu știu. Și, oricum, cui îi pasă? Dar acum probabil că e mort. Majoritatea oamenilor pe care îi știam sunt morți.

În acea dimineață de luni în urbea X, mi-am pus noii mei ciorapi albaștri și m-am îmbrăcat în hainele mamei. Am încuiat pantofii tatălui meu în portbagajul Dodge-ului și am plecat la serviciu, la Moorehead. Îmi aduc aminte că mă concentram asupra unei noi strategii de evadare. Într-o zi,

curând, atunci când voi fi pregătită, îmi voi aduna toate hainele pe care vreau să le iau cu mine: pardesiul gri, câteva perechi de șosete de lână, cizme de iarnă, mănuși, pălărie, eșarfă, pantaloni, fustă, rochie et cetera, și voi conduce cam trei ore spre nord-vest pe autostrăzi, spre granița cu Vermont. Știam că puteam să supraviețuiesc o oră cu geamurile închise fără să leșin, iar restul drumului, cu geamurile deschise îl voi petrece înfoclită. New York-ul nu era atât de departe de urbea X. Mai exact, la 413 kilometri spre sud. Dar mai întâi voi descuraja orice căutări abandonându-mi mașina în Rutland, despre care citisem într-o carte despre căile ferate. În Rutland voi găsi un teren viran sau o stradă înfundată, iar apoi voi merge în gară și voi lua un tren spre oraș pentru a-mi începe noua viață. Credeam că sunt tare isteată. Plănuiam să iau cu mine o valiză în care să pun hainele pe care mi le voi da jos odată ce mă voi sui în tren. Aveam haine, banii pe care îi strânsesem în mansardă și nimic altceva.

M-am gândit că poate aș avea nevoie de ceva de citit în drumul spre noul meu viitor. Aș putea împrumuta unele dintre cele mai bune cărți de la biblioteca din urbea X, să dispar și să nu le mai înapoiez niciodată. Mi se părea o idee genială. Mai întâi, aș putea să păstrez cărțile ca suvenir, la fel cum un ucigaș păstrează o şuviță de păr de la victima sa sau ia un obiect mic – un pix, un pieptăn, un rozariu – drept trofeu. În al doilea rând, i-aș da un motiv real de îngrijorare tatălui meu și altora care s-ar putea întreba dacă intenționez să mă întorc sau în ce împrejurări am fost nevoită să plec. Îmi imaginam detectivi care cotrobăiau prin casă.

— Nu pare nimic în neregulă, domnule Dunlop. Poate e în vizită la o prietenă.

— O, nu Eileen. Eileen nu are prieteni, ar spune tata. S-a întâmplat ceva. Nu m-ar lăsa singur așa.

Speram să creadă că eram moartă pe undeva în vreun șanț, răpită, îngropată într-o avalanșă, mâncată de urs, orice. Pentru mine era foarte important ca nimeni să nu știe că plănuiam să dispar. Dacă tata ar fi bănuit că vreau să fug, m-ar fi umilit. Mi-l imaginam cum își umflă pieptul și comentează pe seama nechibzuinței mele cu mătușa Ruth. Mă făceau broscoi răsfațat, idioată, vacă nerecunoscătoare. Poate că chiar au spus lucrurile astea odată ce am părăsit cu adevărat urbea X. Nu voi afla niciodată. Îmi doream ca tata să fie disperat, să izbucnească în lacrimi după biata lui fiică rătăcită, să se prăbușească la marginea patului meu, să se tăvălească prin păturile mele împruțite numai ca să își aducă aminte de duhoarea superbă a sudorii mele. Voiam să cotrobăie printre obiectele mele ca și cum ar examina oase înălbite, artefacte inerte pentru o viață pe care nu o apreciasse niciodată. Dacă aș fi avut vreodată o cutiuță muzicală, mi-ar fi plăcut ca melodia să-i frângă inima tatălui meu când o asculta. Mi-ar fi plăcut ca el să moară de tristețea de a mă fi pierdut pentru totdeauna. Aș fi vrut ca el să spună „Am iubit-o”. „Și am greșit că m-am purtat ca și cum nu aș fi iubit-o.” La asta mă gândeam în acea dimineață, în drum spre serviciu.

Deși la acea vreme nu știam, aveam să plec până în dimineața de Crăciun și, cu toate că de atunci amintirile mele s-au mai șters, mă voi strădui să povestesc evenimentele ultimelor mele zile în urbea X. Voi încerca să prezint o imagine completă. Unele dintre cele mai limpezi amintiri ale mele ar putea părea cu totul irelevante, dar le voi include când voi simți că vor contribui la atmosferă. De exemplu, în acea dimineață când am ajuns la Moorehead, băieților le fuseseră oferite pulovere de sărbători, împletite special de un grup de binevoitoare de la o biserică din apropiere. Pentru că era un surplus de pulovere, presupun, unul a aterizat pe biroul meu, împachetat în hârtie

maro. Doamna Stephens mi-a spus că era un cadou de Crăciun de la directorul închisorii. Am desfăcut pachetul și am descoperit o vestă bleumarin, lucrată cu iscusință, cu un crucifix portocaliu pe piept și marcată cu „S” pentru mărime mică, scris de mână tremurat, pe o bucată de hârtie cerată, prinsă cu grijă de guler. Acea nuanță de albastru m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva directorul închisorii chiar mă plăcea. Până la urmă, abia dacă îmi dădea o cutie de bomboane de ciocolată. Nu voia să atragă atenția doamnelor din birou, să stârnească suspiciuni de favoritism sau de aventuri amoroase clandestine. Îmi imaginam că îl îmbrățișam pe directorul închisorii în biroul său, că mă năpusteam asupra lui ca o păpușă de cârpă. Asta voiam cu adevărat? Gândurile mele erau ca niște filme deochete care se derulau în creierul meu și mi le amintesc pe cele din acea dimineață, la fel ca și sunetul înăbușit al sertarului pe care l-am închis după ce am pus înăuntru puloverul. Cu toate astea, nu îmi amintesc cum arătau zonele de petrecere a timpului liber, sau dacă serbarea de Crăciun, cum îi spuneau ei, se ținea în sala de sport sau în capelă sau într-o sală mică de spectacol, de existența căreia nu sunt sigură deloc. Poate că mă gândeam de fapt la vechiul meu liceu.

Asta îmi aminteam foarte bine: pe la ora două, directorul închisorii a venit la noi în birou, urmat de o femeie înaltă și roșcată și de un bărbat chel și plăpând, îmbrăcat într-un costum larg, de culoarea noroiului. Prima mea impresie despre femeie a fost că probabil era o artistă care venise pentru acea ocazie specială – o cântăreață sau o actriță cu o slăbiciune pentru infractorii copii. Presupunerea mea părea rezonabilă. Până la urmă, celebritățile distrau trupele armatei. De ce nu și pe prizonierii tineri? Adolescenții erau o cauză destul de nobilă. Majoritatea acelor băieți, cei care aveau sentințe mai scurte ajungeau în Vietnam oricum, sunt siguri. În orice caz, femeia aceasta era frumoasă și

arăta vag familiară, cunoscută în felul în care toți oamenii frumoși arată cunoscuți. Așa că m-am hotărât că probabil e o idioată, că are creierul cât o nucă, că este lipsită de orice profunzime sau întuneric, că nu are niciun fel de viață interioară. La fel ca Doris Day, această femeie sigur trăia într-o lume fermecată cu perne moi și raze aurii de soare. Așa că, bineînțeles că am urât-o. În viața mea nu mă mai întâlnisem față în față cu o persoană atât de frumoasă.

Bărbatul nu mi se părea interesant câtuși de puțin. Îi curgea nasul, se freca pe cap cu o mână, ținea două haine cu cealaltă – a lui și a roșcatei, bănuiam. Nu mă puteam abține să nu mă holbez la femeie. Am o imagine de vis a felului în care era îmbrăcată în ziua aceea, în nuanțe neobișnuite de roz, nu propriu-zis nepotrivite, dar nu în pas cu moda vremurilor de atunci și în mod sigur nu pentru urbea X. Purta o fustă lungă, vaporeasă, un sveter mulat pe silueta ei suplă și o pălărie cu borul tare, pe care acum mi-o imaginez ca o cască de jocheu, doar că era gri, delicată, de fetru poate, și într-o parte avea o pană colorată. Poate că am inventat eu pălăria. Purta un colier lung cu un pandantiv auriu – asta știu sigur, încălțările ei semănau cu niște cizme bărbățești de călărie, doar că erau mai mici și cu un toc delicat. Avea picioare foarte lungi, și își ținea brațele subțiri încrucișate peste pieptul îngust. M-a surprins să zăresc o țigară între degetele ei. Multe femei fumau, desigur, mai multe decât acum, dar părea ciudat ca ea să stea și să fumeze acolo în birou, ca și cum ar fi fost la un cocktail, ca și când încăperea era toată a ei. Iar felul în care fuma m-a tulburat. Când fumau alții, părea un gest ieftin, de om sărac. Când femeia asta inhala fumul, fața îi tremura și pleoapele îi fluturau într-un extaz subtil, ca și când ar fi gustat un desert cu care se delecta sau ca și când pășea într-o baie caldă. Părea să fie într-o stare de încântare, perfect fericită. Așa că mi s-a părut perversă. Pe atunci nu

foloseam cuvântul „snob”. Mai potrivit era respingătoare.

— Ascultați, a spus directorul închisorii. Avea o față lată, roșie și ciupită de vărsat, cu un nas uriaș și ochi mici, enigmatice, dar era atât de îngrijit, de curat și de milităros, încât îl consideram chipeș. Vi-l prezint pe noul nostru psihiatru, doctorul Bradley Morris. Este recomandat cu căldură de doctorul Frye și sunt sigur că va fi un câștig pentru noi și ne va ajuta să îi stăpânim cum trebuie pe băieți și să încercăm să-i salvăm. Iar aceasta este domnișoara Rebecca Saint John, primul nostru director educativ, mulțumită unei donații generoase din partea statului. Sunt sigur că este perfect calificată. Înțeleg că tocmai a terminat studiile universitare la Radcliffe...

— La Harvard, a precizat această Rebecca Saint John, aplecându-se ușor spre el.

Femeia și-a scuturat scrumul de țigară pe podea și a suflat fumul spre tavan, părând să zâmbească. Era cu adevărat bizar.

— Harvard, a continuat directorul închisorii, încântat, după cum mi s-a părut mie. Știu că îi veți întâmpina cu toții pe noii noștri colegi cu respect și profesionalism și sper că o veți îndruma pe domnișoara Saint John în primele ei zile, până învață obiceiurile de aici.

Directorul a făcut un semn vag spre doamnele din birou, inclusiv spre mine. Totul părea atât de ciudat, o femeie atât de tânără și de atrăgătoare care apărea de nicăieri ca să facă ce?

Părea un obiectiv ridicol să îi învețe aritmetică și scriere. Băieților de la Moorehead le era greu până și să umble, să se așeze, să mănânce și să respire fără să se dea cu capul de pereți. Domnul Morris era acolo numai ca să-i convingă cu medicamente să se poarte cum trebuie. În situația lor, ce ar fi putut fi învățați? Directorul închisorii a luat haina domnișoarei Saint John de pe brațul doctorului Morris, mi-a dat-o mie și părea să zâmbească.

Niciodată nu puteam să descifrez adevăratele lui sentimente față de mine, cu vestă împletită sau fără. Masca lui era ca betonul de groasă, presupun. În orice caz, era de datoria mea să îi aloc noii colege un dulap. Așa că ea m-a urmărit înapoi spre vestiar.

În ziua aceea, pe chipul Rebeccăi Saint John nu se vedea nici urmă de machiaj și cu toate astea arăta atât de impecabil, de proaspăt, o frumusețe naturală. Părul lung și des, de culoarea aramei, era aspru și, am observat eu, avea nevoie de un periaj energic. Pielea ei avea o nuanță aurie, iar fața îi era rotundă și împlinită, cu pomeți puternici, o gură mică, ca un boboc de trandafir, sprâncene subțiri și gene de un blond neobișnuit. Ochii îi erau de o nuanță neobișnuită de albastru. Era ceva artificial în culoarea aia – o nuanță de albastru ca o piscină dintr-o reclamă la o excursie tropicală. Era culoarea apei de gură, a pastei de dinți, a detergentului de toaletă. Ochii mei, credeam eu, erau ca apa puțin adâncă de lac, verde, tulbure, plină de mâl și nisip. Inutil să spun că mă simțeam oribil în prezența acestei femei frumoase. Poate că ar fi trebuit să îmi mențin resentimentele și să păstrez distanța, dar nu mă puteam abține. Voiam să fiu aproape de ea, să îi zăresc de aproape trăsăturile, să văd cum respiră, cum îi arată fața când se gândește intens. Speram să îi pot detecta imperfecțiunile superficiale sau cel puțin să descopăr defecte în trăsăturile ei de caracter, care ar putea să anuleze notele bune pe care le primea la categoria înfățișare. Vezi ce prostuță eram? I-am scris combinația de la dulap pe o bucată de hârtie și am adulmecat-o când i-am dat-o. Mirosea a pudră de bebeluși. Nu purta verighetă. M-am întrebat dacă avea vreun iubit.

— Acum stai aici și uită-te dacă mă descurc cu cifrul ăsta, a spus ea.

Avea un accent articulat, arogant, genul de accent pe care îl auzi în filmele vechi a căror

acțiune se petrece în sudul Franței sau în hoteluri luxoase din Manhattan. Continental? Nu mai auzisem pe nimeni să vorbească așa. Părea absurd într-un loc precum Moorehead. Imaginează-ți vocea manierată a unui aristocrat britanic care dă ordine menajerei pe un ton foarte politicos. M-am sprijinit cu spatele de un șir de dulapuri în timp ce ea încerca să deschidă lacătul cu cifru.

— 81, 60, 86, a spus ea. Ia te uită, practic astea sunt măsurile mele!

A râs și a deschis cu zgomot ușa dulapului. Măsurile mele erau și mai mici. Amândouă am făcut o pauză și, ca și când una am fi fost reflexia în oglindă a celeilalte, ne-am privit una alteia sânii. Apoi Rebecca a spus:

— Prefer să am pieptul plat, tu nu? Femeile cu sânii mari sunt mereu atât de rușinoase. Sau, dacă nu, consideră că formele lor sunt tot ce contează. Jalnic!

M-am gândit la Joanie, la trupul ei care sărea în ochi prin senzualitatea lui – principala atracție în ceea ce o privea. Se poate să fi făcut o grimasă sau poate că am roșit, pentru că Rebecca a spus:

— O, te-am făcut să te simți jenată? Sinceritatea ei mi s-a părut autentică. Ne-am zâmbit una alteia. Busturi, a continuat ea, ridicând din umeri și privindu-și din nou sânii mici. Cui îi pasă?

A râs, mi-a făcut cu ochiul și apoi s-a întors din nou la dulapul ei, meșterind la cifru.

Probabil că numai femeile tinere cu o natură tragică și imorală ca a mea vor înțelege că într-un astfel de schimb de zâmbete, precum cel pe care l-am avut cu Rebecca în acea zi, ar putea fi ceva care poate uni două persoane într-o conspirație. După ani de singurătate și rușine, toate frustrările mele erau iertate, și trupul meu, întreaga mea ființă își găsea justificarea, în acel singur moment petrecut cu ea. Simțeam o asemenea solidaritate și uimire, încât ai crede că nu mai avusesem niciodată o prietenă. Și de fapt, așa și era. Nu le aveam decât

pe Suzie, pe Alice sau pe Maribel, desigur, plăsmuiri ale imaginației mele, pe care le foloseam în minciunile spuse tatălui meu – fantomele mele întunecate.

— Sigur că nu sunt stingherită, sunt complet de acord cu tine, i-am spus.

Am avut nevoie de mai mult curaj pentru a rosti aceste cuvinte decât în toți anii la un loc, pentru că era necesar să îmi scot pentru o clipă masca mea de gheață.

Cum e vorba aceea? Un prieten este cineva care te ajută să ascunzi cadavrul – cam acesta era sensul noii mele conexiuni. Am simțit imediat. Viața mea urma să se schimbe. În această creatură ciudată, am descoperit perechea mea, spiritul meu înrudit, aliatul meu. Deja voiam să întind mâna, tăiată și pregătită pentru un pact de sânge, atât de naivă și de singură eram. Cu toate astea, mi-am ținut mâinile în buzunare. Acest moment a marcat începutul unei legături întunecate care deschide acum calea pentru restul poveștii mele.

— Păi, foarte bine. Avem lucruri mai importante care să ne preocupe decât siluetele noastre, a spus Rebecca. Deși părerea generală este alta, nu?

A ridicat din sprâncene spre mine. Era într-adevăr uimitor de frumoasă, atât de frumoasă, încât trebuia să îmi îndrept privirea în altă parte. Voiam cu disperare să o impresionez, să obțin vreun indiciu de la ea că simțea la fel ca mine – eram două boabe în aceeași păstaie.

— Nu mă interesează atât de mult părerea altora, am mințit eu.

Nu mai fusesem niciodată atât de încrezătoare. O, ce rebelă eram!

— Ia uite la tine, a spus Rebecca. Și-a încrucișat brațele. Rar întâlnești o femeie cu atât de mult tupeu. Parcă ai fi Katharine Hepburn.

Dacă ar fi venit din partea altcuiva, comparația mi s-ar fi părut o bătaie de joc. Dar nu m-am simțit

jignită. Am râs, am roșit. A râs și Rebecca, apoi a scuturat din cap.

— Glumesc, și eu sunt așa, a spus ea. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie despre ce cred alții. Dar e bine dacă au o părere bună despre tine. Are și asta niște avantaje.

Ne-am uitat una la alta și am zâmbit, am încuviințat ironic din cap, cu ochii mari. Vorbeam serios? Nu părea să conteze. Era ca și cum toată nefericirea mea secretă fusese convertită într-o monedă de schimb valoroasă. Sunt sigură că Rebecca a depistat imediat bravada mea, dar eu nu știam asta. Credeam că sunt foarte subtilă.

— Ne mai vedem, am spus.

M-am gândit că nu e foarte înțelept să par prea entuziasată. Ne-am salutat, și Rebecca a ieșit repede din încăpere, ca și cum ar fi fost o pasăre sau o floare exotică, aflată într-un loc cu totul nepotrivit, în lumina fluorescentă slabă. Am mers mecanic, cu pași mici, înapoi la biroul meu, cu mâinile la spate, fluierând un cântec oarecare. Lumea mea se transformase.

•

În acea după-amiază am pregătit anumite expresii și răspunsuri pe care să le folosesc atunci când vorbeam cu Rebecca. Eram foarte preocupată de ce-ar putea gândi despre mine, dacă înțelegea că nu eram neghioaba provincială care mă temeam că păream a fi.

Bineînțeles că ea știa că sunt o neghioabă provincială – asta și eram –, dar la acea vreme credeam că o păcălisem cu punctul meu radical de vedere, cu dezgustul nostru comun față de sânii mari, cu înțelepciunea rece a privirii mele, cu atitudinea mea generală. Eu nu eram deloc radicală. Eram pur și simplu nefericită. Așa că m-am așezat la birou și mi-am pus masca – indiferență totală, niciun mușchi nu mi se mișca, privire absentă, ușor încruntată. Aveam această idee puerilă, cum că atunci când aveai un prieten

nou, cel mai bine era să îți păstrezi toate părerile pentru tine, până când cealaltă persoană și le exprimă pe ale ei. Acum poate că am numi această atitudine blazare. Este o postură tipică pentru oamenii nesiguri pe ei. Ei se simt mai confortabil negând orice perspectivă decât proclamându-și orice apartenență sau filosofie și riscând astfel respingerea și judecata din partea altora. Credeam că trebuie să îmi mușc limba și să par cât mai distantă posibil, până când Rebecca stabilea regulile jocului, ca să spunem așa. Deci, dacă ea m-ar fi întrebat ce părere am despre locul meu de muncă, aș fi ridicat din umeri și aș fi zis: „E un salariu”. Dacă m-ar fi întrebat despre trecutul meu aș fi spus: „Nu e nimic care să merite menționat”. Dar aș fi făcut o aluzie la moartea mamei mele, ca și cum ar fi fost un eveniment învăluit în mister, ca și cum ea fusese măcelărită de mafie, undeva sub un pod, la lumina lunii. Sau poate eu o omorâsem – poate o sufocasem în somn cu o pernă și până acum nu suflasem o vorbă nimănui. Aveam tot felul de cârlige inventate pe care să le folosesc ca s-o atrag. Dacă Rebecca voia să știe care sunt interesele mele, hobby-urile, i-aș fi spus că citesc cărți, iar dacă ar fi vrut să știe ce cărți anume, i-aș fi răspuns că e ceva personal. Îmi spuneam că cititul era precum sexul și nu se cădea să bați toba pe seama asta. Aveam impresia că eram foarte interesantă. Mă gândeam că, de vreme ce Rebecca era profesoară sau ce-o fi fost, mă va aprecia ca fiind foarte citită. Desigur că nu puteam să port o discuție adevărată despre literatură. Pentru mine era mai ușor să discut despre lucrurile care contau cu adevărat în viața mea. „Bei gin?” de exemplu. Dacă voia să știe de ce eram curioasă, aș fi ridicat din umeri și aș fi spus: „Oamenii cărora le place ginul sunt mai speciali”. Și în funcție de răspunsul ei, aș fi categorisit băutorii de gin fie drept idioți, fie prevestitorii unei mari suferințe, fie eroi. Am cântărit toate astea, dar știam că nu aș avea

niciodată curajul să fiu atât de neplăcută. Rebecca mă intimidă foarte mult

— Hei, Eileen! E timpul să sortezi corespondența, a spus doamna Murray, jucându-se cu degetele și plescăind din guma de mestecat.

Când m-am apucat de treabă, stomacul îmi palpita. Orele treceau mai departe.

În drum spre serbarea de Crăciun de după-amiază, de care acum îmi aduc aminte că a avut loc în capelă, m-am oprit la toaletă să îmi verific fața în oglindă și să mă mai dau cu ruj. Aveam acest obicei să îmi șterg fața cu mâneca puloverului ca să îndepărtez grăsimea, care se absorbea în pudra pe care o foloseam. Mereu am avut un rând fin de coșuri pe bărbie, chiar și după ce atacurile violente de acnee s-au redus în anii adolescenței. Am avut mereu un ten sensibil. Chiar și acum mai fac rozacee, și am avut pete roșietice pe nas încă dinainte să împlinesc 30 de ani, deși, am mai spus, nu prea beam deloc gin. Poate că aceste pete sunt crucea mea, un fel de stigmat, de penitență. Acum îmi place cum arăt. Dar pe atunci, îmi uram fața, o, chiar sufeream din cauza ei. Mi-am dat părul pe spate și mi-am aplicat un strat proaspăt de Roșu Ireparabil, mi-am tamponat buzele cu un șervețel de hârtie, mi-am inspectat dinții. Erau mici, ca de copil, și păreau galbeni în contrast cu rujul. Rareori zâmbeam suficient de sincer cât să uit să îmi țin buza peste dinți. Cred că am menționat că buza mea de sus avea tendința de a-mi dezveli prea mult gingiile. Nimic nu era simplu pentru mine. Nimic.

Când am folosit toaleta, am descoperit că sosise vizitatorul meu lunar, spre marele meu dezgust. În retrospectivă, e o minune că aveam menstruație, având în vedere nervii mei tociți și nutriția îngrozitoare. Nu că mi-aș fi folosit vreodată fertilitatea în scop nobil. A fost ceva odată, dar a dispărut înainte să se transforme într-o situație despre care să merite să scriu rudelor. Și a mai fost o dată, dar am scăpat de el. Nu pot să spun că nu

îmi pare rău că nu am copii, dar regretele sunt inutile. În acea zi la Moorehead, în loc să mă duc înapoi la dulapul meu ca să-mi iau vată, am desfăcut un întreg sul de hârtie pe podea, l-am împăturit și mi l-am băgat în chiloți. Era hârtie din aceea tare și aspră, de culoarea pungilor de cumpărături de la magazine. Îmi aduc aminte de asta pentru că a avut o contribuție semnificativă la conștiința mea de sine când mergeam pe holuri, reamintindu-mi brusc – cum de uitasem? – că băieții, Randy și chiar și James, m-ar putea vedea și s-ar putea holba la fundul meu în timp ce aş fi trecut pe lângă ei. Aş putea să adaug că nu mă spălasem pe mâini după ce am folosit toaleta.

În ciuda mizeriei crunte de la Moorehead, îmi imaginez închisoarea în acea zi mai puțin ca o închisoare și mai mult ca o creșă de copii. Holurile erau decorate, mulțumită voluntarilor de la biserică. Veniseră în weekend ca să lipească portrete înfricoșătoare, făcute de mână, ale lui Iisus și Moș Crăciun. Crăciunul a fost mereu o șaradă și acum refuz să îl recunosc. Este prea dureros.

Îmi aduc aminte de un bărbat pe care l-am cunoscut când aveam vreo 30 de ani și care mi-a împuiat capul despre copilăria lui fericită – cadourile de sub brad, ciocolata caldă, cățeluși, castane coapte în șemineu. Nimic nu urăsc mai mult decât bărbații cu copilării fericite. Poate că doctorul Frye credea că Crăciunul este benefic pentru psihic. Mereu a încurajat băieții să se implice în activitățile de sărbători, să cânte colinde și să își facă unul altuia felicitări de Crăciun. Asta avea mereu efectul invers, pentru că pe băieții din închisoare cântatul îi umilea, așa că se lua la bătaie, înjurându-se unul pe altul, râzând și arătând cu degetul spre oricine îndrăznea să deschidă gura. Iar toate felicitările pe care le primeau unii de la alții erau mereu pline cu amenințări, insulte și desene pornografice. Știam asta pentru că ofițerii corecționali le confiscau mereu și apoi le arătau

gardienilor și restului personalului, apoi îmi spuneau – doar ca să mă umilească, sunt sigură – să le îndosariez. „Crăciun fericit de rahat”. În restul anului, de obicei băieții erau docili și plictisitori. Toți primeau pastile de la doctorul Frye. Poate că în preajma sărbătorilor o lăsa mai moale cu prescripțiile medicale. Altfel erau mereu puternic sedați și urmau regimuri alimentare stricte.

În acea după-amiază m-am uitat cum băieții au intrat în șir indian în capelă și s-au așezat în primele câteva rânduri de locuri, greoi, irascibili. Randy stătea lângă scenă, cu fața la ei. Pentru a-mi îndeplini datoria, m-am așezat pe scaunul înalt din spate și am băgat în priză reflectorul vechi care se învârtea într-un cadru de fier turnat atașat de peretele din spate. L-am învârtit astfel încât să lumineze scena, proiectând un cerc luminos pe cortina portocalie șifonată. Acum îmi aduce aminte de primul cadru din desenele animate cu Bugs Bunny. Acea melodie îmi răsună în cap din când în când ca un semnal pentru situațiile nebunești. Îmi aduc aminte scena acelui spectacol de Crăciun în culori vii. Era pur și simplu absurd.

La un moment dat, înainte să se stingă luminile, Rebecca a apărut în cadrul ușii, ținând un caiet mic cu un pix fixat de spirala metalică. Privirea gardienilor și a mea au urmărit posteriorul ei mic, copilăresc, pe culoar. Ea s-a așezat pe un scaun dintr-o parte, în față, lângă doctorul Morris, unde Randy stătea de pază. Asta m-a neliniștit. Aș fi preferat ca ei doi, Rebecca și Randy să nu se întâlnească niciodată. Rebecca era prea drăguță pentru ca Randy să nu o observe și, în ciuda noii noastre legături, încă eram plină de invidie. Nu conta deloc că îmi plănuisem marea evadare și urma să nu mai revin niciodată în urbea X și în mod sigur nu la Moorehead, iar Randy urma să devină ceea ce este acum, un vis expirat, o fantomă, o umbră. „Adio, Randy, adio”, îmi

imaginam cum plânceam în tren, în drum spre New York.

Îmi aduc aminte un rând de băieți, fiecare purtând o vestă tricotată albastră sau gri, care au izbucnit într-un șuvoi de înjurături și au început să-și dea pumni de îndată ce luminile s-au stins. Randy și-a abandonat poziția de statuie și a intervenit ca să oprească bătaia. Era minunat să-l văd cum lucrează. Se mișca atât de eficient, de lin, fără judecată, dar cu o forță rapidă. Abia puteam să respir văzând cum mușchii i se încordau prin uniforma rigidă. Presupun că îl iubeam cu adevărat în cel mai rău fel: îmi plăcea doar aspectul lui fizic, trupul lui – aproape că nu îl cunoșteam deloc.

Când toți băieții s-au așezat la locurile lor, directorul închisorii s-a urcat pe scenă. Am mutat reflectorul pe chipul lui, dar mai întâi l-am proiectat pentru o clipă – din greșeală sau nu – în zona prohabului. Câțiva băieți au început să râdă.

Directorul închisorii a luat microfonul și a spus ceva de genul:

— Crăciun fericit, deținuți, colegi și vizitatori! În fiecare an organizăm o adunare specială pentru a celebra cea mai importantă dintre sărbători și în fiecare an observăm cât de multe putem extrage din povestea Crăciunului pentru a ne sprijini principiile, ceea ce este mare lucru. Acum ne rugăm să vedem dacă și unde greșim și ca povestea unui copil, nu cu mult diferit de mulți dintre voi, băieți, care v-ați născut la fel, în familii tinere, fără mulți bani, speranță puțină, să ne arate greșelile și să ne inspire să ne schimbăm, să fim buni, să trăim o viață fără excese, abandon și distrugere. Așa că sper că veți sta cu toții și veți privi cu mintea deschisă, punându-vă întrebări în inima voastră, unde vă puteți îmbunătăți și ce ne pot arăta învățăturile Sfintei Scripturi despre cum să fim. Dragii noștri prieteni de la Mount Olive ne-au ajutat să regizăm reprezentația de anul acesta a scenei Nașterii și vreau ca fiecare dintre voi să stea

cu mâinile la spate și cu gura închisă. Dacă aud un singur râset sau mormăit sau vreun comentariu nepotrivit, acela merge direct la carceră. Și nu mă puneți la încercare! Le urăm bun venit celor doi noi colegi care s-au alăturat personalului închisorii, doctorul Morris, noul nostru specialist în sănătate mintală, după cum vă consider eu – bine ați venit, bine ați venit! Și domnișoara Saint John, expertul nostru în educație. Poate că pare o încântare pentru ochi, dragilor, dar vă asigur că este foarte inteligentă și va avea mult de lucru cu mințile voastre bolnave, mai mult decât aș fi sperat vreodată. Cu toții vă veți întâlni cu ea la momentul potrivit. Dacă asta nu este un stimulent destul de bun ca să fiți cuminți în această după-amiază, nu știu ce altceva ar putea fi. Iar acum, fără zarvă!

Acum mă dezgustă să mă gândesc că aveam o slăbiciune ciudată pentru directorul închisorii. Poate că îi invidiam stăpânirea de sine, nu știu. Mereu părea foarte încântat de propria persoană. Deși abia îi masca prostia, avea o siguranță de sine pe care cred că o consideram atrăgătoare. Eram atât de ușor fermecată de indiciile puterii! Îmi aduc aminte cum directorul închisorii se descurca din firul microfonului și apoi întindea mâna spre un preot în vârstă care stătea în cărucior. Privind retrospectiv, directorul închisorii era probabil homosexual. Auzisem că avea obiceiul să-i palmuiască la fund pe băieții mai mici, singur la el în birou. Dar asta este altă poveste și nu este treaba mea să o spun.

Când s-au dat la o parte cortinele portocalii, a apărut un decor spartan, făcut să arate ca interiorul unei celule de închisoare. Un pat suprapus, o Biblie pe o măsuță. Unul dintre băieți, puhav, palid și îmbrăcat în uniforma de deținut, o salopetă albastră de bumbac, a pășit pe scenă, cu mâinile în buzunare. A mormăit ceva în barbă, dar pot să ghicesc ce trebuia să spună, de vreme ce în fiecare an era la fel:

— O, ce o să mă fac? Sunt pedepsit să stau trei ani închis printre băieți de aceeași teapă cu mine — pur și simplu răi. Am atâta vreme să plănuiesc ce alte rele o să fac atunci când o să ies de aici. Dar între timp bănuiesc că aş putea citi o carte.

— Nu ştii să citeşti! s-a auzit o voce din primul rând, când actorul, roşu la faţă, a luat Biblia în mână.

Toți băieții râdeau și se împingeau unii pe alții în scaune. Randy s-a apropiat, și-a ridicat o mână cu pumnul strâns în timp ce-și ținea un deget de la cealaltă peste buze. Piesa a continuat.

Băiatul de pe scenă s-a așezat pe patul de jos și a deschis Biblia. Alți doi copii au traversat scena spre el, îmbrăcați în halate, unul purta o perucă, și, se pare, o pernă peste abdomen, pe sub halat. De unde stăteam eu, o vedeam pe Rebecca foindu-se pe scaun. Desigur că mă deranja să urmăresc ce se întâmplă pe scenă, acea umilință. Dar înghițeam în sec. Nu aveam curaj să-mi pese suficient de mult cât să mă supăr. Nimeni nu avea. Băiatul îmbrăcat în Maria a vorbit cu voce pițigăiată:

— Sunt cam obosită, ne putem odihni în grajdul ăsta de aici?

Și a arătat spre partea din spate a scenei, speriat ca un iepure.

Publicul a râs. Băiatul îmbrăcat în Iosif s-a așezat pe un sac și s-a șters pe frunte.

— Mai bine aici, decât să plătim la un hotel.

Rebecca s-a uitat în jur, întorcându-și capul ca și cum ar fi căutat un chip anume în mulțime. Speram să fie al meu chipul pe care îl căuta. Abia puteam să îi disting expresia feței în capela întunecată. Aproape că am îndreptat reflectorul spre ea ca să îi luminez sprânceana încruntată delicat, gura adorabilă, strânsă de nemulțumire. Era atât de drăguță, o apariție miraculoasă într-un loc atât de urât, încât mă surprindea că ceilalți nu se holbau și nu arătau cu degetul spre ea. Cum se făcea că doctorul Morris, Randy, toți acei băieți mergeau

înainte veseli, de parcă ea era invizibilă pentru ei? Oare eu îi apreciasem greșit frumusețea? Pierdusem perspectiva? Aveam vedenii? Oare ea nu era cea mai radioasă, elegantă, fermecătoare femeie din lume? Mă întrebam. Ea continua să cerceteze publicul rînd cu rînd. Piesa a continuat, Iosif și Maria recitau replicile când lipsiți de vlagă, când cu o bravadă ironică. Și-au făcut apariția mai mulți copii în halate multicolore, cu capetele aplecate de rușine sau plictiseală. Vocile lor abia se auzeau printre huiduielile și râsetele băieților din sală. Unul dintre actori, un copil mai mic, a început să plîngă, îi tremura bărbia, i se încleștase falca. În acel moment Rebecca s-a ridicat furioasă și a ieșit pe culoar. Medalionul îi sărea între sâni mici în timp ce pășea. O priveam. Trupul ei era foarte frumos, suplu ca al unei balerine și la fel de încordat. M-a observat când a ajuns în spatele capelei, apoi a făcut un semn cu mîna și a scuturat din cap ca și cum nu-i venea să creadă, a mormăit ceva ce nu am putut distinge și a ieșit afară. Îmi aduc aminte că mă gîndeam: „Acum suntem unite împotriva lor”. Voi prelua furia ei sau cel puțin mă voi preface că fac asta, dacă asta însemna să fiu de partea ei. Așa simțeam.

•

Nu era ca și cum nu îmi păsa deloc de băieți. Doar că eram tânără și nefericită și nu aveam cum să îi ajut. De fapt, simțeam că eram una dintre ei. Nu eram nici mai rea, nici mai bună. Aveam doar cu șase ani mai mult decât cel mai mare dintre băieții de acolo. Unii dintre ei deja arătau a bărbați în toată regula – înalți, subțiri, cu bărbi și mustăți și cu brațe mari și vîjnoase, cu voci groase. Majoritatea erau băieți albi care proveneau din familii de muncitori, dar erau și câțiva băieți de culoare. Aceia îmi plăceau cel mai mult. Simțeam că ei înțelegeau ceva care celorlalți băieți le scăpa. Păreau să fie mai relaxați, păreau că respiră puțin mai profund, păreau să poarte măști perfecte, în

vreme ce restul băieților tresăreau, se încruntau, se scuipau și se certau ca niște copii, ca niște ștrengari în curtea școlii. De multe ori mă întrebam ce credeau despre mine când mă vedeau stând afară, dincolo de ușă în timpul orelor de vizită, dacă mă observau cumva. Rareori se uitau la mine, niciodată nu-și ridicau spre mine ochii lor molatici, tulburi, în semn de recunoaștere. Mă gândeam că poate nu mă puteau identifica de la o zi la alta, ca și când rolul meu era jucat de nenumărate tinere femei care arătau la fel. Sau poate că stăteau cu mamele lor în timpul vizitelor, și mă numeau „cățea” și făceau semn cu bărbia atunci când eram cu spatele la ei și mă gândeam la Randy și nu ascultam. Sau poate că spuneau: „Ea e singura pe care o urăsc”. Sau poate credeau că sunt nebună. În zilele în care nu dormeam și apăream neîngrijită și mahmură, cu siguranță puteam să trec drept nebună, dându-mi ochii peste cap și scrâșnind din dinți în lumina puternică. În egocentrismul meu copilăresc, îmi imaginam că despre asta vorbeau băieții de culoare cu mamele lor: despre cât suferă Eileen acum, despre cât de multă nevoie are Eileen de o prietenă, despre cum ar merita Eileen mai mult. Speram să vadă direct prin masca mea, în sufletul meu trist și fierbinte, dar mă îndoiesc că mă vedeau de fapt. Nu aș fi prima care recunoaște că a munci ca tânără femeie într-o instituție unde bărbații domină are avantajele sale. Nu vreau să spun cu asta că poziția mea de la Moorehead îmi dădea un sentiment de putere ca femeie, dar nici nu mă aducea mai aproape de punerea în practică a fanteziilor mele romantice – nimic din aiurelile astea. Dar slujba de la Moorehead îmi oferea informații esențiale despre comportamentul masculin. Uneori, puteam să stau în liniște și să-i observ pe băieți ca pe niște animale de la zoo – cum se mișcau, cum respirau, toate gesturile nuanțate și atitudinile care făceau ca fiecare dintre ei să pară special. Prin studierea comportamentului

tinerilor încarcerăți mi-am dezvoltat înțelegerea pentru bizarul spectru de sentimente masculine. Ridicatul din umeri însemna „o să te pocnesc mai târziu”. Zâmbetul era fie o garanție a dragostei nemuritoare și a afecțiunii, fie un semn de ură profundă și furie ucigătoare. Obțineam plăcere erotică atunci când îi priveam pe acești băieți? Sincer, doar puțină, pentru că nu aveam ocazia să îi privesc în mod regulat și niciodată în starea lor naturală. Îi priveam doar când se adunau sau plecau de la adunările de grup sau în cantină și când se întâlneau cu mamele lor. Nu eram în situația de a-i observa când se odihneau în paturile lor, în timp ce munciau în atelier sau se jucau în curte, unde îmi imaginez că erau mai în largul lor, mai însuflețiți și își exprimau mai bine iscusința, vulnerabilitatea, umorul, spontaneitatea.

În orice caz, îmi plăceau expresiile lor nesigure, triste. Cel mai bine era când puteam să văd expresia dură a unui ucigaș cu sânge rece care ieșea la iveală din spatele obrajilor bucălați și a pielii imberbe. Asta mă încânta.

Se poate să nu fi fost la acea reprezentare de Crăciun anume, dar țin minte un băiat care juca rolul Mariei și care și-a smuls perna de sub costum, a aruncat-o pe podea și s-a așezat pe ea. O dată unul dintre magi a mimat un număr de striptease. Deci, într-un fel, băieții aveau farmec. Oare după ce plecam avea să-mi fie dor de ei? Bineînțeles că nu, și nu mi-a fost dor de ei, deși în acea zi, în capelă, m-am întrebat în timp ce mă holbam la cefele lor dacă mi-ar părea rău dacă vreunul dintre ei ar muri. Oare dacă aș fi putut să îi ajut, aș fi făcut-o? Aș fi sacrificat ceva de dragul lor? Răspunsul era un nu plin de rușine, dar sincer. Eram egoistă, mă concentram doar pe nevoile și lipsurile mele. Îmi aduc aminte că îl priveam pe Randy care stătea acolo în sala întunecată. Mă întrebam dacă zonele lui intime erau strivite în pantalonii lui. Îmi imaginam că trebuie să le fi ținut

pe o parte ca să se potrivească cu felul în care erau croiți pantalonii. Erau strâmți. Acum nu-mi pot aduce aminte imaginea cu exactitate, dar de obicei studiam cum erau aranjate cutele în zona prohabului, ca să aflu care era partea lui preferată. Nu eram complet nefamiliară cu organele genitale masculine. Acum că mă gândesc, nu-mi aduc aminte să fi văzut vreunele în revistele deocheate ale tatălui meu, dar deduceam, bănuiesc. Cunoștințele mele erau limitate la desene anatomice. Făcusem anatomie în ultimul an de liceu, totuși. În timp ce transpiram în spatele celui reflector fierbinte, îmi făceam griji că lipsa mea de experiență cu bărbații o va face pe Rebecca să creadă că sunt copilăroasă și jalnică. Mă temeam că mă va îndepărta dacă afla că nu am avut niciodată un iubit.

Când drama de pe scenă s-a terminat, directorul închisorii a reapărut în fața noastră și a început un monolog lung despre natura păcatului. Mi-am abandonat postul din spatele reflectorului, am ieșit din capelă, luând-o pe holurile închisorii, sperând să dau de Rebecca. Camera de activități și birourile erau goale. Biblioteca, unde se aflau aproape numai lucrări religioase și enciclopedii, cantina cu mesele lungi de oțel, pline cu tacâmuri murdare de plastic – totul era cufundat în liniște. Dormitoarele băieților erau în spate de tot. Ferestrele mici de acolo dădeau spre dunele domoale, acoperite de zăpadă. Oceanul din spate era ca un canion de jale, rece și mișcător, toată ziua și toată noaptea, atât de agitat, încât mi-l imaginez pe Dumnezeu ieșind dintre ape, râzând la noi, plin de dușmănie. Era ușor să-ți imaginezi gândurile depresive pe care acea priveliște trebuie să le fi inspirat acelor băieți. Ferestrele erau la o asemenea distanță de podea, încât ar fi trebuit să te apleci sau să stai în genunchi ca să vezi ceva.

Pentru o clipă am ascultat valurile foșnind în camera goală. Paturile suprapuse erau aliniate de

jur-împrejurul camerei, care era în formă de clopot și avea dungi vopsite pe podea ce indicau unde să stai în timpul anunțurilor de dimineață, unde să stai în genunchi noaptea ca să te rogi, încotro să mergi la dușuri, încotro se afla cantina. În drum spre ieșire, parchetul laminat bleu a scârțâit atât de tare, sub picioarele mele, încât am crezut că am călcat pe un șoarece.

Îmi aduc aminte că am fugit înapoi spre bucătărie de unde am furat o cutie de lapte din cele pregătite pentru cantină. Era o bucătărie foarte impresionantă, toată numai oțel gri, mașinării greoaie. Când băieții erau pedepsiți pentru rea purtare, erau puși să facă două ture la spălatul vaselor și al oalelor și forțați să doarmă într-o fostă cameră frigorifică, în spatele bucătăriei – izolare. Acea cameră era numită „peștera”. Un băiat care era trimis la peșteră nu avea voie să iasă decât ca să folosească dușul și să spele vase. Acolo mânca, și drept toaletă avea o găleată. Îmi aduc aminte că acea găleată era de mare interes pentru mine. După cum e ușor de ghicit, eram ușor intrigată de obiceiurile scârboase ale corpului uman – cele legate de toaletă nu erau cele din urmă. Simplul fapt că și alți oameni defecau mă umplea de uimire. Mă incita orice funcție a corpului care trebuia realizată în spatele ușilor închise. Îmi aduc aminte de una dintre primele mele relații – nu o poveste de dragoste foarte toridă, una ușoară – cu un bărbat rus, care avea un minunat simț al umorului și care îmi dădea voie să-i storc coșurile de pe spate și de pe umeri. Pentru mine, era intimitatea supremă.

Înainte de asta, încă tânără și nevrotică, simplul fapt de a-i permite unui bărbat să asculte cum urinez era umilința și tortura supremă și de aceea, credeam eu, o dovadă de încredere și iubire profundă.

Era un băiat care se afla în peșteră de câteva săptămâni. M-am dus prin spate și am găsit fosta

cameră frigorifică ale cărei uși originale din oțel inoxidabil fuseseră înlocuite de o ușă mare de fier cu o fereastră mică, încuiată cu un lacăt. Înăuntru era băiatul familiei Polk, care stătea pe patul lui, holbându-se la perete. L-am recunoscut din ziua în care a ajuns la Moorehead cu câteva săptămâni în urmă. Tatăl meu urmărise în ziarul *Post* articolele despre el. În timpul procedurii de înregistrare, băiatul fusese tăcut și retras.

Inițial nu mi se păruse atractiv sau special în vreun fel anume. Țin minte că avea o postură țeapănă și era slab, dar avea umerii lați – confluența bizară dintre comoditatea unui băiat tânăr și greutatea și abrutizarea impozantă a unui bărbat. Pe degetele de la mâna dreaptă avea litere proaspăt tatuate, dar nu le puteam distinge clar. L-am urmărit în timp ce el și-a ridicat privirea ca și cum ar fi citit ceva scris pe tavan. Avea ochii deschiși la culoare, pielea măslinie, părul castaniu tuns. Părea contemplativ, trist, melancolic. Cei mai triști băieți de la Moorehead erau cei fugiți de acasă, închiși pentru vagabondaj sau prostituție. În timp ce priveam prin fereastră, mă întrebam cât ar costa să pângărești un băiat tânăr ca acesta? Avea ochi inteligenți, credeam eu, membre lungi și elegante, ținea capul înclinat, gânditor. Speram că cerea mulți bani, indiferent ce făcuse. Pe atunci încă mi-i imaginam pe cei care practicau prostituția masculină ca pe niște tineri care munceau în serviciul casnicilor bogate, distrându-le în timp ce soții lor erau plecați cu afaceri – atât eram de naivă. L-am privit cum își mișcă ușor capul dintr-o parte în alta, senzual, ca și cum se relaxa. A căscat. Nu cred că m-a văzut prin fereastră. Până în ziua de azi, nu-mi dau seama dacă mi-a știut vreodată numele. L-am privit cum se lungește pe pat, se întoarce pe partea cealaltă, închide ochii și se întinde. Timp de un minut, părea că adormise. Apoi degetele lui, mișcându-se parcă independent, s-au dus între picioare. Mi-am ținut respirația în timp ce

Îl urmăream cum își atinge organele genitale pe sub uniformă. S-a făcut covrig ca un animăluț. În efortul meu de a-i înțelege mișcările cu mâna, mi-am presat fața de fereastră. Limba, rece de la lapte, a atins suprafața sticlei. Am privit timp de un minut sau două, absorbită, uimită, intrigată, până când zgomotele de pe hol m-au făcut să tresar și să mă întorc repede înapoi în birou. Chiar nu cred că băiatul m-a văzut. Mai târziu am aflat că avea doar 14 ani. I-ai fi putut da cu ușurință 19 sau 20. Nu eram imună nici față de el.

•

În acea după-amiază, în timp ce doamna Stephens își punea haina ca să plece acasă, am binevoit să o întreb ce făcuse băiatul de fusese pedepsit la izolare.

— Polk, a spus ea dintr-o suflare, cu ambele bărbii. Și-a tras mânușile scămoșate pe mâinile grase, crăpate. Creează probleme, a adăugat ea. Băiat obraznic.

Mă gândesc cum eram neobosit de nemiloasă cu doamna Stephens. Tot ce făcea ea, eu interpretam drept un afront personal, un atac direct de vreun fel sau altul. Deși niciodată nu mă răzbunam, o consideram dușmanul meu. E adevărat că nu era nici caldă, nici plăcută, dar niciodată nu mi-a făcut rău cu adevărat. Era doar veșnic ursuză. Odată ce ea a plecat, și la fel și celelalte doamne din birou, am găsit dosarul Polk, cu foile ușor îngălbenite. „Infrațiunea: paricid”. Dosarul era plin cu notițele doctorului Frye, majoritatea date și ore și mâzgălituri de neînțeles. Într-un articol decupat din ziar și lipit de fișa scurtă, am citit că Leonard „Lee” Polk îi tăiasse gâtul tatălui său în timp ce acesta dormea în pat.

Băiatul nu avea un istoric de comportament violent, potrivit raportului, iar vecinii îl descriau drept „un băiat liniștit”, manierat, nimic special. Ceva de genul ăsta. În fotografie, chipul său era hotărât, cu buze strânse, cu colțurile orientate în jos

și ochi epuizați, deconcentrați. În dosarul său, sub „comentarii” se putea citi „mut din ziua crimei”, cu propriul meu scris școlăresc, dezordonat.

Chiar atunci, ca un cântec de pasăre de noapte, o voce magică, melodioasă, s-a auzit de pe holul întunecat. Era Rebecca, luându-și la revedere de la James. Am încercat să mă adun, ascultând zgomotul tocurilor ei care se apropia. O clipă mai târziu, ea stătea în fața mea într-un palton negru lung, cu o servietă în mână. Trecuseră deja câteva ore de la spectacolul ridicol de Crăciun. Am încercat să zâmbesc, chinându-mă să pun în ordine dosarul lui Leonard Polk, dar l-am scăpat și conținutul s-a împrăștiat pe jos, cu paginile risipite pe linoleumul murdar.

— Hopa, am spus, ca o proastă.

Rebecca a venit în spatele ghișeului ca să mă ajute să ridic hârtiile. O priveam din spate cum se ghemuia să ajungă sub biroul doamnei Stephens. Și-a adunat poalele fustei ca să nu o târască pe podea, expunându-și gambele – curbe rafinate, gingașe, nu ca ale mele care erau fusiforme și copilărești.

— Dumnezeu! a exclamat ea, citind documentul pe care îl ținea în mână. Îți poți imagina așa ceva, să îți ucizi propriul tată?

Mi-a dat înapoi hârtiile privindu-mă cu subînțeleș, credeam eu.

— Mulțumesc, am spus eu, roșind.

— E o poveste veche de când lumea, desigur. Omoară-ți tatăl, culcă-te cu mama, a continuat Rebecca. Instinctul masculin poate să fie teribil de previzibil. S-a aplecat peste umărul meu, mijind ochii la fotografia băiatului. Părul i-a căzut ca o cortină între noi. Și l-a dat pe spate și șuvițele mi-au atins ușor obraji. Ea și-a mușcat buza. Leonard Polk, a citit cu voce tare.

Am simțit miros de țigări și bomboane mentolate în respirația ei.

— E la izolare, i-am spus eu. Nu l-am văzut niciodată pe aici. Niciun vizitator.

— Asta e mare păcat, a comentat Rebecca. Îmi dai voie?

Și-a desfăcut palmele în fața mea. I-am dat dosarul.

— Eu doar aranjam puțin dosarele, i-am spus prosteste, sperând să nu mă suspecteze că-mi bag nasul unde nu trebuie.

Rebecca a răsfoit hârtiile din dosar. M-am prefăcut ocupată, rearanjând obiectele de pe birou, aruncând o privire peste un chestionar vechi. „Care este celebritatea dumneavoastră preferată? La ce oră adormiți seara?”

— O să-l împrumut pe ăsta, a spus Rebecca, băgând dosarul Polk în servietă. Lectură distractivă înainte de culcare, a glumit ea. Eu m-am așezat înapoi la biroul meu, nerăbdătoare și încurcată, în timp ce ea își încheia nasturii de la haină. Ce mai spectacol azi!

— Se ține în fiecare an.

— Eu numesc asta o pedeapsă crudă și neobișnuită, a răspuns ea. Și-a înfășurat un șal pufos de mohair în jurul umerilor, și-a scos părul pe-afară. Simțeam că eșuasem lamentabil să o impresionez. Îmi propusesem ca următoarea dată când vom vorbi să spun mai multe, să par mai în largul meu, mai fermecătoare, mai isteată, mai amuzantă și mai vie. Ei bine, ne vedem mâine-dimineață, a spus ea și a înaintat pe hol, spre seara vântoasă de afară.

În drum spre casă, în seara aceea, am refăcut proviziile de alcool pentru tatăl meu la Lardner's, apoi m-am oprit la un drugstore ca să-mi iau bomboane mentolate și un pachet de țigări. Rareori fumam, dar când ceva mă stârnea, savuram câte o țigară sau două. Încercam să mi-l scot din minte pe Leonard Polk, deși imaginea lui masturbându-se în peșteră mă incitase. Era ceea ce sperasem mereu să văd în timp ce îl spionam pe Randy, doar o clipă în

care să fie obscen. Am scuturat din cap ursuză, ca și când imaginea băiatului s-ar fi putut desprinde astfel din creierul meu, ar fi ieșit pe urechi și m-ar fi lăsat în pace. Nu eram o pedofilă – un cuvânt pe care mi-l aminteam de la cursul de latină din urmă cu câțiva ani. În timp ce mă uitam prin raionul de cosmetice, am dat peste o nuanță nouă de ruj – un roșu lucios, sângerieu: Iubita Pasională. L-am băgat în buzunar. Mânele paltonului meu – fusese al mamei – erau lungi și largi la manșete, așa că puteam să fur aproape orice. Toată viața am fost bună la furat. Încă mai fur din când în când produse din magazine – ață dentară, câte o căpățână de usturoi, un pachet de gumă de mestecat. Nu văd nimic rău în asta. Mă gândesc că am dăruit sau am pierdut destule în viața mea pentru a-mi compensa datoriile.

În acea seară, pe lângă un pachet umilitor de absorbante, am plătit și pentru o cutiuță mică de pudră compactă, de cea mai luminoasă nuanță disponibilă: Regina Zăpezii. Mi-a atras atenția și o revistă de modă de pe raftul de la casă. Pe copertă era o femeie melancolică, osoasă, care-și țuguia buzele și purta o căciulă de blană gri, privind în sus, de parcă se uita dezaprobat la un om de stat. „Nu-i așa că e romantic...”, scria pe copertă. Mă gândeam că blana arată ca o pisică domestică. Am pus banii datorăți jos. Vânzătoarea a apucat pachetul meu de absorbante de parcă ar fi fost deja folosite, împingându-l cu vârful degetelor în punga de hârtie pe care o ținea desfăcută pe teighea. A pus revista într-o pungă separată de hârtie, ceea ce mi-a plăcut. După ce m-am urcat în Dodge, am aranjat toate pachetele de hârtie maro pe scaunul pasagerului. Sticlele de băutură, absorbantele, revista. Am scos rujul din buzunar și mi l-am aplicat pe buze, fără să mă uit în oglindă. Când am ajuns acasă, tatăl meu a spus:

— Al cui fund roșu l-ai pupat? apoi mi-a luat sticlele de la subraț. Nu e culoarea ta, a adăugat el,

îndreptându-se spre bucătărie.

La fel ca Leonard Polk, nu am rostit niciun cuvânt.

MARȚI

O femeie matură este precum un coiot – se poate descurca cu foarte puține. Bărbații seamănă mai mult cu pisicile de casă. Dacă le lași singure prea mult timp vor muri de tristețe. Peste ani am ajuns să iubesc bărbații pentru această slăbiciune. Am încercat să îi respect ca oameni, plini de sentimente, care fluctuează și sunt frumoase de la o zi la alta. Am ascultat, am alinat și am șters lacrimi. Dar ca tânără femeie în urbea X, nu aveam nici cea mai vagă idee că alți oameni – bărbați și femei deopotrivă – simțeau lucrurile la fel de profund ca și mine. Nu aveam niciun fel de compasiune pentru nimeni, decât dacă suferința lor îmi permitea să mi-o alin pe a mea. În această privință, dezvoltarea mea emoțională era foarte redusă. Știam oare că băieții de la Moorehead – la fel ca toți deținuții din lume, se pare – ar putea fi forțați de gardieni noaptea să se bată între ei pentru pariuri, că erau puși să-și facă nevoile în fețele de pernă, siliți să se dezbrace de către ofițerii de corecție care îi scuipau, îi băteau, îi legau, îi umileau și îi abuzau? Au ieșit niște zvonuri la suprafață, dar nu am luat în seamă implicațiile acestora. Abia observam că băieților li se puneau cătușe de către gardieni atunci când erau escortați în și dinspre sala de vizite. De ce ar trebui ca inima mea să sufere pentru altcineva, decât pentru mine însămi? Dacă cineva se simțea prinsă și abuzată și suferea, eu eram aceea. Eu eram singura a cărei durere era adevărată. Eu.

Dacă acea zi de marți ar fi fost una obișnuită, mi-aș fi petrecut-o în liniște la biroul meu, privind ceasul, revizuindu-mi pentru a suta oară planul de evadare din urbea X. Dacă mi-aș fi lăsat Dodge-ul la o benzinărie din Rutland – chiar și la o pompă de benzină – și aș fi plecat mai departe, cu capul acoperit de o eșarfă și pur și simplu m-aș fi suit în

primul tren spre New York din gara Rutland fără să mă observe cineva, oamenii din urbea X s-ar fi gândit că am fost răpită de un vagabond modern, s-ar fi așteptat să mă descopere decapitată undeva în țară, aruncată pe marginea drumului sau într-un motel ieftin. „Biata Eileen”, s-ar fi smiorcăit tatăl meu. Îmi imaginam. Visam. Dar în acea zi de marți nu mă gândeam la nimic din toate astea. Mă gândeam însă la Rebecca, a cărei sosire la Moorehead părea ca un fel de dulce promisiune din partea lui Dumnezeu că situația mea se va îmbunătăți. Nu mai eram singură. În sfârșit aveam o prietenă pe care să o admir și căreia să mă destăinui, care mă putea înțelege, îmi putea înțelege condiția și mă putea ajuta să mi-o depășesc. Ea era biletul meu spre o nouă viață. Și era atât de frumoasă și de inteligentă, credeam eu, întruchiparea tuturor fanteziilor pe care le aveam pentru mine. Știam că nu puteam fi ca ea, dar puteam fi cu ea și asta era suficient încât să mă încante. În acea zi de marți, când a venit, ieșind dintre nămeții înghețați ai dimineții, și-a dezbrăcat paltonul parcă cu încetinitorul – așa țin minte – și l-a scuturat ca un toreador în timp ce pășea spre mine pe coridor, cu părul ondulându-se pe spate, cu ochii ca niște pumnale, sfârtecându-mi inima, până spre măruntaie. Mi se părea magie pură. Era un palton stacojiu de lână cu un guler de blană gri. Blana era la fel ca aceea pe care o văzusem pe coperta revistei. M-am ridicat agitată când s-a apropiat, așteptând, ca și cum aș fi fost asistenta ei, secretara ei, servitoarea ei. Le-a salutat din cap politicos pe doamnele mai în vârstă din birou, iar eu am urmărit-o cu coada ochiului în timp ce se îndrepta spre vestiar, apoi m-am dus după ea.

Mă îmbrăcasem special pentru această ocazie. Am compus un ansamblu din garderoba mamei, care, credeam eu, mă făcea să arăt mai cosmopolită – bleumarin, desigur. Purtam chiar și un colier vechi de perle false. În acea dimineață mi-am

periat părul și am aplicat rujul cu mai multă grijă, punând puțină pudră la marginea buzelor pentru a-l fixa. Îmi aduc aminte de asta, pentru că, după cum am spus, eram obsedată de felul cum arătam. În mod ironic, în ciuda preocupării mele, în majoritatea zilelor aveam o înfățișare șleampătă, chiar respingătoare. „Dizgrațios”, spunea tata. Totuși, mă gândeam că în acea dimineață arătam mult mai bine. „Extravagant” ar fi fost probabil cuvântul pe care l-aș fi folosit. În orice caz, am urmărit sunetul tocurilor delicate ale Rebeccăi pe podeaua acoperită cu linoleum, iar în vestiar s-a întors spre mine spunând:

— Poți să mă ajuți din nou să deschid dulapul? Se pare că nu mă descurc. Și-a întins mâinile lungi și și-a învârtit degetele în mânușile mulate, de piele moale. Parcă am două mâini stângi, a spus ea.

Această neajutorare era un fel de flirt, cred eu, o manipulare psihologică pentru a mă păstra la dispoziția ei, deși la acea vreme nu aș fi putut înțelege asta. Eram foarte încântată să învârt cifrul cu finețe, roșind de parcă talentul meu de a deschide dulapuri cu cifru era un semn de mare virtute.

— Dar de unde știi cifrul meu? m-a întrebat.

Ușa dulapului s-a deschis cu zgomot. M-am dat încântată un pas înapoi.

— Este aceeași combinație la toate încuietorile, i-am zis. Dar nu le spune asta celorlalte doamne. O să facă atac cerebral.

— Ești nostimă, a spus Rebecca, încrețind nasul.

Și-a luat servieta și o mică poșetă de piele din care a transferat țigările în buzunarul de la pulover. Puloverul ei părea așa de moale – trebuie să fi fost angora cașmir –, părea că plutește în jurul ei precum vata pe băț. În acea zi, deși o vedeam a doua oară în viață, purta toate nuanțele diferite de mov – lavandă, violet, lila. Dacă ar fi fost vorba de oricare altă femeie, aș fi considerat-o o femeie de moravuri ușoare, pentru că rochia ei era atât de

bine croită în jurul formelor, atât de elegantă, extrem de nepotrivită pentru o închisoare. Până la urmă, nu era vorba de o seară romantică. Dar Rebecca nu era o stricăță. Era divină. Îi priveam curbura elegantă a brațului în timp ce își atârna haina în dulap.

— Știu că nu e bine să port blană, a spus ea, văzând că mă holbam. Dar nu mă pot abține. Șinșila.

A mângâiat gulerul hainei din dulap de parcă ar fi fost o pisică.

— Nu, nu, am spus eu. Îți admiram tabachera.

— O, mulțumesc! A fost un cadou. Vezi, are inițialele mele.

A scos-o din buzunar și mi-a arătat-o. Era o tabacheră de argint striat, de mărimea unui pachet de cărți de joc. Am vrut să întreb „Cadou de la cine?”, dar mi-am ținut gura. A deschis-o și mi-a oferit o țigară. Erau Pall Mall, groase și fără filtru și cele mai tari țigări pe care le-am fumat vreodată. Câțiva ani mai târziu în viață am fost dependentă de ele, mereu impresionată de frumusețea neașteptată a mottoului de pe logoul lor – un scut între doi lei – *Per aspera ad astra*. „Prin spini, spre stele”. Asta era o descriere la fix a condiției mele, așa credeam pe atunci, deși bineînțeles că nu era așa. Cu o mișcare iute din încheietură, Rebecca mi-a aprins țigara. Asta m-a încântat. Când și-a aprins-o pe a ei, și-a înclinat capul ca o pasăre gânditoare, sugându-și doar puțin obrazii. Îmi aduc aminte toate astea cu mare precizie. Eram clar îndrăgostită de ea. Și simțeam că într-un fel, doar cunoscând-o, ieșeam din propria mizerie. Făceam ceva progrese.

— De obicei nu fumez, am spus, înecându-mă puțin, deși aveam un pachet de țigări Salem în poșetă.

— Prost obicei, a zis Rebecca, dar de-asta îmi place. Nu-i stă prea bine unei doamne, totuși. Îți îngălbenește dinții. Vezi? și s-a aplecat spre mine, cu un deget pe sub buza de sus, trăgând de gingii

ca să îmi arate interiorul gurii ei. Vezi decolorarea? Asta fac cafeaua și țigările. Și vinul roșu.

Dar dinții ei erau perfecți – mici și albi ca hârtia. Gingiile ei erau roz și lucioase, iar pielea de pe față ei era miraculos de moale, ca a unui copil, fără defecte, strălucitoare și luminoasă. Din când în când dai peste astfel de femei – frumoase ca niște copii, neatinse, uimitoare. Obrajii ei erau plini, dar fermi, elastici. Buzele ei erau rozalii și arcuite, dar crăpate. Acea mică imperfecțiune m-a făcut să mă simt puțin dezamăgită, dar cu toate astea, răsplătită.

— Nu beau cafea, am spus eu, deci se pare că ar trebui să am dinți perfecți. Dar sunt stricați toți din cauza predilecției mele pentru dulciuri.

Acest cuvânt, „predilecție”, nu era pe atunci în vocabularul meu cotidian, și era ciudat să îl rostesc, așa că m-am temut că Rebecca ar putea să-și dea seama că încercam să fac pe deșteaptă și o să râdă de mine. Dar ce a spus mai departe mi-a făcut inima să tresalte de bucurie:

— Ei bine, nu aş zice, uitându-mă la tine! A zâmbit larg, cu mâinile pe șolduri. Ești de-a dreptul micuță! Admir asta atât de mult, cât de finuță ești! Asta era minunat. Și apoi a continuat: Și eu sunt slabă, desigur, dar sunt înaltă și slabă. Sunt și avantaje în a fi slabă, dar majoritatea bărbaților sunt prea scunzi pentru mine. Ai observat, sau e doar în imaginația mea, că în ziua de azi bărbații sunt din ce în ce mai scunzi? Am încuviințat, dându-mi ochii peste cap în semn de solidaritate, deși nu aveam cum să îi răspund la întrebare. Și-a pus poșeta în dulap și a închis ușa. Sunt ca niște băieței. E greu să găsești un bărbat adevărat sau cel puțin unul care să arate așa. Să fiu sinceră, a zis ea – eu îmi țineam respirația –, mi-am uitat combinația de la cifru. Dar nu te voi mai deranja din nou. Sunt sigură că ai lucruri mai importante de făcut. Îl am scris pe birou. Acum trebuie să găsesc drumul înapoi spre biroul acela unde m-au instalat

ieri. Nu voi cere ajutor nici pentru asta. Ar trebui să îl găsesc după miros. Mirosul de piele veche. A făcut o pauză. În biroul lui Bradley, de lângă al meu, este acea canapea veche, știi, sofaua. Cât de freudian, a comentat ea, făcând ochii mari, sarcastici. Cât de demodat, vreau să spun.

— Bradley?

Uitasem de înlocuitorul doctorului Frye, doctorul Bradley Morris, chelul. Era scund? După standardele Rebeccăi, era oare un bărbat adevărat? Nu aveam nici cea mai vagă idee. Era vreo legătură între ei doi?

— Noul psihiatru, a spus Rebecca. Să fiu sinceră – folosea iar expresia asta –, nu cred că i-a fost analizat suficient propriul psihic, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mi-a luat ceva timp să procesez afirmația asta. Era un comentariu despre proporțiile lui? Eram ca un băiat puber, încercam să dibuiesc cuvintele. Văzând expresia mea pierdută, Rebecca a spus, aproape cerându-și scuze: Cu capul mare, adică. Dar glumesc. Pare o persoană foarte amabilă.

Mă blestemam că eram atât de înceată, de redusă. Voiam să arăt că eram inteligentă, citită, că fusesem la colegiu, că știam cine era Freud, că locul meu nu era în închisoarea aia, că eram excepțională, că aveam sânge rece, dar părea meschin să încep să mă justific.

— Nu am fost niciodată în acel birou, am spus. Doctorul Frye îl ținea mereu încuiat și acolo intrau numai băieții.

Nu aveam o minte ageră ca a ei. Eram dizgrațioasă, banală și anostă. În afară de silueta mea mărunță, nu aveam nimic cu care să o impresionez pe Rebecca. Ar fi trebuit să o întreb despre ea, despre planurile ei la Moorehead, cum de a devenit interesată de munca într-o închisoare, ce obiective avea, despre visurile și ambițiile ei, dar mintea mea nu funcționa așa pe atunci. Nu aveam maniere. Nu știam cum să îmi fac prieteni.

— Vino să mă vizitezi oricând, a spus ea oricum. Desigur, doar dacă ușa nu este închisă. Ceea ce înseamnă că sunt cu unul dintre băieți.

— Mulțumesc, am zis. Am vrut să sune profesional. O să vin cu prima ocazie când trec pe-acolo.

— Eileen, a spus ea, arătând cu degetul spre stomacul meu. Așa e?

Eu m-am înroșit puternic și am încuviințat din cap.

— Spune-mi Rebecca, a adăugat ea, făcându-mi cu ochiul, și a plecat mai departe.

Puteam să leșin de rușine și bucurie. Îmi reținuse numele! Asta însemna mult pentru mine. Uitasem cu totul de dosarul lui Leonard Polk. Mai devreme, în dimineața aceea, sperasem ca Rebecca să înapoieze dosarul, în caz că doamna Stephens descoperea că lipsește și mă întreabă pe mine ce s-a întâmplat. Dar ce-mi păsa acum? Aveam o prietenă adevărată – cineva care mă cunoștea, care voia compania mea, cineva cu care mă simțeam conectată. Aveam să reiau în minte acea conversație cu Rebecca, și toate celelalte conversații pe care le-am purtat cu ea, iar și iar, ani la rând după ce m-am împăcat cu cele ce aveau să se întâmple în următoarele zile.

În acea clipă, mă simțeam fericită. Să o întâlnesc pe Rebecca a fost ca și cum aș fi învățat să dansez, să descopăr jazzul. Era ca și cum m-aș fi îndrăgostit pentru prima oară. Așteptasem dintotdeauna ca viitorul să erupă în jurul meu ca o avalanșă de glorie și acum simțeam că se întâmpla cu adevărat. A fost nevoie doar de Rebecca. *Per aspera ad astra.*

A trebuit să las la o parte reflecțiile mele asupra schimbului scurt de replici cu Rebecca din acea dimineață pentru că era o zi de vizită și aveam de lucru. Până să mă întorc la biroul meu, deja în sala de așteptare era un grup de mame înlăcrimate și de copii mici care stăteau nerăbdători pe scaune. Îmi

aduc aminte că una dintre mame venise să-l vadă pe fiul ei de 12 ani care dăduse foc la casa familiei. Era un băiat scund, bucălat, cu păr castaniu, picioare de rață și început de mustață pe buza de sus. Eram foarte atentă la acele fire de păr ciudate care creșteau acolo. Buza lui de sus îmi aducea aminte de buza mea de sus. Obişnuiam să smulg atent acele fire de păr cu penseta. În tot timpul irosit în fața oglinzii de la baie, gândindu-mi fața, aş fi putut să scriu o carte.

Aş fi putut să învăţ să vorbesc franceză. Sprâncenele mele au fost întotdeauna subțiri și rare, așa că nu a trebuit să le pensez vreodată. Am auzit că e un semn de nehotărâre dacă ai sprâncene subțiri. Prefer să mă gândesc la ele ca la marca unei inimi deschise, o apreciere a posibilităților. În revista aceea cu pălăria de blană de pisică, citisem cum unele femei își desenează sprâncenele cu un creion, ca să arate groase și pronunțate. Ridicol, mă gândeam.

Stăteam în fața camerei de vizite și îmi palpam punctele osoase de pe șolduri cu spatele pumnului, un obicei care mă asigura, cumva, de superioritatea mea, de marea mea forță.

Când micul piroman s-a așezat în fața mamei lui la masă, a făcut ceea ce făceau toți băieții. Își încrucișau brațele și înțepeneau, cu buzele țuguiate și ochii mijiți, reci și de neatins. Dar odată ce priveau chipul îndurerat al mamelor lor, izbucneau în lacrimi.

Piromanul a izbucnit în lacrimi. Mama lui a scos o batistă din buzunar și i-a dat-o peste masă. Randy s-a repezit în cameră, ținând o palmă deschisă, întinsă ferm în fața băiatului, blocând mâna mamei cu cealaltă mână a sa.

— Îmi pare rău, nu este permis, a spus el monoton.

— Îl puteți îmbrățișa la plecare, am intervenit eu, dar nu îi puteți da nimic. Din motive de securitate, pentru a proteja copiii.

Aveam un discurs de genul acesta, învățat pe de rost. Desigur, regula nu spunea să protejăm copiii de batiste. Știam că ceea ce spuseseam adineauri nu era adevărat. Dar eram destul de tânără și fusesem înrobătă destul de educația mea în sistemul public și de tatăl meu și de catolicismul lui și eram destul de speriată să nu fiu pedepsită sau chestionată sau izolată, încât mă supuneam tuturor regulilor de la Moorehead. Urmam toate procedurile. Semnam zilnic condica, la venire și la plecare. Furam din magazine, eram o perversă, ai putea spune, și desigur, o mincinoasă, dar nimeni nu știa asta. Eu aplicam cel mai strict regulile, nu dovedea asta că trăiam după un cod moral puternic? Că eram bună? Că nu aș fi fost în stare să-mi ridic fusta și să-mi evacuez intestinele pe toată podeaua de linoleum? Înțelegeam perfect că regula care interzicea părinților să le aducă daruri copiilor lor era menită să întrețină starea de continuă disperare a băieților.

Directorul închisorii ținea predici cu fiecare ocazie posibilă. Credeam că logica lui are sens. Numai un suflet disperat ar simți remușcare pentru păcatele sale, și dacă remușcarea ar fi suficient de profundă, băiatul s-ar preda și ar fi, deci, maleabil, în sfârșit dispus să fie transformat. Așa spunea directorul închisorii.

Ultimii oameni de pe Pământ pe care i-aș pune responsabili să transforme pe cineva erau acel director, pe doctorul Frye sau pe doctorul Morris – deși nu l-am cunoscut niciodată – sau, îmi pare rău să spun asta, pe Rebecca. Poate că ea era cea mai rea dintre toți. Dar vorbesc în retrospectivă. La început, da, Rebecca era un vis pentru mine, era magică, era puternică și tot ceea ce voiam eu să fiu. Așa că fără batiste. Fără jucării, fără reviste de benzi desenate, ziare sau cărți. Lăsați copiii să plângă.

Până la urmă, mie nu îmi oferea nimeni tandrețe. De ce ar fi primit oricare dintre acești băieți mai mult decât aveam eu? Mi-am îndreptat privirea în

jos, spre prohabul lui Randy, în timp ce ieșea din camera de vizite. El și-a supt măselele și a oftat.

— Sunt bine, a spus micul piroman, ștergându-și lacrimile cu mâneca de la bluză.

Mama lui plângea. Îmi aduc aminte că purta o eșarfă albă, iar când eșarfa i-a căzut, am văzut că pielea de pe gât îi era îngroșată și plină de cicatrice roz și galbene de la arsuri. Vizita se termina după ce ceasul arăta că au trecut șapte minute – vizitele durau șapte minute și presupun că asta avea vreo însemnătate religioasă –, moment în care i-am făcut semn lui James, care l-a condus înapoi pe micul piroman în sala de activități și l-a adus pe următorul băiat.

Randy stătea lângă ușă în timp ce eu luam ultima semnătură de la mama care plângea în drum spre ieșire. Furia i se citea în scris. Față de semnătura inițială, care era curată, atentă, ultima semnătură era violentă, grăbită și în zigzag. Așa era mereu. Toți erau dărâmați. Toată lumea suferea. Fiecare dintre acele mame triste avea un fel de cicatrice – un semn al durerii care să ateste adâncă mâhnire de a avea un copil, sânge din sângele ei, care crește în închisoare. Mă străduiam din răputeri să ignor asta. Trebuia să fac asta dacă voiam să mă comport normal, să îmi mențin calmul. Când eram foarte supărată, când mă încingeam și tremuram de furie, aveam propria metodă de a-mi reveni. Găseam o cameră goală, unde scrâșneam din dinți și mă ciupeam de sfârcuri în timp ce scuturam din picioare ca o dansatoare de cancan, până când începeam să mă simt caraghioasă și rușinată. Funcționa mereu.

În timp ce îl priveam pe Randy cum se scarpină în cot și se sprijină de tocul ușii de la camera de vizite, mi-am dat seama de ceva: nu mai eram îndrăgostită de el. Acum îl priveam cu alți ochi, fiind copleșită de noile mele sentimente pentru Rebecca și mi se părea că este un nimeni, doar un alt chip în mulțime, gri și fără sens, ca un articol

decupat dintr-un ziar pe care îl citisem de prea multe ori. Nu mă mai impresiona. Dragostea poate să fie și așa. Poate să dispară într-o clipă. Mi s-a mai întâmplat de-atunci. Un iubit s-a ridicat din toropeala patului meu ca să ia un pahar cu apă și, când s-a întors, m-a găsit rece, neinteresată, pustie, o străină. Dragostea poate să și reapară, dar niciodată nevătămată. A doua oară este mereu însoțită de îndoială, interes, dezgust de sine. Dar asta nu este valabil aici.

Când s-a întors James, băiatul pe care îl însoțea pe hol era, spre marea mea mirare, Leonard Polk.

Leonard păsea alene, aproape vesel, cu mâinile încătușate la spate. Era mai înalt decât mă așteptam, și membrele îi atârnavă, cu acea moliciune ciudată pe care o au tinerii bărbați înaintea să li se întărească trupurile.

Avea un salt ciudat în pas. Chipul îi era luminos și relaxat, vioi și senin, o expresie cum nu mai văzusem la niciun alt băiat de aici până atunci, o rezervă lejeră pe care eu o găseam de admirat. Părea satisfăcut, impenetrabil și rece, de parcă nimic nu l-ar putea deranja vreodată și, cu toate astea, la fel de inocent precum creatura tăcută pe care o văzusem deunăzi masturbându-se absent în patul ei din peșteră. Căutam ceva pe chipul lui, ceva care ar putea trăda masca lui de mulțumire, dar nu era nimic. În privința asta, era un geniu – un maestru. Era cea mai bună mască pe care o văzusem vreodată.

James l-a poftit lângă peretele de sticlă din zona de așteptare. Când au trecut pe lângă doamna Polk, de partea cealaltă, Leonard a zâmbit. Mi-l imaginasem pe băiatul acesta în dormitorul întunecat al părinților lui, stând lângă tatăl lui în timp ce dormea, cu un cuțit de bucătărie, lumina lunii strălucind pe lamă ca un fulger în timp ce lovea tare și repede, sfâșiind gâtul omului. Oare această creatură ciudată și zveltă fusese în stare de așa ceva? Randy l-a dus în camera de vizite, l-a

așezat pe scaun, i-a desfăcut cătușele și s-a așezat în fața ușii.

— Doamnă Polk? am strigat eu.

Femeia s-a ridicat de pe scaunul ei din zona de așteptare și a venit spre mine. Țin minte perfect momentul când am dat pentru prima dată cu ochii de ea, deși era cu totul banală. Purta pantaloni cu dungă, negri, strânși în jurul gleznelor umflate. Puloverul ei arăta ca o cuvertură împletită, cu pătrățele de diferite culori, peste piept și burta mare. Era respingătoare, mă gândeam eu, dezordonată și grasă. Nu era o femeie obeză, dar avea burtă și părea balonată, obosită și nervoasă. Mergea țeapănă, schimbând greutatea de pe un picior pe altul la fiecare pas, așa cum fac unii oameni grași, și ținea pe braț un palton cafeniu; nu avea poșetă. Când a intrat în cameră, am observat niște scame albe prinse de partea din spate a părului ei creț, care era strâns într-un coc. Avea un ruj ieftin, roz fuchsia. M-am uitat cu atenție la chipul ei, încercând să-mi dau seama ce fel de inteligență se ascundea acolo. De vreme ce era supraponderală, presupuneam că e o idioată – încă am tendința de a-i judeca pe acești oameni ca fiind lacomi, proști –, dar avea ochii limpezi, albaștri, cu aceeași formă ca ai fiului ei. Am văzut asemănarea în ochi, pistrui, în buzele țuguiate. Părea agitată când i-a dat paltonul lui Randy, ca s-o pot percheziționa.

Palma mea a aterizat cu zgomot pe șalele ei, care erau late și moi. Mi-am înăbușit impulsul ciudat de a o îmbrățișa, de a încerca să o alin puțin. Părea atât de demodată, de demnă de milă, ca o scroafă care urma să fie sacrificată.

— Sunteți gata, i-am spus.

Și-a luat înapoi paltonul de la Randy și s-a așezat la masă cu Leonard, sau Lee, cum i se spunea. Doamna Polk evita să îl privească direct. Băiatul doar zâmbea. Mă uitam la mamă și la fiu.

Dacă teoria Rebeccăi cu Oedip era corectă, poate că apreciasem foarte greșit ce fel de femei erau considerate frumoase de către tinerii băieți în acele vremuri, pentru că nu îmi imaginam cum doamna Polk putea să fie cineva pentru care merită să ucizi. Dar poate că Lee Polk era nebun. Era imposibil să-ți dai seama la ce se gândește. Masca lui era impenetrabilă. Nu era ca masca mea, ca de piatră, uniformă, nici nu era postura încremenită, veselă, populară printre casnice și alte femei triste și tulburate. Nu era nici masca amenințătoare de băiat rău, menită să țină la distanță potențialele amenințări, cu promisiunea violenței și a furiei nebune. Și nu era nici duritatea blândă a bărbaților care pretind că sunt atât de slabi, de sensibili, încât s-ar putea prăbuși dacă cineva i-ar provoca puțin. Calmul aparent al lui Lee, mulțumirea lui era o mască ciudată, bizară tocmai pentru că nu părea falsă deloc.

Doamna Polk a făcut un efort să nu plângă, a închis ochii strâns și a expirat lung. După un moment, și-a împreunat mâinile, și le-a pus pe masă și a deschis gura să spună ceva. Dar chiar atunci, de pe hol, niște pași zgomotoși ne-au făcut pe toți să stăm pe loc și să întoarcem privirea. Era Rebecca. Iat-o venind țănoș spre noi! Într-o mână avea un caiet, iar în cealaltă, țigara. Doamna Polk, Randy și eu am înghețat toți când ea s-a apropiat, o siluetă unduioasă la început, apoi o apariție de culoarea lavandei, cu părul roșcat, lăsat liber și săltându-i în jurul umerilor. Când s-a apropiat era serioasă, tăcută, și am văzut că degetele ei țineau caietul așa cum picioarele unei șopârle prindeau o stâncă. Era oarecum încordată. A încercat să zâmbească, cu ochii agitați și scânteietori. Până la urmă, în spatele acelei frumuseți era o ființă umană, nevrotică.

Asta era liniștitor. M-a frapat coincidența apariției ei. Ea o invitase pe doamna Polk? Ce făcuse Rebecca cu dosarul lui Leonard? A făcut un

semn din cap spre mine și Randy și a rămas între noi, în ușă, ținând caietul aproape de trupul ei. În timp ce urmărea cum mama și fiul stăteau acolo, ea scria încontinuu în caiet, fără să se uite la hârtie, scrumul cădea pe podea, iar țigara ardea până la degetele ei. Doamna Polk privea înainte în timp ce vorbea. Nu îmi aduc aminte exact ce îi spunea, dar nu era mare lucru. Ceva despre verișorii lui, poate ceva despre bani. Nimic important. Fiul ei rămânea tăcut. La un moment dat, doamna Polk a oftat, frustrată, și a privit zidul, exasperată. Când am încercat să mă uit peste umărul Rebeccăi ca să citesc ce scria, mi s-au părut doar niște mângăleli. Nu mai văzusem note stenografice până atunci, așa că am presupus că sunt aiureli, linii pe hârtie pe care le desenase ca să dea impresia că lua notițe. Nu înțelegeam. Când venea doctorul Frye să supravegheze vizitele familiilor, el nu lua niciodată notițe. Desigur, mă întrebam de ce se afla Rebecca acolo. Doctorul Bradley nu-și făcuse nici măcar o dată apariția.

După un minut de tăcere, timp în care băiatul s-a holbat la mâinile mamei lui de pe masa dintre ei, doamna Polk și-a ridicat brusc capul și l-a privit pe Lee direct în ochi. Avea riduri lungi și lăsate, de parcă fața ei fusese cândva mai mare, mai plină, dar se dezumflase, lăsând urme adânci, ca niște tranșee. A izbucnit în plâns. Nu îmi aduc aminte exact dacă am auzit ce a spus, dar presupun că esențialul era: „Cum ai putut să-mi faci una ca asta?” Vocea ei era moale și rugătoare. Apoi și-a dres glasul și a tușit tare. Mâinile îi erau mici, roșii și crăpate, le-am văzut când și-a scos un șervețel de hârtie. Și-a suflat nasul în el, apoi l-a mototolit ca un copil furios și l-a băgat înapoi în buzunar. În acel moment mi-am amintit de mama mea și de schimbările ei bruște de dispoziție, cum într-o clipă era toată luminoasă, fredonând cântece și după o secundă înjura rufele la subsol, izbind pereții. Era acel fel de duplicitate: vorbea într-un fel și se purta

pe dos. Rebecca s-a oprit din mâzgălit și s-a sprijinit pe un picior, cu celălalt stingând mucusul de țigară pe podea. Randy i-a privit cu coada ochiului piciorul acela întins, incitant, sau cel puțin așa cred.

Rebecca avea creionul în gură și, când m-am întors cu fața la ea, i-am văzut limba ieșind și un balon de salivă spărgându-se, în timp ce dinții ei apucau guma din capătul creionului. Mă durea profund să privesc astfel în gura ei, gura unui copil, curată, roz, plină de tinerețe și frumusețe. Muream de invidie. Desigur că Randy ar alege-o pe Rebecca, și nu pe mine. Era ușor de iubit. Îmi arboram masca, zburându-mă de rușine pe dinăuntru. Când au expirat cele șapte minute pentru Lee, am bătut în tocul ușii, iar Randy i-a făcut semn Rebeccăi să se dea la o parte, ca doamna Polk să poată ieși. Dar mai întâi, doamna Polk s-a asigurat că scapă câteva lacrimi pe masă și apoi a spus, mai mult pentru noi decât pentru fiul ei:

— Este vina mea.

Lee a privit ceasul de pe perete, netulburat.

Am urmat-o pe doamna Polk înapoi în birou, dar am întors capul și am văzut cum Rebecca intră în camera de vizite și trage scaunul eliberat de mamă mai aproape de cel al lui Lee. I-a vorbit, iar rânjetul lui a dispărut. Și-a lăsat capul în jos în timp ce asculta. Părea ca și cum ar fi avut o relație intimă, dar când s-ar fi putut dezvolta? Rebecca de-abia venise la Moorehead și deja își înclina capul spre el, aplecându-și fața sub a lui, cu sprâncenele ridicate, cu ochii licărind și căutându-i pe ai lui. Am condus-o pe doamna Polk la ghișeu, i-am dat un pix, și m-am uitat cum își semna numele: „Rita P. Polk”.

Nu era un scris furios. Era obișnuit, nepăsător, irelevant. Nu s-a mai uitat spre fiul ei, doar a clipit greu, oftând de parcă ieșea de la muncă, apoi și-a îmbrăcat paltonul și a plecat. Îmi imaginam cum se

întorcea acasă, unde tricota încă un pulover oribil, înjura și scrâșnea din dinți de fiecare dată când greșea un ochi. Îmi era milă de ea. Instinctiv, știam că această femeie, văduvă, nu mai avea alți copii.

Am urmat procedura și i-am făcut semn lui James să pregătească vizita următorului băiat. Dar Rebecca încă vorbea cu Lee. Acesta se întorsese cu spatele la ea și își pusese mâinile pe masă. Brusc, plină de curaj, am intrat în cameră să le spun că trebuie să plece. Atunci am putut să disting clar cuvântul tatuat pe degetele lui Lee. Era „IUBIRE”. Asta m-a tulburat profund. Nu am spus nimic, dar m-am uitat cum plânge și cum își șterge iute o lacrimă de pe obraz cu dosul mâinii. Rebecca i-a pus o mână pe umăr și pe cealaltă pe genunchi, pe sub masă. Asta, la vedere, și cu mine acolo, ea a îndrăznit să se apropie atât de mult de băiat, atingându-l așa, aplecându-se suficient încât el putea cu ușurință să-și înalțe privirea și să-i vadă decolteul, încât putea ușor să ridice bărbia și buzele lor să se atingă. Mă uitam și nu-mi venea să cred. Oare chiar nu mă vedeau? Cum se făcea că băiatul nu se foia și nu se zvârcolea, jenat?

Părea chiar confortabil. Cum puteam să îi întrerup, oare? Mă holbam la podea. Când James s-a întors cu următorul copil, a ciocănit ușor în tocul ușii.

— Îmi pare rău, dar ne trebuie camera, am reușit eu să rostesc.

— Desigur. Apoi i-a spus încet lui Lee: Putem discuta mai multe la mine în birou. Vrei o cola?

Lee a încuviințat din cap.

— Îți aduc o cola, a zis ea. Când s-au ridicat, Randy a intrat cu cătușele. O, nu, nu este nevoie, a spus Rebecca. Și l-a luat pe Lee de braț, pe hol, lăsându-l pe James uluit și roșind, până când mi-am dres glasul și i-am făcut semn spre noul băiat de lângă el.

Priveam acum mersul lui Lee în timp ce se îndepărtau. Era atât de ciudat și mă înfuria pentru

că nu puteam să înțeleg ce se întâmplase și pentru că Rebeccăi părea să îi pese mai mult de acest Lee Polk decât îi păsa de mine.

În restul orelor de vizite, am reluat în minte această scenă iar și iar: Rebecca aplecându-se atât de mult de băiat, părul ei revărsându-i-se peste spate și umeri, așa de aproape, încât el simțea, cu siguranță, mirosul șamponului ei, parfumul ei, respirația, sudoarea. Și ea trebuie să fi simțit că el reacționează la ea, tensiunea umărului sub palma ei, pieptul ridicându-se și coborând cu fiecare respirație, căldura pe care el o degaja. Dar apoi să-i pună mâna pe genunchii Nu-mi puteam închipui ce putea să însemne asta. Dacă nu eram acolo, dacă ei ar fi fost singuri, oare mâna ei ar fi început să maseze coapsa băiatului, s-a fi mișcat în sus, de-a lungul cusăturii pantalonilor, apucându-l ușor de părțile intime? Oare el i-ar fi dat Rebeccăi părul la o parte și buzele lui s-ar fi desfăcut în timp ce ar fi respirat mirosul gâtului ei? Oare el ar fi sărutat-o pe gât, i-ar fi ținut fața între palmele lui aproape bărbătești, și-ar fi trecut degetele, IUBIRE, peste încheieturile ei subțiri, peste brațe, până la sânii ei, sărutând-o, trăgând-o spre el, atingând-o pe de-a-ntregul, caldă și moale acolo în brațele lui? Oare ar fi făcut toate astea?

Îmi lăsam imaginația să zburde, mai întâi geloasă pe Rebecca, apoi pe Lee și tot așa în timp ce analizam comportamentul lor și cum mă trădaseră, de vreme ce deja decisesem că Rebecca era a mea.

Ea era premiul meu de consolare. Ea era biletul meu de plecare. Comportamentul ei cu acest băiat îmi amenința serios toate planurile. Oare asta o învățaseră pe Rebecca să facă la Harvard – să-i cucerească pe acești băieți cu farmecul și afecțiunea ei și apoi să îi educe? Încercam să mă gândesc că poate asta era o modalitate nouă, un fel de gândire eliberatoare. Dar cu cât mă gândeam

mai mult, cu atât mai nebunesc mi se părea. Ce îi tot spunea?

Cât de apropiați puteau să devină în câteva zile? Ce spusese sau făcuse Rebecca pentru a câștiga încrederea lui Lee? Îmi imaginam scena din biroul Rebeccăi. Voiam să știu ce se întâmpla acolo. Vizitatorii veneau și plecau. Mă simțeam abandonată. Luam totul atât de în tragic. Mă gândeam că ar trebui să plec chiar atunci, să mă scutesc de o suferință în plus. Încă o dată îmi imaginam cum ar fi fost să mă arunc de pe stânci cu Dodge-ul, să mă lovesc de pietroaie și să cad în ocean. Nu ar fi captivant? Nu așa le-aș arăta eu lor că eram curajoasă, că m-am săturat să tot joc după regulile lor? Mai degrabă aș muri decât să stau pe aici, să fiu printre ei, să conduc pe străzile lor drăguțe sau să lucrez în închisoarea lor drăguță – nu, nu eu. Aproape că am plâns. Nici măcar Randy nu mă putea înveseli, deși era acolo, superb și mirosind a fum și a piele lustruită.

Dar apoi l-am văzut – caietul. Rebecca îl lăsase pe marginea ferestrei din spatele mesei. Așa că atunci când a plecat ultimul vizitator, l-am luat și am pornit pe coridor spre biroul Rebeccăi, destul de încântată că găsisem o scuză așa de bună ca să-mi bag nasul. Speram ca Lee să fie încă acolo cu ea și să îi prind în fapt. Nu știam la ce să mă aștept, dar mi-am apropiat urechea de ușă, chinuindu-mă să aud suspinele și gemetele, sau orice sunete ar fi scos oamenii când făceau dragoste. Nu îmi auzisem niciodată părinții făcând dragoste. Dacă făceau dragoste, o făceau pe mutește, precum spărgătorii de bănci, precum chirurgii. Nu auzeam și nu simțeam nimic. Am ciocănit în ușa biroului Rebeccăi.

— O, Eileen. Ești bine? a ciripit ea când a deschis ușa.

Am făcut un pas înapoi, simțindu-mă ca un copil, o pacoste. I-am întins caietul. L-a luat, mi-a mulțumit și a spus că spera să nu îl și citit.

— Bineînțeles că nu, am asigurat-o.

Nu aş fi putut, oricum – mângălelile acelea erau indescifrabile.

— Te tachinez doar, a râs ea. Cartea secretelor mele.

A strâns caietul la piept. Avea un stil de a râde, cu capul dat pe spate, conturul mandibulei era atât de moale, alb şi tare, ca şi când ar fi fost turnat în porțelan, ochii mijiți de bucurie, apoi deschiși și sălbatici – ochi diavolești, ochi frumoși –, apoi își cobora fața, strălucind cu afecțiune sau ironie, nu-mi puteam da seama. M-am întors să plec, dar m-a oprit, punându-și o mână pe umărul meu. Asta mi-a trimis fiori pe șira spinării. Nimeni nu mă mai atinsese așa de mulți ani. Am iertat-o instantaneu pentru că m-a trădat cu băiatul. Îl auzeam înăuntru, dregându-și glasul.

— Ia spune, vrei să ieșim să bem ceva după muncă, diseară? mi-a propus ea. Nu prea cunosc pe nimeni în orașul ăsta afurisit și mi-ar plăcea să îți fac cinste cu un cocktail, dacă vrei.

Felul în care vorbea era atât de aparte, atât de codat, încât mă inspira și pe mine să vorbesc la fel. „Ia spune”. Oamenii nu vorbeau așa, de fapt. „Un cocktail”. Dacă pare nesinceră, așa și era. Era foarte snoabă și, mai târziu, în retrospectivă, simțeam că mi-a insultat inteligența cu prostiile ei pregătite dinainte. „Oraș afurisit”. Dar la acel moment mi se părea că sunt invitată într-o lume de elită, a oamenilor superbi. Eram flatată. Și roșisem. Nu mai primisem niciodată până atunci o astfel de invitație, așa că asta era la fel de încântător și de terifiant ca și cum aş fi auzit pe cineva spunându-mi „Te iubesc”. Eram plină de recunoștință. Nu mă gândeam la tata, la îndatoririle mele de seară, la nimic din toate astea. Am zis doar:

— Bine.

— Bine? Ți-am forțat mâna? a glumit Rebecca.

A lăsat ușa să se deschidă puțin. L-am zărit pe Lee Polk stând pe un scaun în fața biroului ei,

răsfoind o carte mare cu poze. Când m-a văzut, și-a acoperit fața cu cartea.

— Sigur, am spus. Ce zici de O'Hara's, pe la șapte? Eram șocată de ușurința cu care cuvintele îmi ieșiseră pe gură. Speram ca masca mea să nu mă fi trădat, mă rugam să fi sunat relaxată. O'Hara's era o bombă întunecată cu separeuri din lemn, un loc unde mergeau muncitorii locali. Clientela obișnuită era formată din polițiști, pompieri și lucrători de la șantierul naval, care puteau tare a sudoare și a sare. Două femei singure într-un loc precum O'Hara s-ar atrage priviri ciudate sau poate chiar mai rău. Dar era stabilit. Eram un pion și eram o copilă, dar nu o lașă. Este singurul bar din oraș, am adăugat eu.

— Sună perfect, a șoptit Rebecca. A făcut o grimasă jucăușă, complice. Ne vedem acolo. Cu fundițe cu tot! Așa e expresia?

Apoi a închis ușa.

Deci, era și asta ceva. Trebuie să-ți aduci aminte că pe atunci eu eram ceea ce ai numi o ratată, un cap pătrat, o excentrică. Mereu stricam atmosfera. Nu mai ieșisem niciodată seara. Chiar și în colegiu, cine mergea la dans avea însoțitor, iar printre fetele din căminul meu era de la sine înțeles că dacă te îndepărtați de turmă erai automat o ușuratică, o prostituată, o păcătoasă, lacomă, dizgrațioasă, o amenințare pentru civilizație, rea. Ar fi fost un gest dezaprobat să pun piciorul într-un loc precum O'Hara's. Dar dacă Rebecca o făcea, o făceam și eu. Ce aveam de pierdut? Am plecat de la serviciu mai devreme, ca să am timp să ajung acasă și să mă schimb. Mă gândeam că trebuia să îmi pun o rochie, să mă machiez, să găsesc parfumul mamei. Era o prostie să mă aranjez, desigur. Mereu poți să-ți dai seama când o femeie este îmbrăcată prea strident – fie e o străină, fie o nebună.

Nu eram o străină la O'Hara's. Sandy, barmanul, era un bărbat gras care se mișca încet, avea cicatrice adânci de la acnee și o cruce de aur, un

flirt. Mersesem acolo de multe ori, mai întâi când eram mai mică, trimisă să-l recuperez pe tata după o bere prelungită după serviciu cu colegii lui polițiști, timp în care mama aștepta în mașină, iar mai târziu, ca escortă lucidă când se îmbăta și refuza să fie dus acasă. Țin minte o anume seară de toamnă, când venisem acasă în weekend de la colegiu, iar mama m-a trimis la bar ca să îl iau pe tata. Conduceam spre casă pe străzile luminate de lună, iar el și-a lăsat capul pe umărul meu. Mi-a spus că eram o fată bună, că mă iubea, că îi părea rău că nu poate să fie mai bun, că știa că merit un tată adevărat. La început m-a impresionat, dar apoi și-a pus mâna pe sânul meu. L-am dat ușor la o parte.

— Nu mai face pe mironosița, Joanie, a spus el, așezându-se la loc pe scaun.

Nu am mai povestit asta nimănui.

În acea zi, înainte să plec de la Moorehead, am terminat vermul din dulapul meu, iar apoi am condus spre magazinul de băuturi ca să mai cumpăr gin și bere pentru tata și încă o sticlă de vermut pentru mine. Aveam nevoie să beau ceva înainte să mă întâlnesc cu Rebecca la O'Hara's, așa de mari emoții aveam. Acasă, am pus punga cu băuturi lângă tata, care dormea în fotoliul lui, cu fața strivită de pernă, cu sprâncenele ridicate și cu fruntea încordată, corpul sucit și greu sub halatul gros. Am intrat la duș cât de silențios am putut. Să mă fac înțeleasă: nu eram lesbiană. Dar eram atrasă de Rebecca, tânjeam după atenția și aprobarea ei și o admiram. Puteai să spui că aveam o afinitate puternică pentru ea. Rebecca ar fi putut fi la fel de bine Marlon Brando, James Dean. Elvis. Marilyn Monroe. În compania unei astfel de persoane, orice om normal și-ar dori să arate și să miroasă bine.

Îmi făceam griji despre ce s-ar putea întâmpla dacă Rebecca ar fi vrut să se apropie de mine la fel cum făcuse cu Lee. Dacă ar fi putut să miroasă că eram la menstruație și că nu mă spălasem? Dacă ar

fi mirosit imediat și nu ar fi spus nimic? Atunci cum mi-aș fi putut da seama dacă a simțit sau nu mirosul și cum ar fi trebuit să mă port dacă nu aș fi știut că a simțit mirosul? Bietele mele zone intime. Disponibilitatea trupului meu de a concepe un copil mi se părea ceva vulgar și lipsit de clasă și simțeam că dacă Rebecca ar fi bănuț că eram la menstruație aș fi fost umilită. Aș fi murit. La asta mă gândeam în timp ce mă spălam.

De îndată ce am ieșit de la duș, mi-am învelit părul într-un prosop și l-am ascultat pe tata cum se agita la parter, sperând să mă pot furișa afară fără să trebuiască să vorbesc cu el. Cel mai frumos cântec pe care îl auzisem vreodată era liniștea în care era cufundată casa în acea seară; doar țevile mai zăngăneau ușor, vântul șuiera afară. Ca de obicei, m-am îmbrăcat cu haine din dulapul mamei, alegând ceea ce credeam eu că mi-ar sta bine – o rochie neagră de lână pe gât, o broșă aurie cu frunze așezate în cerc. Mi-am periat părul, care era încă ud, m-am dat cu o nouă nuanță de ruj, mi-am tras o pereche de dresuri proaspăt furată și apoi am privit cu perplexitate dulapul mamei plin de pantofi, care erau toți cu jumătate de mărime prea mari. Eu nu aveam nicio pereche de pantofi, în afară de mocasinii mei jerpeliți și de cizmele de iarnă, așa că am încălțat cizmele. Mă făceau să mă simt grosolană și absurdă, dar era iarnă până la urmă.

Am ales o pelerină neagră din colecția mamei de haine de iarnă, mi-am luat poșeta, am închis ușa încet și am fugit la mașină. Până să ajung pe alee, era atât de frig încât șuvițele de păr mi-au înghețat. Scoteau un zgomot ca de insecte moarte fluturându-mi pe la urechi în timp ce conduceam cu geamurile închise, ținându-mi respirația. Am parcat sub un felinar stricat, peste drum de O'Hara's, m-am mai dat odată cu ruj, folosind oglinda retrovizoare, și am intrat în bar, străduindu-mă să nu alunec pe gheață.

Când am deschis ușa spre încăperea întunecată și caldă, am zărit-o pe Rebecca, stând picior peste picior pe un scaun de bar, cu fața către un separeu plin de bărbați tineri și neîngrijiți. Toți păreau că transpiră puțin, zâmbitori, agitați ca niște piscoiași și cu berile în față. Fiecare dintre ei purta obișnuita jachetă groasă de lână, albastră, gri sau roșie și o pălărie – sau o căciulă tricotată, strânsă pe cap, în genul celor cu clape care vin peste urechi –, iar chipurile lor erau roșii și crăpate de la vânt, soare și frig. Cei patru ascultau în timp ce Rebecca povestea ceva ce eu nu auzeam.

— O, Eileen! a exclamat ea, oprindu-se din povestit.

Vocea ei a răzbit prin fum și colindele de Crăciun care cântau la tonomat – Perry Como sau Frank Sinatra, nu distingeam. Tot separeul de bărbați a încremenit, toți ochii s-au fixat pe Rebecca și niciunul pe mine, în timp ce mă îndreptam spre ea. Cu toate astea, mă simțeam importantă, ca o celebritate chiar. Rebecca s-a învârtit pe scaunul ei de bar, ignorând publicul de admiratori și mi-a făcut semn cu mâna de parcă eram niște prietene bune care se reuneau după o perioadă dramatică de separare, ca și cum ea s-ar fi aplecat peste balustrada unui vas de croazieră romantic, iar prezența mea ar fi fost o încântare, aveam atât de multe să ne povestim. Ea savura un martini, iar eu studiam modul în care ținea paharul, ce degete folosea; arătătorul și degetul mic erau ridicate în aer ca la o serată elegantă. Era cu totul nelalocul ei la O'Hara's. Purta aceleași haine ca la serviciu, dar își făcuse o coadă împletită. Paltonul ei era pe scaunul de lângă ea. Când m-am apropiat de ea, s-a întors și și-a luat paltonul, pe care l-a pus peste grămada de căciuli de blană și mănuși de piele de pe scaunul din stânga ei.

— Am păstrat ambele scaune, în caz că mai voia cineva să se așeze, știi la ce mă refer? a spus ea. Ei bine, ia loc. Ce vrei să bei?

— Cred că vreau o bere.

— O bere, ce drăguț! a spus Rebecca.

Era o curiozitate pentru ea — această bere. Era clar că provenea din ceea ce se numea o familie avută, atât de avută, încât se părea că nu îi păsa ce credea lumea despre ea. Era motivată de altceva în afară de bani — de valori personale, bănuiesc. Dar în timp ce dădea dovadă de ușurința și rafinamentul neîndoielnic tipic clasei superioare, sau cel puțin de mai multă clasă decât mine și clienții de la O'Hara's, avea și ceva foarte lumesc. Mai ales părul ei, cu culoarea lui roșcată, asprimea lui, frumusețea lui sălbatică, o împiedica să pară snoabă. Sandy a venit spre noi, ștergându-se pe mâini cu o cârpă. Apoi și-a pus-o pe umăr, s-a sprijinit cu un cot pe bar și s-a aplecat spre Rebecca.

— Ce mai dorești, drăguț? a întrebat-o el, ignorându-mă complet.

Rebecca abia dacă s-a uitat la el. Spre mirarea mea, și-a pus mâna peste a mea. A ei era ușoară și fierbinte.

— O, draga mea, ai înghețat complet, a zis ea. Și ai părul ud. S-a întors spre Sandy. O bere, te rog, și puțin whisky ca să îmi încălzesc fata. Ce zici, ei? M-a privit și a zâmbit. Îmi pare atât de bine că ai reușit să ajungi! Mi-a strâns mâna și s-a lăsat pe spate ca pentru a mă examina, cu o expresie ciudată pe chip. În timp ce îmi desfăceam pelerina, ea a spus ceva de genul: O, arăți încântător!

Am roșit. Nu arătam încântător. Ea era amabilă și asta mă jena. Mi-am băut whisky-ul.

— Am crezut că o să găsesc greu locul acesta, dar iată-l, a ciripit ea, făcând un semn spre rechinul-ciocan împăiat de pe perete. Nu e amuzant? De fapt, e cam trist. Ei bine, nu chiar așa trist.

Se cam bâlbâia. Bărbații stăteau în continuare lângă ea, rezemați de bar, dar părea că nu îi observă. Cineva a pus „Mr. Lonely” la tonomat,

cântecul lui Bobby Vinton. Nu mi-a plăcut niciodată acel cântec. Îmi beam berea cu înghițituri mici și dese, în timp ce Rebecca se plângea în continuare de frig, de drumurile cu ghețuș, de iernile din New England. Eram recunoscătoare doar să stau acolo și să fiu în compania ei, să o aud vorbind.

După un minut sau două, m-a scrutat cu privirea.

— Te simți bine?

— O, da, sunt bine, am zis. Rebecca aștepta să mai spun ceva, așa că mă gândeam ce aș putea să-i mai zic. E ceva în neregulă cu mașina mea, asta e tot ce mi-a venit pe moment. Așa că trebuie să conduc cu geamurile deschise, altfel se umple de fum.

— Sună groaznic. Mai bea un whisky. Insist. I-a făcut un semn lui Sandy, spre paharele noastre goale. Nu poate s-o repare soțul tău?

— O, nu sunt măritată, i-am spus, jenată că Sandy mă putea auzi.

Bineînțeles că nu eram măritată. Ea mă tachina.

— Nu vreau să fac presupuneri. Unii oameni sunt mai atenți cu celibatarele. Ea și-a ales cu grijă cuvintele. Sincer, nu văd ce mare lucru. Și eu sunt singură. A zgâriat cu unghiile piciorul paharului. Nu sunt interesată de căsătorie.

— Nu le spune asta și tipilor ălor, am zis eu, impresionată de propriul meu haz.

Stătusem cu ochii pe bărbații din separeu în timp ce își tot mormăiau ceva unul altuia în secret, păreau că își cântăresc opțiunile, plănuiau ceva în taină. Toți îmi păreau cunoscuți – puteau să fie prieteni de-ai lui Joanie –, dar nu le știam numele.

— Ești nostimă, știi asta? a continuat Rebecca. Mereu am fost singură. Și când am un tip în preajmă, e doar de distracție și pentru puțin timp. Nu stau multă vreme nicăieri. E un fel de modus vivendi pentru mine sau o patologie a mea – depinde cu cine stai de vorbă. A făcut o pauză și s-a uitat la mine. Cu cine vorbesc? Cu cine

pălăvrăgesc acum? a zis ea și a făcut ochii mari, amuzată.

— Eileen, am răspuns eu nevinovată, apoi am roșit, pentru că mi-am dat seama că glumea pe seama reticenței mele.

Mă bucuram că Rebecca nu era măritată și nu umbla doar să găsească un soț. Asta făceau fetele pe vremea aceea – vânau soți. Mă întreb dacă s-a măritat vreodată. Îmi plăcea să mi-o imaginez cu un soț scund, timid – cel mai probabil un evreu –, pentru că eu cred că de asta avea nevoie, de cineva inteligent, serios și nevrotic, neimpresionat de spiritul ei gregar și de răspunsurile ei spumoase. Cineva căruia să-i placă să dețină controlul.

Sandy a pus noile băuturi în fața mea.

— Fac eu cinste, a spus Rebecca, arătând cu degetul spre paharele mele.

— Ei fac cinste, a spus Sandy, făcând semn spre masa la care stăteau bărbații.

— O, Doamne, nu! a ripostat Rebecca. Nu accept. Uite, ca garanție.

I-a întins peste tejghea o bancnotă de 20 de dolari.

Sandy a lăsat-o acolo și i-a mai preparat un martini, probabil al doilea martini pe care îl preparase în viața lui. Îmi aduc aminte aceste scene foarte clar și le povestesc deoarece cred că oferă indicii despre cum Rebecca mă atrăgea ca tânără femeie, cum a reușit să-mi câștige încrederea.

Mai întâi mi-a stârnit invidia, apoi s-a străduit să îi pună capăt. Ignorând complet bărbații de la bar și bărbații în general, mi-a eliminat suspiciunile de mai devreme despre relația ei cu Lee Polk și mi-a domolit temerea că mi l-ar putea fura pe Randy. A sorbit din băutura ei și a atins cu degetul bancnota pe care o pusese pe bar.

— Bărbații și banii lor. Știa foarte bine ce să spună. Dar destul despre mine, a zis ea. Povestește-mi despre tine. De când lucrezi la Moorehead?

— De trei, patru ani? Nici nu mai puteam să număr. Trecutul meu părea să fie redus la nimic în prezența Rebeccăi. Trebuia să fie doar o slujbă temporară, când m-am mutat din nou acasă pentru un timp, fiindcă mama era bolnavă, am explicat eu. Iar apoi a murit, și eu am continuat pur și simplu la închisoare. Și timpul a zburat pe lângă mine, am spus, ridicând vocea, încercând să sune amuzant, vesel.

— O nu. O, dragă! Rebecca a scuturat din cap. Asta sună absolut groaznic. Închisoarea nu este un loc unde să lași timpul să zboare. Sfinte Sisoe! Și mama ta a murit. Trebuie să fii nerăbdătoare să scapi de aici. Ești?

— Sunt fericită aici, am mințit eu, sorbind din bere.

— Știi, și eu sunt orfană, mi-a mărturisit Rebecca.

Nu m-am deranjat să o contrazic, să îi spun că tatăl meu încă trăia.

— Ambii mei părinți au murit când eram mică. Înecați, a precizat ea. Unchiul meu m-a crescut în Vest, unde strălucește soarele. Nu o să înțeleg niciodată cum vă descurcați aici, iarnă după iarnă. Absolut înfiorător, tot frigul și întunericul acesta! Pur și simplu mă înnebunește.

Mi-a vorbit despre ocean, despre cât de mult adora plaja. Cum în copilărie se juca ore în șir în nisip și în soare și tot așa. Iar apoi mi-a povestit cum s-a mutat la Cambridge, cum ea și prietenele ei vâsleau pe râul Charles. Mi-a lăudat frunzișurile, istoria, i-a luat în râs pe intelectuali – „înțepații” –, mi-a spus că se afla „într-o ciudată poveste de dragoste cu New England”. Nu a menționat niciodată studiile de la Harvard. Nu a pomenit nimic despre viața ei profesională. Lucrurile sunt foarte reale aici, nu-i așa? Pur și simplu nu e loc de fantezie și poveste. Și nu există sentimentalism. Asta mă fascinează. Este istorie și mândrie, dar foarte puțină imaginație aici.

Nu făceam decât să ascult. Aveam whisky-ul, berea și pe Rebecca și nu m-am deranjat să-i spun că nu eram de acord cu părerea ei despre acest loc, căminul meu. Doar am încuviințat din cap. Dar bineînțeles că se înșela amarnic. Noi, cei din New England, suntem în mod sigur crispați, dar avem minți puternice. Ne folosim imaginația eficient. Nu ne irosim creierele pe noțiuni magice sau fasoane inutile, dar avem abilitatea de a visa cu ochii deschiși. Aș putea da nenumărate exemple de gânditori, scriitori și artiști. Și, până la urmă, eram și eu. Eram acolo. Dar nu spuneam prea multe. Stăteam acolo mută, bătăind din picior în ritmul muzicii. După o vreme, Rebecca a spus:

— Îmi pare rău, am băut prea mult. Tind să vorbesc cam mult când beau.

— Nu-i nimic, am zis, ridicând din umeri.

— E mai bine decât să vorbesc prea puțin, a spus ea, făcându-mi cu ochiul. Te tachinez doar. S-a rotit pe scaunul de la bar, împingându-mi picioarele înainte să apuc să mă simt jignită. Cel mai tăcut este băiatul acela, Leonard Polk. L-ai văzut azi?

Am încuviințat din cap. Încă mi se părea ciudată coincidența dintre noul interes afișat de Rebecca față de Lee Polk și vizita subită a mamei lui la Moorehead, dar simțeam că nu e treaba mea să pun întrebări. Până la urmă, eram doar o secretară.

— Ce părere ai despre scena aceea cu mama lui? m-a întrebat Rebecca. Ciudată, nu crezi? a zis și și-a mijit ochii spre mine.

Am ridicat din umeri. Cred că încă mă simțeam rușinată că îl spionasem pe băiat în peșteră. Îmi bătea inima mai repede numai când îmi aduceam aminte cum l-am urmărit prin acea fereastră mică – mâinile care i se mișcau pe sub uniformă, ochii adormiți și închiși. Mă excita chiar și atunci. Rușinea de-a fi excitată, excitarea de a fi rușinată.

— Nu știu, am început eu. Poate că nu a mai vorbit pentru că nu avea nimic bun de zis. Știi cum

li se spune copiilor – dacă nu ai nimic frumos de spus, mai bine nu spune nimic.

— Așa li se spune copiilor? Fața Rebeccăi s-a schimonosit de dezgust. Ei bine, eu mă întrebam dacă oare Lee are ceva de ascuns sau dacă a făcut acest jurământ al tăcerii în semn de protest pentru faptul că este închis. Sau poate doar vrea să o chinuie pe mama lui, să fie spinul din coasta ei, de vreme ce nu a avut ocazia să-i taie și ei gâtul. Știi, i-am citit tot dosarul.

— Cred că are sens, am zis eu. Nimic nu e mai rău decât atunci când cineva nu vrea să stea de vorbă cu tine. Pe mine cel puțin mă înnebunește.

Nu i-am spus despre felul cum tatăl meu amuțea zile la rând, ignorându-mă, cu ochii sticloși, de parcă eram invizibilă, nerostind nimic, indiferent de cât de mult îl imploram să-mi răspundă. „Cu ce am greșit? Spune-mi, te rog”. Rebecca nu a insistat să afle detalii.

— Dar ție doamna Polk ți s-a părut furioasă? m-a întrebat.

— Părea supărată. Mamele acestea sunt mereu supărate, i-am spus.

Nu eram sigură la ce se referea Rebecca.

— Poate că tăcea pentru binele ei. Tăcerea lui ar putea fi un gest de caritate, știi la ce mă refer? A înclinat gânditoare capul, privindu-mă și așteptând un răspuns. Nu îi urmasem raționamentul, dar am încuviințat din cap, încercând să zâmbesc. Secrete și minciuni? a continuat ea, înmuindu-și degetul în băutură și sugându-l. Îți spun eu, păpușă, a zis ea. Eu am roșit. Unele familii sunt atât de bolnave, de sucite, încât singura soluție este să moară cineva.

— Băieții tot băieți, asta a fost tot ce mi-a trecut prin cap să zic.

Rebecca a izbucnit în râs.

— Tot asta a spus și directorul închisorii în această după-amiază când l-am întrebat despre Leonard.

Asta m-a surprins. Și-a terminat martiniul, apoi s-a răsucit pe scaun, din nou cu fața la masa bărbaților. Aprinzând o țigară, a arborat o postură seducătoare. A suflat fumul într-un jet înalt, spre tavan. A început să vorbească cu o voce modulată într-un registru mai înalt, privindu-i atent pe bărbații care au părut să încremenească, au început să se șteargă la gură și au dat impresia că se trezesc:

— L-am întrebat ce făcuse Leonard încât să primească atâtea zile de stat în peșteră, cum îi zici tu. Iar el a spus ceea ce ai spus și tu, Eileen. Și-a pus mâna pe genunchiul meu și a lăsat-o acolo, ca și când își găsisse locul pe piciorul meu. Băieții tot băieți. Pun pariu că a fost ceva de natură sexuală. Ceva deviant. Lor nu le place să ne spună nouă, fetelor, asemenea lucruri. Știi la ce mă refer? a întrebat ea.

Eram șocată, desigur. Dar știam exact la ce se referă. Mai văzusem și înainte „privirea” aceea prin ferestruică.

— Știu, am încuviințat.

— Mă gândeam eu că știi, a spus ea, făcându-mi cu ochiul și strângându-mă de coapsă.

— Cum spuneai că te cheamă? a strigat unul dintre bărbați, întrerupând momentul nostru.

Rebecca a ridicat mâna și și-a pus-o pe piept, părând mirată.

— Pe mine? a întrebat ea, descrucișându-și și încrucișându-și la loc picioarele. Bărbații s-au agitat pe locurile lor, nerăbdători ca niște căței. Eu sunt Eileen, a spus ea. Iar ea este prietena mea. Mi-a găsit mâna în poală, încă rece și flască. O știți pe prietena mea de aici?

— Și pe tine cum te cheamă, dulceață? m-a întrebat unul dintre ei.

Nu-ți pot spune cât de distractiv era să fii acolo cu Rebecca, o masă întreagă de bărbați la dispoziția noastră. Cel puțin așa părea.

— Spune-le băieților cum te cheamă, păpușă, m-a îndemnat Rebecca. Când m-am uitat la ea, mi-a făcut cu ochiul. Prietena mea este cam timidă în seara asta, a zis ea. Nu fi timidă, Rebecca. Băieții aceia nu mușcă.

— Numai dacă ne rogi tu, a răspuns primul bărbat. Deși Jerry are câțiva dinți lipsă. Arată-le, Jerry!

Jerry, cel care stătea cel mai aproape de mine, a zâmbit și și-a săltat buza de sus, ca să arate comic gaura dintre dinți.

— Ușurel, Jerry, a spus prietenul lui, bătându-l pe umăr.

— Cum ai pățit asta, Jerry? a întrebat Rebecca. Sandy ne-a mai pus un rând de băuturi pe bar. Eu mi-am băut-o repede pe a mea. Aveam o toleranță moderată la alcool, dar odată ce începeam, căpătăm o sete extremă de băutură. Probabil în acel punct eram deja beată. Te-ai luat la bătaie cu soția? I-a tachinat Rebecca.

Bărbații au izbucnit în râs.

— Așa e. Ai ghicit. Femeia lui are un braț ca Joe Frazier.

— O, vai! a scuturat din cap Rebecca, s-a întors să își ia paharul de martini și mi-a făcut un semn pe furiș cu ochiul. Pentru Jerry! a toastat ea, ridicând paharul.

Ceilalți și-au ridicat și ei paharele și au toastat, iar în clipa de tăcere în care toată lumea sorbea din pahare, m-am uitat în jur, uimită de noul meu loc în lume. Iată-mă, o doamnă, sărbătorită și adorată.

— Ia spuneți-mi, domnilor, a continuat Rebecca, vreunul dintre voi știe cum să repare o țeavă de eșapament stricată? Toți păreți destul de îndemânatici.

— Ai probleme cu mașina? a întrebat Jerry, bâlbâindu-se ca un copil de 12 ani.

— Nu e mașina mea, a răspuns Rebecca. E a prietenei mele. Spune-le.

Am încuviințat din cap, ascunzându-mă după paharul de bere.

— Cum spuneai că te cheamă, dragă? a întrebat unul dintre bărbați.

— Rebecca, am răspuns eu.

Rebecca a râs.

— Ai chef să dansezi, Rebecca? m-a întrebat ea.

Ca prin magie, tonomatul a pornit iar. Am lăsat jos paharul. Nu pot să spun de unde am găsit brusc curajul să dansez. Nu dansam niciodată. Eram beată, desigur, dar chiar și așa, mă uimește cât de ușor m-a tras Rebecca de pe scaun. Am urmat-o în locul îngust de lângă tonomat, i-am luat mâinile într-ale mele și am lăsat-o să mă conducă, chicotind și oprindu-mă la câteva secunde, acoperindu-mi fața de jenă și bucurie în timp ce ne unduiam și ne legănam pe ritm. Am dansat cam o oră, mai întâi pe melodii iuți, vesele, râzând, iar apoi am valsat lent pe cântece de dragoste, la început sardonice, dar în cele din urmă ne-am domolit pe ritmul năvalnic al muzicii. Mă holbam uimită la chipul senin, melancolic al Rebeccăi, care avea ochii închiși, cu mâinile pe umerii mei ca un înger și un demon care dezbăteau logica dorului. Eu și Rebecca ne mișcăm într-un mic cerc în timp ce dansam, iar eu o țineam de talie, încheieturile mele apăsându-i ușor trupul. Îmi țineam mâinile țepene și întinse, ca să nu o ating. La început bărbații din separeu erau fascinați și distrați, dar apoi s-au plictisit. Niciunul dintre ei nu a încercat să danseze cu noi. Când s-a oprit muzica, mi se învârtea capul. Eu și Rebecca ne-am întors la scaune, la băuturile noastre. Încă în transă și emoționată, am dat pe gât whisky-ul și am terminat berea.

— Mi-a ajuns, a spus Rebecca și a dat la o parte paharul de martini.

L-am băut și pe acela. Era, de fapt, gin.

A venit Sandy, numărând restul datorat Rebeccăi.

— Ce face tata? m-a întrebat el.
— E fratele tău? a întrebat șocată Rebecca.
— Nu, doar îl cunoaște pe tatăl meu, am explicat eu.

— Orașele mici! a exclamat Rebecca, zâmbind larg.

Nu am avut niciodată încredere în Sandy. Părea teribil de băgăcios. Aici nu este un personaj important, dar vreau să menționez că numele lui era Sandy Brogan și că nu îmi plăcea de el. A spus ceva de genul:

— Nu știu dacă e un lucru bun că nu l-am mai văzut sau dacă asta înseamnă altceva.

— Înseamnă altceva, am spus eu și mi-am pus pelerina pe mine, apoi mi-am tras gluga pe cap. Mă simțeam foarte obraznică. Poți să îmi dai o țigară?

Sandy a scuturat pachetul spre mine, iar eu am luat una. El mi-a aprins-o.

— Ce mai fată! a spus Rebecca.

— E un copil bun, a zis Sandy, încuviințând din cap.

Era un idiot.

Fumam stânjenită, ținând țigara ca un copil de nouă ani – cu mâna țeapănă, întinsă prea mult, privind vârful arzând, uitându-mă cruciș când o apropiam de buze. Am tușit, am roșit și am râs cu Rebecca, iar ea m-a luat de braț. Am ieșit împreună din bar, ignorând bărbații în drum spre ușă.

Când am ajuns în stradă, Rebecca s-a întors spre mine. În spatele ei scânteia noaptea întunecată, de gheață, zăpada și stelele erau o galaxie întreagă de speranțe și minuni, iar ea era în centru. Era atât de vioaie și de minunată.

— Îți mulțumesc, Eileen, a spus ea, privindu-mă ciudat. Știi, îmi aduci aminte de un tablou olandez, a adăugat ea, holbându-se direct în ochii mei. Ai un chip bizar. Neobișnuit. Simplu, dar fascinant. În el stă ascuns un tumult frumos. Îl ador. Pun pariu că ai vise minunate. Pun pariu că visezi la alte lumi. Și-a dat capul pe spate și a scos un hohot diabolic,

după care a zâmbit dulce. Poate că mă vei visa pe mine și regretele mele de mâine-dimineață, pe care poți conta deja. Nu ar trebui să beau, dar o fac. *C'est la vie.*

Dar nu voiam să mă întorc acasă încă. Noaptea abia începea, iar eu eram apreciată. În sfârșit, eram cineva important. Așa că am intrat înapoi în O'Hara's, am trecut pe lângă același separeu unde bărbații care se îmbătaseră râdeau și loveau masa cu palmele, vărsându-și berile. M-am așezat pe locul unde înainte stătuse Rebecca, pe care am simțit puțin din căldura pe care o lăsase în urmă.

Sandy a împins spre mine o scrumieră și a pus un șervețel pe bar, lângă mâna mea ghemuită, roșie de la frig.

— Whisky, am comandat eu și am stins țigara.

Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte a fost că m-am trezit dimineața, aplecată peste volanul mașinii, pe care o parcasem pe jumătate într-un nămet de zăpadă în fața casei mele. Pe scaunul de lângă mine era o baltă de vomă înghețată. Ciorapii îmi erau plini de găuri. În oglinda retrovizoare arătam ca o nebună – cu părul în toate direcțiile, cu pete de ruj până pe bărbie. Mi-am suflat peste mâinile înghețate, am stins farurile.

Când am vrut să iau cheile din contact, lipseau. Îmi pierdusem și pelerina, portbagajul mașinii era deschis, iar poșeta dispăruse.

MIERCURI

Casa era încuiată. Îl vedeam pe tata pe fereastră, dormind în fotoliul său din bucătărie, cu ușa de la frigider larg deschisă. Uneori o lăsa așa atunci când căldura de la cuptor și aragaz îl făcea să transpire. Tata avea pantofii în picioare. Cu excepția zilelor de duminică, atunci când era însoțit cu vigilență la biserică de către sora lui, dacă tata avea pantofi în picioare, era un semn de necaz. Nu reprezenta o amenințare violentă, dar când ieșea din casă făcea lucruri pe care directorul închisorii le-ar fi clasificat drept ofensatoare moral – adormea pe peluza cuiva, îndoia vederile de la magazin, răsturna un automat cu bomboane. Isprăvile lui mai grave erau urinatul în cutia cu nisip de la locul de joacă al copiilor, țipatul la mașinile de pe Main Street, aruncatul cu pietre în câini. De fiecare dată când ieșea, îl găsea poliția, îl lua și-l aducea acasă. Cât de mult detestam sunetul soneriei când un polițist din urbea X era afară pe verandă cu tatăl meu, beat și frecându-și bărbia, cu ochii înceteșoși! Când deschideam ușa, polițistul își dădea jos chipiul, vorbea încet în timp ce tatăl meu dădea buzna în casă, în căutare de băutură. Iar dacă în loc să facă asta, alegea să ia parte la discuție, urmau strângeri de mână și bătăi ușoare pe umăr, obișnuitul pretext al iubirii și loialității. „Doar o verificare de rutină, domnule”, ar fi spus polițistul. Dacă un polițist încerca să-și exprime fie și cea mai subtilă urmă de îngrijorare, tata îl lua pe tip deoparte și începea să-i înșire tot felul de lucruri despre gangsteri, despre mafie, despre zgomotele ciudate din casă. Se plângea de sănătatea precară, de problemele cu inima, de durerile de spate și de cum eu, fiica lui, eram neglijentă, cum îl abuzam, cum umblam să-i iau banii. „Poate să-i spună cineva să-mi dea înapoi pantofii? Nu are niciun drept!” Și imediat ce se întorcea spre mine, cu

măinile tremurânde și apropiindu-se de gâtul meu, polițistul dădea din cap, se ducea spre ușă, o închidea și plecă. Niciunul dintre ei nu avea curaj să-i asculte aiurelile – monștri și gangsteri, fantome și mafie. Îmi imaginam că l-ar lăsa să scape și cu o crimă. Acei polițiști, „campionii Americii”, gardienii de închisoare ai lumii civilizate. Ți spun sincer că până în ziua de azi nu urăsc nimic mai mult decât un polițist care îmi bate la ușă.

În acea dimineață am tot sunat la sonerie, dar tata nu se mișca. M-am gândit că poate avea cheile în buzunarul de la halat sau, mai rău, le avea la gât și le purta cum le purtam și eu, avea un ștreang pregătit dacă mă gândesc mai bine. În acea zi aș fi putut să încerc să merg pe jos la serviciu sau să fac autostopul. Nimeni nu s-ar fi uitat de două ori la mine și la hainele mele la birou. Nimănui nu îi păsa.

Am ocolit casa și am încercat să deschid ușa de la pivniță. Tot trăgeam de ea și îmi venea să râgâi și să vomit. Nu era o dimineață plăcută.

Nimic nu e mai groaznic decât să te trezești cu gust de vomă în gură. Cu mâinile goale, am spart un strat de gheață de deasupra zăpezii și l-am băgat în gură. Mă durea capul. Poate că atunci mi-am adus aminte ce se întâmplase noaptea trecută: Rebecca, Sandy, ieșitul din bar și intratul înapoi. Îmi aduceam aminte că m-am așezat într-un separeu, scânteii de chibrituri, mă clătinam printre brațe de bărbați cu țigările mele Salem, lâna aspră a rochiei mele sau un pulover grosolan al unui bărbat se freca de gâtul meu, apoi căzătura și râsul. „Rebecca”, spusese cineva, iar eu răspunsesem: „Da, păpușă”. Pentru o noapte fusesem Rebecca. Fusesem complet altcineva.

Acum, o noapte de beție m-ar ucide. Nu știu cum reușeam pe atunci, deși sunt sigură că rușinea și jena erau mult mai greu de suportat decât mahmureala. Am dat deoparte frânturile de amintiri

și am încercat să intru în casă. Ușa de la pivniță era încuiată, desigur. M-am gândit să sparg un geam din spate cu tocul de la cizmă, dar nu credeam că pot să ajung suficient de mult cu brațul înăuntru și să descui ușa de partea cealaltă. Îmi imaginam cum îmi tăiam brațul în sticla spartă, sângele împrăștiat pe zăpadă. În mod sigur tatăl meu nu putea să rămână supărat pe mine dacă eram în curtea din spate, sângerând fatal. Imaginea zăpezii pătate de sânge mi-a întors stomacul pe dos și m-am aplecat să vomit, dar nu a ieșit decât lichidul galben al bilei. Capul îmi zvâcnea amintindu-mi de grămada înghețată de vomă care mă aștepta în mașină. M-am șters la gură cu mâneca rochiei.

Când m-am întors în fața casei și am sunat din nou la ușă, am observat că tata nu mai era în fotoliu. Se ascundea de mine.

— Tată? am strigat eu. Tată!

Nu puteam să ridic mai tare vocea pentru că m-ar fi auzit vecinii. Dat fiind faptul că ziua abia începea, mamele își trimiteau copiii la școală, bărbații plecau la serviciu cu mașinile, în curând aveau să vadă vechiul Dodge proptit în nămetele de zăpadă. Mașina nu avea nimic, dar în mod clar persoana care o parcase nu era în toate mințile.

Deja noi, familia Dunlop, eram priviți drept un fel de caz special în cartier. Chiar și reputația tatălui meu ca polițist – un cetățean model, un om care își servise țara – nu putea să compenseze pentru faptul că în ultimii ani peluza noastră nu mai fusese tunsă, tufișurile nu mai erau îngrijite. Un vecin făcea asta o dată sau de două ori în fiecare vară, ca să păstreze aparențele, sunt convinsă, dar trecea drept un gest de apreciere pentru munca bătrânului și un gest de milă pentru mine, fata slăbănoagă, fără mamă și cu puține șanse să se mărite. Casa noastră era singura de pe stradă care nu avea luminițe de Crăciun atârinate în arbuști, nu avea un brad fandosit, împodobit care să strălucească prin ferestrele de la camera de zi,

nu avea coroniță de brad pe ușă. De Halloween, eu cumpăram dulciuri, dar copiii nu sunau niciodată la ușa noastră. Mereu ajungeam să mănânc toate bomboanele de una singură, mestecându-le și scuipându-le prin toată mansarda. Nu îmi plăceau vecinii mai mult decât lui tata – nici luteranii, nici alții, indiferent de cadourile sau favorurile lor. Erau lingușitori, credeam eu, și simțeam că mă judecă pentru că sunt tânără și dezordonată și pentru că conduc o mașină care umplea tot cartierul de fum când o porneam. Dar nu voiam să am parte de și mai multă batjocură din partea lor. Nu voiam să ofer nimănui motive de bârfă. Trebuia să bag mașina pe alee înainte să trezească bănuieli. Așa gândeam. Și trebuia să curăț scaunul de vomă înainte să-l vadă tata.

Dar desigur că deja văzuse toate astea. Presupun că mă așteptase toată noaptea, ieșise afară și smulsese cheile din contact după ce mi-am pierdut cunoștința. Mi-am dat seama dintr-odată: în acea noapte m-a oprit să nu mă intoxice cu monoxid de carbon. Probabil că mi-a salvat viața. Cine știe dacă, atunci când a luat cheile, motorul era pornit sau nu. Este posibil. Când m-am trezit, geamurile erau ridicate. Poate că nu dorise decât să își ia pantofii din portbagaj, și de aceea luase cheile. Oricum, îmi place să cred că, într-un fel oarecare, instinctele lui de tată – dorința lui de a mă proteja, de a mă ține în viață – s-au activat în acea noapte, au fost mai puternice decât nebunia lui, decât egoismul lui. Prefer să îmi spun această variantă a poveștii decât să cred în noroc sau coincidențe. Acea linie a gândirii magice este mereu prea subțire. În orice caz, mă bucuram că eram în viață, ceea ce era plăcut. La început eram mult mai speriată de ce o să spună tata, de ce ar fi vrut la schimb pentru că mi-a salvat viața. Dar apoi m-am gândit la Rebecca. Cu ea în preajmă, nu aveam nevoie să implor mila tatălui meu. El putea să țipe

și să plângă, dar nu mă putea răni. Până la urmă, eram iubită, mă gândeam.

Am încercat din nou să bat la ușa din față, dar tata continua să mă ignore. M-am urcat pe balustrada de fier forjat de la scara de la intrare, am sărit jos, în spatele tufișurilor din față și am privit prin ferestrele de la camera de zi. Nu mai fuseseră spălate de ani și ani. Am dat puțin gheața la o parte de pe geam, dar încă mai era un strat gros de praf pe dinăuntru. Abia puteam să văd înăuntru. Atunci am zărit silueta ciudată a lui tata – palid, gol de la brâu în sus, slab și fragil, dar foarte încordat, împleticindu-se încet pe lângă ferestrele de la camera de zi cu o sticlă în mână. Parcă îi crescuseră niște sâni mici. Iar când s-a întors, mi s-a părut că văd pe spatele lui vânătăi lungi și mov. Faptul că a rămas în viață atâta timp era o dovadă clară a încăpățânării sale. Am lovit cu pumnul în geamul gros, dar el doar a făcut semn cu mâna și a mers mai departe. Am ajuns să mă furișez înăuntru printr-o fereastră murdară de la camera de zi. În mod ciudat, nu era încuiată.

Eram un adult, știam asta. Nu aveam oră de venit acasă. Nu existau reguli oficiale ale casei. Existau doar furiile arbitrare ale tatălui meu, iar odată ce îl apuca furia, se relaxa numai dacă eram de acord să mă supun oricărei pedepse bizare și umilitoare care îi venea în minte. Îmi interzicea să mai intru în bucătărie, îmi porungea să merg până la Lardner's și înapoi prin ploaie. În ochii lui, cel mai grav lucru pe care puteam să-l fac era ceva pentru plăcerea mea, orice, în afara îndatoririlor mele de fiică. Dovada exercitării propriei voințe era privită drept trădarea supremă. Eu eram infirmiera lui, îngrijitoarea, camerista. Cu toate astea, nu avea nevoie decât de gin. Rareori rămânea fără – după cum am mai spus, eram o fiică bună –, dar cumva, orice făceam, simpla mea existență îl deranja. Chiar și revistele mele *National Geographic* îl făceau să deplângă

nesupunerea mea. „Comunisto”, îmi spunea, răsfoind paginile revistei. Știam că în acea dimineață era furios. Dar nu îmi era frică. Stăteam pe covorul din foaier, zăpada mi se prelingea de pe cizme.

— Hei! am strigat eu. Ai văzut cheile?

A ieșit din debara cu o crosă de golf, a urcat scările și s-a sprijinit de balustrada de la etaj. Când era cu adevărat furios, devenea tăcut – liniștea dinaintea furtunii. Știam că nu ar încerca niciodată să mă omoare. Nu era capabil de asta. Dar în acea dimineață părea treaz, iar când era treaz era foarte rău. Nu-mi aduc aminte exact ce ne-am spus cât a stat acolo sus, bătând cu crosa de golf în zăbrelele balustradei, dar îmi aduc aminte că mi-am acoperit fața cu mâinile, în caz că ar fi aruncat în jos cu crosa de golf.

— Tată, poți să-mi dai cheile? am întrebat din nou.

A luat o carte din grămada aliniată de-a lungul zidurilor holului și mi-a aruncat-o. Apoi a intrat în dormitorul mamei, a luat o pernă de pe pat și a aruncat-o și pe aceea jos.

— Fă-te comodă, a spus el, așezându-se din nou pe ultima treaptă. A lovit cu crosa de golf în zăbrelele de la balustradă ca un gardian de închisoare. Nu te duci nicăieri până nu citești cartea aia. Din scoarță în scoarță, a spus el. Vreau să aud fiecare cuvânt.

Era un exemplar din *Oliver Twist*. L-am ridicat, am deschis la prima pagină, mi-am dres glasul, dar m-am oprit acolo. În urmă cu o săptămână aș fi încuviințat și aș fi citit câteva pagini până îmi s-ar fi făcut sete. Dar în acea zi am pus cartea jos. Îmi aduc aminte că l-am privit, încă apărându-mi fața cu mâinile. Spre marele meu regret, printre degete am putut să zăresc scrotul gri ieșind într-o parte de sub chiloții lui zdrențăroși, îngălbeniți.

— Ai văzut cheile de la mașină? am întrebat eu. O să întârzii la serviciu.

Tot trupul părea că i se înroșește de furie. Avea în picioare vechii lui pantofi negri cu șireturi.

— Ai fost plecată toată noaptea, aproape că ai lovit mașina, ai dormit în propria vomă și acum îți faci griji să nu întârzii la serviciu! Vocea lui era gravă, stranie. Abia pot să te privesc de rușine ce-mi e cu tine. Oliver Twist ar fi recunoscător pentru casa asta, pentru casa asta bună. Dar tu, Eileen, tu pari să crezi că poți să vii și să pleci când ai chef.

Vocea lui tuna.

— Am ieșit în oraș cu o fată de la muncă, i-am spus. A fost o greșală să îi dezvălui asta, dar presupun că eram mândră și voiam să-i fac în ciudă.

— O fată de la muncă? Tu crezi că m-am născut ieri?

Am refuzat să mă apăr. În trecut aș fi implorat iertare, aș fi făcut orice ca să-l împac. „Îmi pare rău!” aș fi strigat, căzând în genunchi. Devenisem pricepută la scene dramatice, el nu era satisfăcut decât dacă mă umileam complet. Dar în acea dimineață nu voiam să mă cobor la nivelul lui.

— Ei bine, a spus el, cine e? Vreau măcar să cunosc băiatul înainte să rămâi borțoasă și să-ți vinzi sufletul Satanei.

— Te rog, îmi dai cheile? O să întârzii.

— Nu te duci nicăieri îmbrăcată așa. Serios, Eileen. Cum îndrăznești? Asta e rochia pe care mama ta a purtat-o la înmormântarea lui tata. Nu ai niciun pic de respect, a spus el, pentru mine, pentru mama ta, pentru nimeni și nici pentru tine. A lăsat din mână crosa de golf, iar aceasta a căzut pe scări cu zgomot, ceea ce l-a făcut să tresară. Apoi a început să tremure. S-a așezat pe mâini, cu capul plecat. Gunoi, Eileen, numai gunoi! s-a văitat el.

Am crezut că o să înceapă să plângă.

— Mă duc să-ți aduc o sticlă, am spus.

— Eileen, cum îl cheamă? Spune-mi numele băiatului.

— Lee, am răspuns eu, aproape fără să gândesc.

— Lee? Doar Lee?

A tresărit și a scuturat din cap.

— Leonard.

A scrâșnit din dinți, maxilarul îi pulsa și își freca palmele.

— Acum știi, am spus eu, lăsând mâinile în jos, ca și cum această minciună mă putea proteja de furia lui. Cheile?

— Cheile sunt în halatul meu, a spus el. Întoarce-te repede și schimbă-te. Nu vreau să te vadă nimeni în ținuta aia. O să creadă lumea că am murit.

Am găsit halatul aruncat în șemineul gol. Am luat cheile, mi-am recuperat poșeta dintr-o grămadă de gunoaie de lângă ușa de la intrare, mi-am pus haina și m-am întors la mașină. Voma începea deja să se topească, iar centura de siguranță începea să se atingă de marginea băltoacei. Era groaznic. Mirosul pătrundea în tot ce aveam pe mine și a rămas și în haină mult după ce am abandonat Dodge-ul și am dispărut, câteva zile mai târziu. Nu aveam nicio intenție să mă duc la magazinul de băuturi, care oricum ar fi fost închis atât de devreme. Dar trebuia să scot mașina din zăpadă. A fost nevoie de ceva efort pentru asta. Poate că în acea noapte tata mi-a salvat viața, dar în mod clar nu îi păsa prea tare de bunăstarea mea. Nu era capabil de multe, știam asta. Singura dată când i-am cerut să nu se ia de mine, a izbucnit în râs, iar apoi, în dimineața următoare, s-a prefăcut că are un atac de cord. Când a venit ambulanța, stătea pe canapea și fuma o țigară. A spus că se simte bine. „E la ciclu sau ceva”, le spusese paramedicilor. Și-au strâns toți mâinile.

Odată ce am scos mașina din nămeți, m-am întors la O'Hara's. Dacă aș fi fost deșteaptă, aș fi putut pleca chiar atunci. Aș fi putut să iau viteză în dimineața aceea și să devin o femeie liberă. Cine mă putea opri? Dar încă nu puteam să plec. Nu o

puteam părăsi pe Rebecca. Am parcat în fața barului și am intrat.

Înăuntru era mai întuneric ca niciodată, doar pumnale subțiri de lumină care străpungeau prin vopseaua neagră, coșcovită de pe geamul de deasupra ușii. Mirosul de bere răsuflată mi-a întors stomacul pe dos.

Sandy stătea la bar, bând un pahar cu apă.

— Pot să împrumut o sticlă de gin? l-am întrebat.

— Te-ai întors, a spus el.

Zâmbetul lui m-a neliniștit. Părea un bărbat care ar fi în stare să pipăie copii. Era un om cu adevărat detestabil.

— Tata are nevoie de ceva de băut, am spus eu.

— Aseară mi-ați băut tot ginul, fetelor, a chicotit Sandy. Oare te-ar crede tatăl tău, ei?

— Ai altceva ce aș putea împrumuta?

— Am gin, draga mea, a spus el, patern. S-a dus în spatele barului, s-a aplecat, dispărând pentru o clipă și s-a întors cu o sticlă de Gordon's. Consideră asta un cadou de Crăciun. Pentru tatăl tău, nu pentru tine. Tu meriți mult mai mult. Dar bea cu mine un pahar, mai întâi, m-a invitat el, punând pe tejghea două pahare mici, desfăcând sticla cu o răsucire violentă, făcând să se audă un pocnet ca de oase rupte când a deschis capacul. Un pahar cu mine și restul e al tău.

A împins paharul spre mine. L-am dat repede pe gât. Gustul săpunos, arzător m-a ajutat cel puțin să tai gustul amar din gură.

— Bravo! a spus Sandy.

Când mi-a întins sticla, a ridicat cealaltă mână și a vrut să mă mângâie pe față. M-am tras la o parte.

— Spune-i tatălui tău că e din partea mea, bine?

— O să-i spun, mulțumesc, am zis eu.

Asta a fost ultima oară când l-am văzut. În anii care au urmat, m-am întrebat ce amintiri cu Sandy aș putea avea din acea noapte, poate cu brațele lui groase, pătate de bere, care mă apucau, poate gura

lui undeva pe mine, o limbă amară care-mi explora gâtul, dezgustător. Cine știe? Sandy, oriunde ai fi îngropat, sper că te-ai ținut departe de necazuri. Dar dacă nu ai făcut-o, sunt sigură că ai plătit pentru asta cumva. Până la urmă, toată lumea plătește.

•

Întoarsă acasă, când am pus sticla pe masa din bucătărie, tatăl meu părea că doarme, dar chiar înainte să plec, a țâșnit din fotoliu. M-a apucat iute de încheietura mâinii.

— Leonard, ai spus? Leonard și mai cum? a vrut el să știe.

— Polk, am răspuns eu prosteste.

— Polk, a repetat el. Parcă vedeam cum i se învârt roțițele ruginite. Îl cunosc?

— Mă îndoiesc, am răspuns, eliberându-mă din strânsoarea slabă și fugind pe scări.

Am auzit cu ușurare cum deschide sticla de gin. Bănuiam că a șters imediat orice amintire a acestui schimb de replici. Niciodată nu a mai menționat numele de Polk, deși atunci când am dispărut, speram să fie deranjat de faptul că avusese un indiciu și nu izbutise să îl urmeze. „Trebuia să-mi dau seama că are necazuri”, mi-l imaginam spunând.

Am luat câteva cârpe de sub chiuveta din baie și am ieșit înapoi la mașină ca să șterg voma de pe scaunul pasagerului și s-o arunc în zăpadă. Era remarcabil cât de ușor puteai să scapi dintr-odată de o băltoacă înghețată, dar a lăsat o pată. Am presărat praf de curățat vase peste ea și am acoperit-o cu un prosop. Sunt sigură că tot timpul îmi venea să vomit, deși ce-mi aduc aminte exact este că m-am grăbit să fac un duș imediat după aceea. M-am frecat din nou cu putere acolo jos – se strânsese murdărie toată noaptea – și am spălat voma uscată pe care mi-am găsit-o în păr. Aveam mâinile încă umflate și țepene în timp ce mă uscam cu prosopul, încă ud de aseară. Ciorapii bleumarin

se făcură ferfeniță, arătau ca niște fantome, aruncate pe gresia din baie. M-am îmbrăcat repede, mi-am pieptănat părul ud, mi-am luat haina și poșeta și am fugit înapoi la mașină.

Bănuiesc că nu sunt importante detaliile despre comportamentul meu din acea dimineață, dar îmi place să îmi aduc aminte momentele în care eram în acțiune. Acum sunt bătrână. Nu mă mai pot mișca iute sau frenetic. Acum sunt grațioasă. Mă mișc cu precizie elegantă și măsurată, dar sunt lentă. Sunt ca o țestoasă frumoasă. Nu îmi irosesc energia. Pentru mine acum viața este prețioasă. În orice caz, când m-am întors la automobil, aleea era blocată de o mașină de poliție. Eram îngrozită. Polițistul se numea Buck Brown. Îl țin minte pentru că fuseserăm colegi de școală. Era mare, adormit și sâsâit, cu ochii încă plini de somn, în colțurile gurii avea salivă albă, genul de bărbat care se purta ca și cum ar fi mai prost decât era de fapt, pentru a te înșela și a te face să îți cobori așteptările. Nu-mi plac deloc bărbații care fac asta. Și-a aranjat chipiul și și-a băgat mâinile în buzunare.

— Domnisoară, a început el, sâsâind. Putem să vorbim puțin? Întotdeauna polițiștii erau foarte formalști. Deși mă cunoșteau de mulți ani, nu îmi spuneau niciodată pe nume. Să nu ai încredere niciodată în cineva care ține atât de strict la maniere. Este vorba despre tatăl dumneavoastră, mi-a explicat Buck.

Sigur că așa era.

— Te ascult, Buck, am spus eu grăbită. Am încercat să zâmbesc, dar eram prea obosită. Și nu părea să aibă vreun sens să încerc să îl calmez. Înainte să apară Rebecca, mereu îmi era prea rușine și aveam prea multe emoții ca să mă comport vreodată pe măsura supărării. Ce vrei?

— E vorba despre pistol, a răspuns el.

Preț de o clipă mi l-am imaginat pe tata în casă, poate chiar jos în pivniță, sângerând din cauza unei

răni de glonț pe care și-o provocase singur când a văzut că nu mă întorc destul de repede cu ginul. Poate că lăsase telefonul din furcă în bucătărie, cu apelul deschis către secția de poliție: „Îi pun capăt!”, ultimele sale cuvinte. Dar desigur că tocmai îl văzusem mai devreme, viu și nevătămat și gata să mă chinuie.

— Ce e cu pistolul? am întrebat eu.

— Am venit aici noaptea trecută, dar erați plecată, a spus el, privindu-mă acuzator. Îl disprețuiam cu adevărat, ca pe toți ceilalți. După o pauză, a început să explice: În după-amiaza zilei de ieri am primit mai multe apeluri de la vecini și de la directorul școlii, că tata Dunlop, s-a oprit, că domnul Dunlop stă la fereastra aceea, a arătat el spre fereastra de la camera de zi, și îndreaptă arma spre copiii care se întorc acasă de la școală.

— E înăuntru, am spus eu. Du-te și vorbește singur cu el.

Poate că nu am fost chiar așa de brutală. Poate că am spus „O, vai!” sau „O, Doamne!” sau „Îmi pare rău”. Este greu de imaginat că această fată, atât de falsă, de enervantă, de ponosită, eram eu. Asta era Eileen.

— Doa'nă, a spus el. Aș fi putut să-l scuipe în față pentru că îmi spunea așa. Am vorbit cu tatăl dumitale, a zis el. A fost de acord să cedeze obiectul în grija dumneavoastră, atâta vreme cât veți promite că nu-l veți folosi împotriva lui. Astea au fost cuvintele lui.

Chiar nu înțelegeam de unde atâta agitație. Nu credeam că ține arma încărcată. Bănuiam că și lui îi era frică. Știam însă că încă obișnuia să o curețe.

— Doa'nă, a spus el și a făcut un semn spre casă. Trebuie să v-o înmânez personal.

— Asta ce înseamnă?

— Am ordin să vă dau imediat arma. În orice clipă copiii vor începe să circule pe aici în drum spre școală. Niciodată nu-mi mai dorisem să ajung la închisoare mai repede. Durează doar o clipă, m-a

asigurat Buck și m-a urmat pe aleea din față și sus pe treptele casei.

Înăuntru, l-am strigat pe tata:

— Tată! a venit cineva să te vadă.

— Știu despre ce este vorba, a spus el, ieșind din bucătărie în halatul său acum pătat de funingine, de la șemineu. Avea acel rânjet de bețiv pe care învățasem să îl recunosc ca fiind o expresie a conformării – gura plată, ochii aproape închiși, mijii doar cât să îl facă să pară puțin încântat. A deschis debaraua din holul de la intrare, a scotocit puțin și a scos pistolul. Iată! E al tău.

— Vă mulțumesc, domnule, a spus Buck. Toată această ceremonie era deopotrivă comică și înnebunitoare. Am încredere că domnișoara Dunlop o să aibă mare grijă de arma dumneavoastră.

— Așa cum face cu toate lucrurile, după cum poți vedea, a zis tata, arătând cu arma, în cerc, prin jurul casei răvășite.

Buck a făcut un pas înapoi, îngrijorat. Mi-am imaginat cum unul dintre țurțurii care atârnau deasupra lui se desprinde în acel timp și i se înfige direct în craniu. Tatăl meu i-a întins lui Buck arma, care a așezat-o cu atenție în palmele mele deschise.

Până atunci nu mai umblasem cu pistolul tatălui meu, cu niciun alt pistol, de fapt. Era un obiect greu, mult mai greu decât mă așteptam, și rece ca gheața. La început m-a înspăimântat să îl țin în mână. La vremea respectivă nu aș fi putut să spun ce fel de armă era, dar îmi amintesc foarte bine cum arăta. Pe mânerul de lemn era încrustat „Dunlop”. De atunci am căutat prin cărți despre arme și l-am identificat ca fiind un Smith & Wesson model 10. Avea un cilindru de zece centimetri și cântărea aproape un kilogram. După ce am fugit, l-am păstrat câteva săptămâni, apoi l-am aruncat de pe podul Brooklyn.

— Asta ar trebui să fie tot, a spus Buck și a coborât la mașina lui de poliție.

Tata s-a îndepărtat, mormăind singur, apoi a rostit clar:

— E ziua ta norocoasă, Eileen.

Avea dreptate. Am pus pistolul în poșetă. Nu știam ce altceva să fac. Mă așteptam ca tata să se lupte și să-l recupereze, dar nu am auzit decât un clinchet de pahare în bucătărie, apoi scrâșnetul fotoliului care s-a lăsat sub greutatea lui. Nu ar fi prea corect să spun că tot acest chin cu pistolul m-a deranjat, de vreme ce timp de mulți ani fusesem obișnuită cu prezența lui în casă. Totuși, era ciudat să îl am cu mine acum. Am încuiat cu grijă ușa de la intrare, atentă la țurțuri și am plecat. În toată nebunia lui, tata lăsase pantofii la intrare ca să-i iau, bănuiesc că în timp ce eu ștergeam voma din mașină.

Poate doar ca să îmi aducă aminte că aveam o sarcină de îndeplinit, că, în definitiv, eram îngrijitoarea lui, infirmiera lui, paznica lui de închisoare.

În timp ce conduceam spre serviciu, m-am gândit la avantajele pe care mi le-ar putea oferi pistolul. Era pistolul pe care tatăl meu îl purtase în toți anii cât fusese polițist. În copilărie, părea chiar că are propriul loc la masă în familia noastră – tata, în capul mesei, mama, vizavi de el, Joanie și cu mine pe o latură și pistolul pe cealaltă latură. Apoi, în anii care au urmat după pensionare, în timp ce trebăluia prin casă, tata ținea pistolul ascuns în tocul care îi venea direct pe piele. Când am oprit la un semafor, am scos cu grijă pistolul din poșetă, gândindu-mă să îl bag în torpedou. Dar când am văzut acolo șoarecele înghețat, m-am răzgândit. Animăluțul acela a rămas acolo până la sfârșit. Nu înseamnă mare lucru, dar îmi aduc aminte chipul său mic – botul lung, gura căscată, dinții minusculi, urechile albe și moi. Atunci l-am văzut probabil pentru ultima oară. În timp ce conduceam țineam pistolul în poală. Avea un efect asupra mea, după cum mă așteptam să fi avut asupra oricui: mă

calma. Mă alina. Poate că era de vină numai mahnirea, care mă făcea să fiu apatică, dar când am intrat în parcare de la Moorehead în dimineața aceea, în loc să încui poșeta și pistolul în portbagaj, am luat-o cu mine în închisoare și am pus-o la vedere pe biroul meu. De fiecare dată când mă întindeam să o ating, pielea maro și urâtă îmi făcea inima să tresară de frică și emoție.

•

Presupun că era o dimineață tipică la Moorehead, dar la fiecare pas pe care îl auzeam și de fiecare dată când se deschidea ușa, la început tresăream — mă lovea durerea de cap de la mahnirea —, apoi ridicam privirea, cu ochi răutăcioși și fericită că o pot revedea pe Rebecca, dar ea nu apărea. Ardeam de nerăbdare să fiu iar în compania ei, să reafirm ceea ce simțisem cu o seară în urmă. Puteam să miros entuziasmul care îmi radia din trup, la fel ca mirosul înțepător de sulf al unui chibrit aprins. Cum aș fi putut să plec din urbea X, acum că Rebecca era de partea mea?

Mă întrebam dacă ar veni cu mine. Spusese că nu putea să petreacă prea mult timp într-un singur loc, nu-i așa? Ne-am distra împreună. Îmi imaginam cum mi-aș schimba înfățișarea odată ce aș fi ajuns la New York, hainele pe care le-aș purta, cum mi-aș tunde părul, l-aș vopsi dacă ar fi nevoie, sau aș purta o perucă, o pereche de ochelari falși, mi-aș putea schimba numele dacă aș vrea, mă gândeam. „Rebecca” era un nume la fel de bun ca oricare altul. Mi-am spus că era timp să îmi aranjez viitorul. În acea dimineață, la un moment dat m-am dus la toaletă femeilor să mă dau cu ruj. Atunci Rebecca a deschis ușa și s-a strecurat lângă mine, aliniindu-și fața lângă a mea în oglindă.

— Salutare, fată dragă, s-a adresat ea imaginii din oglindă.

Era jucăușă. Era amuzantă.

— Bună dimineața, am spus eu.

Pe loc mă hotărâsem să par încrezătoare, bine dispusă, ca și cum totul era bine și frumos.

— Nu sunt drăguță în culori de sărbătoare? a întrebat ea, făcând o piruetă. Purta un costumaș roșu de lână, cu o eșarfă verde la gât. Amețitoare, a adăugat ea, melodramatic.

— Adorabilă, am spus eu și am aprobat din cap.

— Mi-e teamă că nu dau doi bani pe Hristos, a zis ea, sau ceva grosolan de genul acesta. Dar copiilor le place Crăciunul, cred. A intrat în cabina de toaletă și a continuat să vorbească în timp ce urina. Ascultam și mă uitam în oglindă cum mi se înroșește fața. Mi-am șters rujul. Acea nuanță nouă nu îmi stătea bine – era mult prea stridentă. Tata avusese dreptate. Mă făcea să arăt ca un copil care se joacă cu fardurile mamei. Mă întrebam dacă ai planuri în ziua de Ajun, a continuat Rebecca, de vreme ce văd că avem liber. A tras apa la toaletă și a ieșit, aranjându-și ciorapii. Coapsele ei erau subțiri ca ale unui copil de 12 ani și la fel de suple. Vrei să vii pe la mine să bem ceva? Cred că ar fi drăguț. Asta dacă nu ai planuri.

— Nu am planuri.

Nu mai sărbătorisem Crăciunul de mulți ani.

Rebecca și-a suflecat mânecile și a scos un pix din buzunarul de la piept.

— Uite cum facem, scrie aici numărul tău de telefon. Așa nu am cum să îl pierd, decât dacă fac duș, ceea ce nu voi face, a spus ea. Doar dacă nu am o vizită la medic, sau nu mă văd cu vreun domn, a râs ea. Nu prea fac duș. E prea frig aici, oricum. Să nu spui nimănui.

Și-a ridicat brațele și și-a legănat comic gâtul între cele două subsuori, apoi și-a pus un deget pe buze, în semn de tăcere.

— Nici eu, am spus. Câteodată îmi place să zac în propriul jeg. E ca un mic secret pe care îl port pe sub haine.

Credeam că suntem la fel eu și ea.

Rebecca înțelegea asta. Nu aveam niciun motiv să ascund ceva de ea. Mă accepta – mă plăcea chiar – așa cum eram. Mi-a dat pixul și a întins brațul ca să scriu pe el. Am apucat încheietura palidă, subțire și am scris cifrele pe antebrațul ei, pe o piele atât de curată, de fină și de fermă, încât am simțit că pângăream ceva la fel de pur ca un nou-născut. Sub lumina fluorescentă, mâinile mele erau roșii și arse de frig, aspre și umflate. Mi le-am acoperit cu mânecile pulloverului.

— Azi plec mai devreme, a spus ea. Te sun mâine. O să ne distrăm.

Îmi imaginam o masă bogată cu delicatețe, un valet în smoching care turna vin în pocale de cristal. Asta era fantezia mea.

Până la amiază eram deja recunoscătoare că pot să conduc spre cel mai apropiat magazin de unde să îmi cumpăr masa de prânz. Asta însemna că puteam să îmi țin iar pistolul, să las Dodge-ul să alunece la vale, să simt vântul în păr. În acea zi miera o foame de lup. Am cumpărat o cutie de lapte și un pachet de biscuiți cu brânză. Am mâncat cu poftă biscuiții în mașină, în parcare de la Moorehead – încă mirosea puternic a vomă –, și apoi am dat pe gât laptele, ca un jucător de fotbal. Nimic nu avea un gust mai delicios. Pistolul, greutatea lui în poala mea, părea că are o legătură cu pofta mea de mâncare.

În orice moment aș fi putut să îl îndrept spre cineva și să îi cer portofelul, haina, să facă ceva care să îmi fie pe plac, să cânte sau să danseze sau să îmi spună că sunt frumoasă și perfectă. Puteam să-l fac pe Randy să îmi sărute picioarele. La radio a început o melodie cu Beach Boys. Pe atunci nu înțelegeam rock'n-rollul – majoritatea cântecelor mă făceau să-mi vină să îmi tai venele, mă făceau să mă simt de parcă undeva avea loc o petrecere, iar eu o ratam –, dar în acea zi se poate să fi dansat puțin pe scaun. Mă simțeam fericită. Nu prea mă recunoșteam în acea stare.

Afară, în parcare, am zdrobit cu călcâiele sarea gemă și am contemplat priveliștea întregii închisori pentru copii. Era o clădire veche și cenușie de piatră, care, de la depărtare, mă ducea cu gândul la reședința de vară a unei persoane bogate. În alte împrejurări, detaliile cioplite în piatră și dunele de nisip din spatele gardului curții ar fi putut arăta chiar frumos. Locul acela era menit să fie odihnitor, pașnic, să inspire la contemplare, ceva de genul acesta. Din câte înțelesesem din vechea vitrină cu desene istorice, hărți și fotografii din coridorul de la intrare, locul fusese construit în urmă cu mai bine de o sută de ani, la început ca un sanatoriu pentru marinari. Apoi a fost extins și transformat într-un spital militar. Briza marină era răcoritoare, până la urmă, făcea bine la nervi. La un moment dat a fost folosit și drept școală cu internat, cred, când acea parte a statului era prosperă, plină de oameni deștepți, bogați, care preferau să ducă vieți liniștite în afara orașului aglomerat. Cândva a existat un monument în cinstea lui Emerson în față, o intersecție cu sens giratoriu, o fântână cu o grădină englezească, din câte îmi amintesc. Mai târziu, clădirea s-a transformat în orfelinat, apoi într-un spital de reabilitare pentru veteranii răniți, apoi în școală de băieți și, în sfârșit, cu douăzeci și ceva de ani înainte să ajung eu acolo, a devenit închisoare pentru băieți. Dacă m-aș fi născut băiat, probabil că aș fi sfârșit acolo.

M-am aplecat peste geamul mașinii, cu urechile roșii de la frig, ca să îmi pudrez nasul în oglinda laterală. L-am observat atunci pe ofițerul corecțional care escorta un tânăr din dubă, spre închisoare. Eram entuziasmată de fiecare dată când sosea un nou deținut, ceea ce se întâmpla cam o dată pe săptămână. Aveam documente de procesat. Luam amprente. Erau fotografii de făcut.

Doamnele din birou s-au uitat urât la mine când m-am întors târziu din pauza de prânz în acea zi.

Dispoziția și senzația de sănătate mi se îmbunătățiseră mult, așa că mi-am așezat paltonul pe scaun, mi-am tras mânușile inutile cu dinții, m-am șters la ochi și mi-am frecat mâinile.

Doamna Stephens stătea de vorbă cu ofițerul corecțional în timp de noul băiat își tot zdrăgănea cătușele. Era un adolescent grăsun, blond, cu un nas cârn, mâini mari, cărnoase, dar cu umeri mici, ca de fată. Mi-l aduc aminte. Strângea tare ochii ca să nu plângă, ceea ce m-a impresionat. S-a așezat în fața mea, cu cătușe la mâini și sedat. L-am întrebat cum îl cheamă și am notat numele, i-am măsurat înălțimea, greutatea, i-am notat culoarea ochilor, am verificat dacă are cicatrice faciale și i-am dat uniforma albastră, apretată. Mă simțeam ca o infirmieră, seacă, atentă și neimpresionabilă. I-am vorbit încet, i-am făcut fotografia. Îmi aduc aminte expresia de pe chipul lui, un amestec pasiv și ciudat de resemnare și furie, de tristețe tandră. Ca atunci când aruncam un ochi în torpedou la șoarecele meu mort, fotografia băiatului mă întărea. „Îmi pare bine că nu sunt în locul tău”, asta era senzația. În tot acest timp, ofițerul corecțional stătea în spatele băiatului, cu brațele încrucișate, așteptând să fie martor când semnează. Doi gardieni erau prin preajmă, în caz că băiatul încerca să fugă sau să mă atace, deși niciunul dintre ei nu a făcut asta vreodată. Din câte îmi amintesc, nu putea să aibă mai mult de 14 ani. Cred că îmi era milă de el, pentru că eram într-o dispoziție bună și el era mai degrabă scund și îndesat pentru vârsta lui, iar din amărăciunea lui mi-am dat seama că și el, ca și mine, era un copil atipic, adânc îndurerat de lumea dură din jurul său, neîncrezător și fragil. Când i-am pus dosarul înapoi în dulap, i-am citit acuzația: infanticid prin înecare.

Când derulam aceste mici examene de admitere, mă simțeam normală, ca o persoană obișnuită care își petrece ziua de lucru normal. Îmi plăcea să am un set de instrucțiuni clare, să urmăresc o

procedură. Îmi dădea senzația că am un scop, dezinvoltură. Era ca o pauză scurtă de la circuitul zgomotos, iute, al minții mele. Sunt sigură că oamenii mă considerau și mă consideră încă ciudată. În ultimii 50 de ani m-am schimbat considerabil, desigur, dar pot să fac anumiți oameni să se simtă foarte stânjeniți. Acum asta se întâmplă pentru motive complet diferite. În prezent mă tem să nu fiu prea deschisă, prea iubitoare. Sunt o fraieră, prea pasională, prea efervescentă, prea mult. Pe atunci eram doar o tânără bizară. O tânără stângace. Pe atunci, angoasa nu era atât de răspândită. Vechea mea privire goală m-ar terifia dacă aş mai vedea-o azi în oglindă.

Privind retrospectiv, pot să spun că abia eram civilizată. Până la urmă, exista un motiv pentru care lucram la închisoare. Nu eram tocmai o persoană plăcută. Mă gândeam că ar fi fost mai bine să fiu funcționară într-o bancă, doar că nu m-ar fi angajat nicio bancă. Tot răul spre bine, presupun. Mă îndoiesc că ar fi trecut mult timp până să fur din casierie, închisoarea era un loc sigur în care să muncesc.

Orele de vizită au trecut repede. Mă încânta să văd poșeta urâtă din piele care acum atârna de cureaua uzată de spătarul scaunului meu de birou. Dacă cineva sau eu trăgeam de ea, pistolul dinăuntru s-ar fi lovit de spătarul metalic și gol al scaunului. Mă întrebam ce ar fi crezut Rebecca dacă ar fi știut că sunt înarmată. Aveam vaga impresie că era de prost-gust să porți armă. Dacă nu erai teribil de bogat, vânătoria era pentru clasa de jos, necioplită, necivilizată de la țară, pentru cei primitivi, oamenii proști, nesimțiți și urâți. Violența era doar o altă funcție a organismului, nu mai puțin neobișnuită decât transpirația sau voma. Era pe același raft ca actul sexual. Se părea că cele două se amestecă destul de des.

Mi-am îndeplinit îndatoririle mecanic pentru restul zilei. Am încercat să îmi fixez atenția din

nou pe Randy, ca de obicei privind în direcția lui în timp ce el stătea pe scaun, dar fascinația se risipise. Ca un cântec preferat pe care l-ai auzit de atâtea ori încât începe să te enerveze, sau ca atunci când te scarpini într-un loc unde te mănâncă și începe să-ți dea sângele, fața lui Randy părea comună acum, buzele lui copilăros de groase, aproape feminine, părul stupid și penibil pieptănat. Nu era nimic fermecător la prohabul lui, nici brațele nu păreau deloc speciale – magia mușchilor să-i dispăruse.

Mi s-a făcut puțin greață când mi l-am imaginat venind spre mine pe întuneric, cu respirația mirosind a cârnați, cafea proastă, țigări. Bănuiesc că inima este un lucru lacom și schimbător. Dar, oricum, el era cu adevărat special. Mi-aș fi dorit doar să îi fi spus lui Randy că îl iubeam când am avut ocazia, înainte să vină Rebecca. Mă captivase. Rar întâlnești pe cineva care să aibă acest efect asupra ta. Randy, oriunde ai fi, te-am văzut, și erai cu adevărat frumos. Te-am iubit.

•

În acea după-amiază am fost la Moorehead pentru ultima oară, deși nu puteam să prezic asta. Am părăsit dezordinea mea întunecată. Vermutul și bomboanele de ciocolată au rămas în dulapul meu, o carte de la bibliotecă în sertar. Nu îmi aduc aminte ultimele momente petrecute de mine în acea închisoare și uneori m-am întrebat ce s-a întâmplat cu lucrurile mele, sau ce au avut de spus despre mine doamnele din birou când nu m-am întors la serviciu după sărbători.

Probabil că doamna Stephens a fost repartizată din nou la programul de vizite, iar doamna Murray, la primiri. Mă îndoiesc că s-a creat multă vâlvă. Dacă Rebecca s-ar fi întors acolo, poate că ar fi încercat să mă acopere. „E în vizită la rude”, ar fi mințit. Nu îmi pasă. Nu am stat mult pe gânduri despre ce am lăsat în urmă la Moorehead.

În acea seară, drumul spre casă mă epuizase și deja sufeream din cauza durerii puternice care de

obicei îmi însoțea menstruația în cea de-a treia zi. Eram prea obosită să mă mai opresc la Lardner's în acea seară. Dacă tatăl meu avea nevoie de ceva, era problema lui. Mă gândeam că nu murea dacă bea un pahar cu lapte și nu se îmbăta o noapte. Sau poate asta l-ar fi ucis. În orice caz, nu îmi păsa. Presupun că în acel moment, în care pistolul îmi atârna în poșeta din poală și viram pe alea întunecată, plină de gheață, printre troiene de zăpadă, m-am gândit să încerc să îi curm suferința. Aș fi putut să îl împușc, dar ar fi fost murdar și m-ar fi băgat în bucluc. Pastilele mamei mele erau o idee mai bună, dar în flacon rămăseseră doar câteva. Ea le luase după cum prescriesese medicul, pentru a alina durerea morții. Cu toate astea, ea a spus că le lua numai ca să își protejeze fiica, biata de mine, să nu mai audă toată ziua gemetele, strigătele și durerile.

În timp ce așteptam să „dea ortul popii” în sfârșit, luam și eu câte o pastilă din când în când. Așa am descris ceea ce s-a întâmplat când am sunat-o pe Joanie, în dimineața de după ce a murit mama. Toată noaptea mi-o petrecusem în bezna pe care acele pastile bune o ofereau, apoi m-am trezit lângă un trup rece și mort lângă mine în pat, cadavrul furios al mamei mele.

Pistolul era greu în poșeta mea de pe umăr, în timp ce urcam scările din față în acea seară. Am intrat pe ușa din față, atentă sub țurțurii de gheață care picurau. Chiar și prin penumbră, se vedea că foaierul fusese curățat de ziare și sticle vechi, chiar măturat. Forma unei fețe de masă albe, circulare, de pe masa din bucătărie mi-a dat de înțeles că cineva făcuse curat. Poate că secția de poliție trimisese un nou recrut, după ce s-a aflat că stimatul meu tată locuia într-o cocină de porci. Sau poate că tatăl meu făcuse singur curat – preparase un ibric de cafea fierbinte, se apucase de treabă, treaz pentru o zi. În trecut începuse anumite proiecte de îmbunătățire a casei – construirea unui

raft pentru a organiza pivnița, izolarea mansardei –, proiecte pe care le abandona mereu de îndată ce se răcea cafeaua și considera că merita deja o bere. Niciuna dintre promisiunile lui de a se lăsa de băutură nu durase mai mult de o după-amiază. Când am plecat, încă erau role de izolație roz îndesate între colțurile strâmbe din mansardă. Ani de zile mă holbasem la ele, în fiecare noapte înainte să adorm.

Paltonul tatălui meu atârna în cuierul de lângă ușa de la intrare. Când am aprins lumina în bucătărie, am găsit gol fotoliul lui. Am scos două felii de pâine din frigider, am uns una cu maioneză, am unit cele două felii și am savurat fiecare înghițitură. Asta a fost cina mea. Mi-au trebuit mulți ani să învăț cum să mă hrănesc corespunzător sau mai degrabă mi-au trebuit mulți ani să-mi dezvolt dorința de a mă hrăni corespunzător. Pe atunci, în urbea X, speram cu disperare să pot evita să arăt vreodată ca o femeie matură. Nu vedeam niciun avantaj din asta.

Când am urcat la etaj, am văzut că în dormitorul mamei era lumina aprinsă, și ușa închisă. Prin ea am auzit respirația zgomotoasă, neregulată a tatălui meu. Vechile pastile ale mamei erau într-un sertar de la noptieră, dar nu am îndrăznit să intru și să risc să îl trezesc. În capul scărilor era o sticlă de gin pe jumătate goală. Am luat-o cu mine în mansardă. Vara trecută, într-o dimineață, tatăl meu a căzut pe scările de la mansardă, în timp ce urca să mă trezească, urlând că în pivniță erau mafioți care voiau să ne omoare. Abia dacă eram trează când l-am auzit că se împiedică și se rostogolește în jos pe scări, așchiile despicându-se ca fulgerul, până când trupul său a lovit balustrada cu un zgomot înfundat. A trebuit să mă îmbrac și să îl ajut să mergă până la mașină. L-am dus la Urgențe, unde l-au injectat cu lichide, i-au măsurat ficatul, iar doctorul mi-a dat veștile cele rele, și anume că, dacă se va lăsa de băut ar putea să

moară, iar dacă va continua, va muri sigur. „E o adevărată dilemă”, mi-a spus medicul, privindu-mi genunchii plini de vânătăi. „Mănâncă o conservă de spanac, domnișoară”, mi-a spus. M-am dus acasă. Am spălat rufe. Am făcut o baie. Fără tata, casa părea că aparține unor străini. Toate lucrurile mele erau acolo, dar toate camerele păreau atât de goale, de nefamiliare. Mă deranja. În cele din urmă, tata a fost trimis acasă cu un baston și cu un bandaj la gleznă, o cusătură pe bărbie. Își purta mândru rana, la început o curăța meticulos, apoi excesiv, frecând alcool pe ea, din care cerea din ce în ce mai mult. Îmi plăcea și mie mirosul, și când tata nu s-a uitat, am luat o dușcă și aproape că m-am înecat.

În acea seară am luat ginul și poșeta în mansardă, m-am schimbat în pijamale și am pus pistolul sub pernă.

Era ca o rugăciune sau ca atunci când mi-a căzut primul dinte, când eram copil și l-am pus sub pernă înainte de culcare. Îmi aduc aminte că m-am trezit și am găsit două monede lucioase. Ceea ce mă șocase era nu transformarea din dinte în argint, ci ideea că dormisem în timp ce mama și tata se strecuraseră în cameră în timpul nopții, că nu îmi dădusem seama, fusesem complet vulnerabilă. Îmi aduc aminte întrebarea mea din acea dimineață – ce altceva îmi mai făcuseră în somn? Adesea mă întrebam ce mai pierdusem în somn, ce certuri, ce secrete. Când mă gândesc retrospectiv la copilăria mea, nu îmi apar prea multe, în afară de casa în sine, de mobila și de felul cum era aranjată, de schimbările de anotimpuri din curtea din spate. Oamenii nu au fețe, li se văd doar umbrele, vagi, în timp ce părăsesc camera. Ceea ce îmi aduc cel mai mult aminte despre mama este greutatea ei aproape imperceptibilă în pat, în dimineața în care a murit, mâinile ei reci când le țineam, poate pentru prima oară de când eram copil, umărul ei peste care m-am aplecat și am plâns.

În acea noapte am băut o vreme, amintindu-mi toate astea. Apoi am lăsat sticla jos și mi-am scos materialele de citit. Trebuie să mărturisesc că prin teancul meu de reviste *National Geographic* erau ascunse și câteva numere din revistele pornografice ale tatălui meu. Am scos una dintre ele și i-am frunzărit veselă paginile până am adormit.

AJUNUL CRĂCIUNULUI

Când eram copil, mama nu îmi dădea niciodată pachetel cu mâncare la școală. În timp ce restul copiilor își mâncau sandvișurile, eu stăteam și mă uitam la genunchi, cu stomacul gol și chiorăind. După-amiaza, imediat ce ajungeam acasă, îmi umpleam burta cu pâine și unt, tot ce găseam în bucătăria dezordonată a mamei. Când eram copil, cinele familiei Dunlop cu greu puteau fi numite hrănitoare. Mesele erau scurte și neplăcute. Părinții mei se certau doar în fața mea și a lui Joanie, de parcă ar fi avut nevoie de noi pentru a discuta problemele lor intime. Mama se plângea, iar tata mormăia, își azvârlea furculița peste masă, arunca o privire spre pistolul lui Smith & Wesson, care stătea lângă farfuria lui. Dacă Joanie sau eu ne agităm, mama izbea o cârpă de podea ca să scoată un pocnet, brusc și tare ca un fulger, ca o pocnitoare. Nu îmi aduc aminte de ce se certau mereu. Îmi mestecam repede mâncarea și îmi puneam farfuria în chiuvetă, apoi fugeam sus pe scări. Mai mult, mesele pe care le pregătea mama erau groaznice. Nu am mâncat o mâncare bună decât după ce m-am căsătorit a doua oară. Soțul meu mi-a explicat că friptura nu era o bucată uscată de mușchi fad prăjit într-o tigaie, ci un lucru minunat, gros, aromat, pe care puteai să îl mănânci în cel mai bun caz și cu o lingură boantă. În primele luni cât am fost împreună m-am îngrășat cu cinci kilograme, cred. Dar în urbea X, cinele în casa Dunlop erau alcătuite, în cel mai bun caz, din pui uscat, piure de la cutie, fasole în conservă, șuncă flască. Crăciunul era puțin diferit. Îmi aduc aminte că de la an la an mă bucuram doar de o prăjitură cumpărată din magazin. Familia Dunlop nu era gurmandă.

Dar de sărbători, băutura curgea în valuri. Bineînțeles că da. Imaginează-ți festivitățile: mama

lua shakerul de cocktailuri – „Să facem asta cum trebuie!” – ca să prepare băuturi pe care le numea Diplomați și Vremuri Furtunoase. Pe vremea aceea băuturile aveau nume grozave. Maggie May, Old Fashioned. Ea o prepara pe a ei, iar tata mă puneă să i-o fac pe a lui, Blue Blazer, în pahare înalte, cu băutura de calitate pe care o primea de fiecare Crăciun de la așa-numiții prieteni din breaslă. Aveam o cărticică cu diferite rețete. Sorbeam și eu, fără îndoială, terminam jumătate de sticlă de lichior de cireșe amare, în drumul din și până la bucătărie, unde făceam cocktailuri Lee Burn, Mamie Taylor, Manhattan. Preferatul meu era punciu de lapte cu whisky, pentru că avea gust de milkshake. Îmi aduc aminte încă unul, Morning Glory, pentru care spărgeam ouă ca un bucătar ultrarapid. Acestea sunt amintiri plăcute: muzica la pick-up, focul din șemineu în fundal, sorbind spuma de la un cocktail în bucătărie și încă așteptând un cadou frumos de Crăciun – un microscop, un set de pensule –, iar Joanie distrându-se în camera de zi, mișcându-se pe ritmul lui Elvis.

Crăciunul era una dintre puținele ocazii din an când părinții mei aveau musafiri. Mătușa Ruth, singura mea mătușă, se interesa foarte puțin de mine și de Joanie când eram copii – ceva ce nu am înțeles sau iertat vreodată – și bea numai martini cu gin. Sunt sigură că prin arborele genealogic al familiei Dunlop curgea gin de generații întregi.

Poate că mătușa Ruth și-a împlinit destinul mai repede decât tata. Acele martiniuri nu au părut să-i facă bine niciodată. Mereu era încruntată, avea pielea galbenă ca ceara și fața atât de plată încât aproape că părea udă, lucioasă ca o băltoacă. Amar este cel mai bun cuvânt pentru a descrie felul în care își arăta afecțiunea. De Crăciun aducea ceva de genul conservă de șuncă sau un borcan de arahide, scotch ieftin pentru tata, poate niște ciocolată pentru mama. Nu avea copii, era

autoritară și era singura care insista să ne rugăm înainte de masă. Mama, deja beată, își dădea ochii peste cap, mă ciupea pe sub masă și mă făcea să râd. Se părea că de Crăciun, mama nu era așa rea. Mă duceam mereu la culcare plină de speranțe, beată și îndestulată cu prăjitură. Inevitabil, în diminețile de Crăciun, tata ne dădea mie și lui Joanie câte o bancnotă de un dolar, mototolită și plină de scamele adunate în buzunarele pantalonilor de la uniforma lui. De câteva ori mama ne-a dăruit șosete noi sau creioane. Asta era tot.

Când a murit mama, eu și tata am făcut un acord tacit să nu mai sărbătorim Crăciunul. Numai într-un singur an i-am dat un cadou – ceva crud prin inutilitatea sa, dată fiind situația lui precară – o cravată. Joanie îi trimitea câte o felicitare dacă își aducea aminte. Știam că ea dădea petreceri de Crăciun, dar nu m-a invitat niciodată.

Nu îi port pică pentru asta. Nu eram prea simpatcă.

•

Când m-am trezit, în acel fatidic Ajun de Crăciun, ultimul din viața mea în urbea X, aveam 647 de dolari păstrați în cutia mea de bijuterii. La vremea aceea, era o sumă însemnată de bani. Economii mele de-o viață. Și aveam un pistol. M-am simțit chiar bine când l-am scos de sub pernă. Nu îi ignoram proveniența. Mai întâi îl folosisse tatăl meu, pe post de simbol al puterii, la datorie, iar apoi ca o amenințare pentru criminalii invizibili, pe care doar el putea să-i vadă. Acele fantasme, spunea, înțelegeau că el putea să tragă mortal. Este adevărat că atunci când are o armă în mână, un om poate să înceapă să fie foarte îngâmfat. În acea dimineață mă gândeam că voi folosi pistolul pentru a-mi croi calea către libertate și îl îndreptam spre obstacole invizibile. Mi-e jenă când îmi amintesc cât de ușor mă umplea de încredere în sine acel obiect și cum părea să-mi

deschidă calea spre o lume întreagă de posibilități. Mă gândeam să i-l arăt Rebeccăi în acea seară. Poate aș sugera să mergem în pădure și să tragem în copaci. Sau poate să ne ducem la lacul înghețat și să tragem spre lună. Sau pe plajă, unde să stăm culcate pe spate și să facem îngerăși de zăpadă și să tragem cu pistolul spre stele. Acestea erau ideile mele romantice pentru o seară petrecută împreună cu noua mea cea mai bună prietenă.

Stăteam în pat și mă chinuiam să mă decid cu ce să mă îmbrac. Îmi imaginam că Rebecca va fi îmbrăcată confortabil – nu cu o rochie sofisticată sau cu bijuterii scumpe, până la urmă era la ea acasă dar frumos, poate într-un pulover gros de cașmir, cu pantaloni mulați, ca Jackie Kennedy într-o vacanță la schi. Cât despre casa Rebeccăi, îmi imaginam covoare de culoare închisă, orientale, canapele somptuoase cu perne de catifea, un covor din blană de urs. Sau poate era mai modernă și mai austeră, cu podele de lemn închis la culoare, o măsuță de cafea de sticlă, draperii roșii de culoarea vinului de Burgundia, trandafiri proaspăt tăiați. Eram entuziasmată. Am moțăit, trecând în revistă hainele din garderoba mamei și alcătuindu-mi ținuta pentru seară. Știam fiecare articol de îmbrăcăminte pe de rost. Nimic nu îmi venea bine, după cum am mai spus, așa că adesea purtam mai multe straturi de pulovere sau lenjerie doar ca să nu cadă de pe mine. Stăteam acolo întinsă și aveam prostul obicei de a mă lovi cu pumnii în stomac și de a-mi ciupi stratul neglijabil de grăsime de pe coapse. Credeam sincer că dacă ființa mea era mai împuținată, și eu aș avea mai puține probleme. Poate că din acest motiv purtam hainele mamei – ca să fiu atentă să nu ajung nici măcar la dimensiunile ei modeste. După cum am spus, viața ei, viața unei femei, mi se părea absolut detestabilă. Pe atunci nu exista ceva pe care să mi-l doresc mai puțin decât să fiu mama cuiva, soția

cuiva. Desigur că până la frageda vârstă de 24 de ani devenisem asta tocmai pentru tatăl meu.

— Eileen! a strigat tatăl meu pășind pe scările de la mansardă mai târziu în acea dimineață. S-a deschis magazinul deja. Haide jos! Când am deschis ușa, el era îmbrăcat, cu mâinile în șolduri. Nu e Ajunul Crăciunului? a întrebat el.

— Nu, tată, am mințit eu. Ai ratat Crăciunul. Crăciunul a fost ieri.

— Deșteapto, a spus el. Te las în pace dacă vii acum, repede.

— Bine, am spus eu. Dar cine conduce?

— Tu conduci. Acum treci în mașină și hai să mergem. Vin cu tine.

Rareori tata îndrăznea să-și facă apariția în afara casei ca un om normal, dar în acea dimineață a insistat. Poate că presimțea cumva că urma să îl abandonez.

Cel mai probabil îi era frică de magazinele care se închideau de sărbători și nu avea încredere că o să îi cumpăr suficientă băutură cât să îi ajungă. Nu a explicat niciodată de ce a ales să se mute de pe fotoliul din bucătărie în patul de la etaj. Poate că era o mișcare strategică. Fără pistol, era lipsit de apărare în fața gangsterilor și mai bine se ascundea. Poate s-a gândit că patul de moarte al mamei era un loc la fel de bun ca oricare altul în care să moară. Însă nu se predase, asta era clar. Părea mai în gardă ca niciodată.

— Grăbește-te odată! a strigat el, deschizând brutal ușa de la intrare în acea dimineață luminoasă și strălucitoare. Înainte să rămână fără produse. E Ajunul Crăciunului. Vin roșu pentru lupi. Haide odată! Ai cheile? Încuie casa. Oamenii o iau razna în perioada asta a anului. Crimele se înmulțesc. E un fapt dovedit, Eileen. Dumnezeuule!

Am ieșit și i-am adus pantofii, i-am aruncat sus pe verandă. El a continuat să turuie:

— Toți sunt plecați, probabil lasă ușile larg deschise. Proști. Idioți. Ei nu știu că orașul acesta e

plin de hoți?

Și-a pus pantofii și s-a dus spre mașină, tresărind în lumina soarelui ca un om care iese din peșteră, ținând brațele slăbite deasupra capului, protejându-și ochii. Așezat pe scaunul pasagerului de lângă mine, și-a ridicat picioarele unul câte unul ca să îi leg șireturile.

În drum spre magazinul de băuturi, șoselele erau din nou acoperite cu zăpadă proaspătă. Felinarele erau împodobite cu funde și ghirlande, vitrinele magazinelor erau decorate festiv, erau drăguțe. Pe trotuare, oamenii se grăbeau, purtând pălării și paltoane, cizme și mănuși.

Femeile măturau zăpada de pe trotuare cu poalele fustelor. Oamenii mergeau cu brațele pline de pachete colorate, străduindu-se să le țină în echilibru, îngrămădindu-le în portbagajele mașinilor. Aproape că se auzea muzică în aer. Copiii făceau oameni de zăpadă pe peluze, se jucau în curtea bibliotecii publice. Avea să îmi fie dor de biblioteca aceea veche. La vremea respectivă nu îmi dădeam seama cât de mult mă salvaseră cărțile. Am deschis geamul mașinii.

— E frig, a spus tata.

Nu îi povestisem nici măcar despre problema cu țeava de eșapament.

— E un aer închis aici, am spus.

De fapt, încă mirosea a vomă, dar tata nu își dădea seama. Presupun că mirosul de gin care îi ieșea prin piele și din respirație anula orice alte mirosuri din jurul lui.

— Închis? Cui îi pasă că e aer închis?

S-a întins peste mine, atingându-mi coapsele și apoi și-a înfipt un cot la întâmplare, între genunchii mei, în timp ce ridica geamul la loc. Am privit calmă înainte. Nu avea niciun pic de respect pentru confortul sau intimitatea mea. Când eram mai mică și de-abia începeam să mă dezvolt, uneori stătea la masa din bucătărie și bea cu mama, mă chema la el

să îmi evalueze progresul, să mă ciupească și să mă măsoare.

„Nu-i așa bine, Eileen”, spunea. „Trebuie să te străduiești mai mult”.

„Ei, haide, nu fi crud”, îl admonesta mama râzând. Iar o dată a spus pocnind din limbă: „Charlie, e prea mare acum ca să o atingi așa”.

Desigur, ar fi putut fi mult mai rău. Alte fete erau pipăite și agresate și violate. Eu doar eram înghiontită și ridiculizată. Oricum, asta mă rănea și mă înfuria, și mai târziu în viață m-a făcut să mă răstesc când aveam impresia că sunt măsurată și judecată. Un bărbat cu care am locuit o vreme a sugerat că în secret îmi doream să am sâni mari, că mă simțeam prost pentru că îmi dezamăgisem tatăl cu „țâțele mele mici”. „Orice fată visează la mâinile lui tati pe țâțele ei”, spusese omul acela. Ce idiot! Era doar un muzician mediocru dintr-o familie bogată. L-am suportat o vreme doar pentru că am crezut că îmi revelează un adevăr întunecat despre mine însămi și presupun că era adevărat. Am fost o proastă să stau cu un bărbat ca el. În general eram o fraieră când venea vorba despre bărbați. Am învățat despre dragoste pe calea anevoioasă, am încercat fiecare mare cu degetul înainte să nimeresc bine. Acum, în sfârșit, locuiesc singură.

— Unde dracului te duci? s-a răstit tata, încremenind și alunecând pe scaun în timp ce eu viram la un colț. Nu era tocmai întreg la minte, după cum am spus. Îi era frică și de umbra lui. Cred că te-ai convins până acum. Nu e ăsta drumul. Sunt oameni răi aici și, la naiba, Eileen, nu am pistolul cu mine!

— Putem să aruncăm cu bulgări de zăpadă, am râs eu.

Pistolul era în poșeta mea, desigur. Se părea că tata prefera să creadă că l-am răstăcit. Nu îmi păsa. Nimic nu îmi putea alunga buna dispoziție. În sfârșit, alături de Rebecca, puteam să sărbătoresc

un Crăciun de care să mă pot bucura. Din partea mea, tata putea să mă dezbrace în pielea goală și să arunce în mine cu cioburi de sticlă. În ziua aceea nimic nu mă putea întrista. În curând aveam să fiu acasă la Rebecca unde voi fi tratată ca o regină.

— Scoate-mă de aici, s-a rugat el, în timp ce își trăgea gulerul hainei peste cap. Când am oprit la un semafor, a făcut un semn peste umăr. Gangsterii, a șoptit el, cu ochii încețoșați de frică.

Am râs și am continuat să conduc mai departe pe străzile orașului, pe lângă cimitir, pe lângă secția de poliție și înapoi, ocolind parcare școlii generale. Cred că încercam să îl torturez.

— Spune-mi ce vezi, a zis el. Ne urmăresc? M-au văzut? Poartă-te normal. Nu vorbi. Doar condu. Și deschide geamurile, da, e o idee bună. Așa, dacă trag spre noi, nu se vor sparge geamurile.

Am coborât geamurile cu plăcere. În acea zi m-a bucurat nebunia tatălui meu. Era un personaj comic, aproape un bufon. Când am ajuns la Lardner's, a vorbit încet cu domnul Lewis din spatele tejghelei, a comandat o ladă de gin și a luat câteva pungi de chipsuri de cartofi de pe raft. Eu am cumpărat o sticlă de vin pentru seara mea cu Rebecca. Tata nu a pus întrebări. În drum spre casă, a stat întins pe bancheta din spate, tremurând și transpirând. Iar când am parcat pe aleea noastră, s-a târât afară din mașină, a înotat prin zăpadă spre verandă, implorându-mă:

— Vino mai repede, deschide ușa, dă-mi drumul înăuntru. Afară nu suntem în siguranță.

Am dus liniștită lada cu gin pe verandă, dar el era nerăbdător și s-a chinuit să intre pe fereastra de la camera de zi, certându-mă că o lăsasem deschisă:

— Ești nebună? Când a deschis ușa pe dinăuntru, a smuls capacul lăzii de gin și a scos două sticle, luându-le la subsuoară. Am crescut o proastă, a spus el. L-am privit cum intră în casă, aruncându-și cât colo pantofii. E vechi de două

zile! a strigat el și și-a dres glasul, așezându-se pe fotoliul său cu ziarul pe care îl găsisese înghețat pe verandă.

Eram prea preocupată cu planurile mele ca să mă deranjez să îi încui pantofii înapoi în portbagaj.

La etaj, am găsit pastilele mamei și le-am pus în poșetă, dar nu am luat niciuna. Voiam să le economisesc. Dacă trebuia să petrec Crăciunul acasă cu tata după ce se întorcea de la slujbă, voiam să îl petrec dormind adânc, crepuscular. M-am întors în patul meu și la fanteziile legate de seara pe care aveam s-o petrec cu Rebecca. Mi-o închipuiam spunând lucruri precum: „Nu am mai întâlnit până acum pe cineva ca tine”. Și: „Nu m-am simțit niciodată atât de apropiată de cineva până acum. Avem atât de multe în comun. Ești perfectă”. Îmi imaginam ore întregi de conversație intensă, vin delicios, un foc cald și pe Rebecca spunând: „Ești cea mai bună prietenă a mea. Te iubesc” și sărutându-mi mâna, la fel cum ai săruta mâna unui oracol sau a unui preot. Mi-am scos mâna de sub mine, roșie și amorțită, și mi-am sărutat-o cu evlavie. „Și eu te iubesc”, i-am spus și am râs singură de prostia mea, trăgându-mi cuverturile peste cap. Am așteptat telefonul Rebeccai. Am adormit cumva. Nu îmi aduc aminte acele vise, ultimele mele vise pe care le aveam în acea casă. Aș dori să mi le amintesc. Sper că au fost frumoase.

Dar îmi aduc aminte urletele tatălui meu din acea după-amiază, de la baza scărilor spre mansardă.

— Ce s-a întâmplat, tată? am strigat eu, sărind din pat.

— A sunat telefonul, a spus el. Te caută o femeie. Poate o polițistă, nu știu.

— Ce i-ai spus?

Am bătut din picior așteptând să îmi răspundă.

— Nimic, a zis el și și-a ridicat brațele. Nu știu nimic și nu am spus nimic. Nimic din partea mea.

Am coborât scările repede, am găsit telefonul în bucătărie, atârând din furcă, receptorul lovindu-se de dulapul de lemn.

— Salutare, îngeraş de Crăciun! m-a salutat Rebecca la telefon.

Este important de reţinut, dat fiind ce urmează să povestesc, adică tot ce îmi aduc aminte din acea seară, că până în acel moment nu mai avusesem o prietenă adevărată. În copilărie am avut-o doar pe Joanie, care nu mă plăcea, şi o prietenă, două, pe ici, pe colo, la şcoală, de obicei celălalt rebut al clasei. Îmi aduc aminte de o fată cu aparat ortopedic în gimnaziu şi de o fată obeză în liceu, care abia vorbea. A mai fost o fată orientală ai cărei părinţi deţineau un restaurant chinezesc în urbea X, dar până şi ea m-a dat la o parte când a devenit majoretă. Acelea nu mi-au fost prietene adevărate. Până să o întâlnesc pe Rebecca, credeam că o prietenă adevărată este cineva care te iubeşte, iar acea iubire este disponibilitatea de a face orice, de a sacrifica orice pentru fericirea celuilalt, iar asta m-a lăsat pradă unui ideal imposibil. Am ținut receptorul aproape de inimă, respirând adânc. Aş fi putut să chiui de bucurie. Dacă ai fost vreodată îndrăgostit, cunoşti acest tip de anticipare deosebită, acest extaz. Eram pe cale să descopăr ceva şi puteam să simt asta. Presupun că eram îndrăgostită de Rebecca. Ea a trezit în inima mea un dragon de mult adormit. Nu am mai simţit vreodată acel foc lăuntric. Acea zi a fost, fără îndoială, cea mai palpitantă zi din viaţa mea.

Mi-a spus să vin la ea oricând voiam. Mi-a spus că era acasă, „relaxându-se”.

— Stăm aici şi vorbim, a zis ea. Nimic special. O să fie distractiv. Am nişte discuri pe care putem să le punem şi poate dansăm iar, dacă totul merge bine.

Îmi aduc aminte de vocea ei blândă, calmă, cuvintele ei foarte clare. I-am notat adresa – nu era numele unei străzi cunoscute. Am pus receptorul în

furcă, aproape leșinând, și am rămas locului un minut, copleșită de fericire.

— Nu e treaba ta, am mormăit spre tata când a bătut în masa din bucătărie și m-a făcut să tresar și să ies din transă.

— Dă-mi niște chipsuri! a strigat.

Părea că uitase povestea despre cum mi-am petrecut noaptea în oraș cu Leonard Polk. Am presupus că minciuna fusese înecată în ginul de noaptea trecută.

Am fugit la etaj să mă pregătesc. În oglindă, chipul meu arăta mai monstruos decât de obicei. M-am gândit că dacă Rebecca era dispusă să îl privească, poate nu era atât de rău. Este uimitor ce face mintea când inima bate cu putere. Am ales un costumaș gri de in din dulapul mamei, ceva cu care m-am gândit că Rebecca ar fi de acord. Nimic extravagant. Trebuie să fi arătat ca o bunică în acel costum, dar la vremea aceea părea în regulă – discret, matur, serios. În retrospectivă, mă gândesc că asta ar purta un subaltern, o uniformă de serviciu, o pagină albă. Mi-am pus niște chiloți albi de nailon, o pereche nouă de dresuri bleumarin, cizmele de iarnă, paltonul bej al mamei. Îmi aduc perfect aminte aceste articole de îmbrăcăminte pentru că, în definitiv, asta purtam și asta era tot ce am luat cu mine din garderoba mamei când am plecat din urbea X. În ciuda marilor mele planuri, am plecat doar cu acele haine la mine, cu o poșetă plină cu bani și, desigur, cu pistolul. Mi-am periat părul în oglindă. Brusc, rujul meu lucios mi se părea penibil, ieftin, idiot. M-am hotărât să merg nemachiată. Până la urmă, Rebecca nu se farda deloc. Presupun că dorința mea de a fi aproape de Rebecca, de a fi înțeleasă și acceptată de ea mi-a domolit frica de a fi văzută fără masca mea de cosmetică și indiferență.

Îmi aduc aminte că m-am dus să iau din mașină harta orașului și m-am repezit înapoi în casă printre

nămeții de zăpadă scânteietoare ca o căprioară neajutorată. Eram plină de energie.

Când m-am uitat în curte, închizând cu atenție ușa, printre crengile goale ale copacilor se auzeau clopotele de la biserică și m-am gândit ce frumoasă era lumina cerului în acel moment, cu dungi portocalii și albastre la apusul soarelui. Eram fericită. Credeam că sunt fericită cu adevărat. Am găsit repede drumul spre casa Rebeccăi, ce părea că se află în partea rău famată a orașului, cum se spune, care abia se încadra drept bizară la acea vreme –, apoi am împăturit harta și am pus-o în buzunarul de la palton. Încă am acea hartă. Este acasă, lipită pe spatele ușii de la debara. Acum e decolorată și țeapănă, dar am purtat-o cu mine ani în șir și am plâns deasupra ei de multe ori. Este harta copilăriei mele, tristețea mea, Edenul meu, căminul și infernul meu. Acum, când o privesc, inima mi se umple de recunoștință, apoi mi se strânge de dezgust.

Înainte să plec la Rebecca, am băut puțin vermut ca să mă calmez, mi-am pus mănușile negre de piele ale mamei și căciula din blană de vulpe – singura ei blană – și mi-am luat la revedere de la tata, care era aplecat deasupra chiuvetei, descojind un ou fiert.

— Unde crezi că te duci? m-a întrebat el repede.

— La o petrecere de Crăciun, am răspuns eu, luând sticla de vin.

A tăcut și, preț de o clipă, a părut realmente mirat, apoi a spus batjocoritor:

— Atâta timp cât te întorci acasă la cină.

A chicotit și și-a băgat tot oul în gură, apoi s-a șters pe mâini de cămașă. Ultima oară când am mâncat împreună o cină adevărată a fost cu ani înainte să moară mama, poate de ziua cuiva – pui ars la tigaie, o oală de macaroane moi. În acea zi, tata nu avea să mănânce decât acel ou fiert și punga de chipsuri de cartofi. Dacă m-am simțit prost că îl părăsesc în acea seară? Nu. Mă gândeam

că mă voi întoarce acasă în noaptea aceea, ca să îndur atacul nefericirii lui, să îi ascult nemulțumirile, poate dimineața să beau un pahar cu el, înainte să plece la biserică, iar eu să iau ultimele pastile ale mamei, despre care estimasem că mă vor adormi pentru tot restul zilei. Ar fi trebuit să fie trist să îl las pe tata singur acasă de Crăciun, dar dacă avea vreodată impresia că există riscul să inspire milă, mă ataca întotdeauna cu o insultă ținută direct spre stima mea de sine.

— Ești palidă ca o fantomă, Eileen, a spus el, așezându-se înapoi în fotoliul său. O să sperii copiii mici.

Această replică m-a făcut să râd. În acel moment, nimic nu mă putea răni.

Am Țopăit pe cărarea curățată și am dat în strada udă, neagră și strălucitoare. Eram în drum spre împlinirea destinului meu.

•

Nimic nu se putea adăuga la bucuria anticipată pe care o simțeam în timp ce conduceam prin urbea X, în acea seară când mă îndreptam spre casa Rebeccai – nici străzile liniștite, nici zăpada care cădea încet, nici casele pline de familii fericite sau luminițele vesele atârinate în fiecare pom de Crăciun. Mașina mea puțea a vomă și a gaze de eșapament, iar aerul de afară mirosea a friptură și a prăjituri, dar acea veselie de sărbătoare nu-mi servea la nimic. O aveam pe Rebecca acum. Viața era minunată. Mica mea lume de gaze de eșapament și vomă era cumva minunată. Am privit pe fereastra deschisă când am trecut pe lângă musafirii care intrau într-o casă și am văzut un copil care ținea o plăcintă într-o tavă de sticlă, părinții care aduceau în dar sticle de vin împachetate în celofan și legate cu fundă. Ei păreau fericiți, dar de acel Crăciun nu am invidiat pe nimeni, o sărbătoare potrivită celor care se lăfăie în resentimente și-și plâng de milă. Până la urmă, pentru asta există vinul și lichiorul de ouă. Lângă

mine, pe scaun, era vinul pe care îl cumpărasem pentru Rebecca, încă în punga modestă de hârtie de la magazinul de spirtoase. M-am gândit că ar fi trebuit să o ornez cumva. Chiar ar fi trebuit să găsec niște hârtie de împachetat, o fundă. Brusc mi se părea dizgrațios, chiar jignitor să apar cu așa un cadou grosolan. Rebecca merita mai mult, nu-i așa? M-am gândit să bat la ușa cuiva sau să scormonesc printr-un tomberon, poate găseam niște resturi de hârtie de împachetat, dar nu aș fi făcut niciodată asta. Oricum, punga de hârtie era departe de ideal.

Ca și când Dumnezeu însuși m-ar fi ascultat, când am trecut pe Bayer Street, lumina unui reflector a apărut și a luminat o scenă a Sfintei Nașteri aranjată pe zăpadă, la poalele unui mic dâmb. Am văzut cum o bătrână deschide ușa grea, arcuită a Sfintei Maria și dispare înăuntru. Era biserica unde se ducea tatăl meu în fiecare duminică. Am oprit mașina ca să mă uit mai atent la aranjament, nesigură de ce anume stătea la baza curiozității mele. Scena era simplă, doar niște păpuși înfipite în zăpadă, în fața unui gard maro din lemn, nu mai înalt de un metru. Maria era îngenuncheată lângă Iosif. Amândoi purtau robe roșii legate cu sfoară. În brațele Mariei era ceva înfășurat într-o cârpă aurie. M-am dat jos din mașină. Eram inspirată.

Figurinele erau făcute din lemn vopsit și erau chiar frumoase, credeam eu. Când eram copil, adoram păpușile, dar când am împlinit șase ani, mama le-a adunat pe toate și le-a aruncat. Chipul Mariei era străbătut de un zâmbet larg. Când m-am apropiat și am stat pe trotuarul curățat de zăpadă, am văzut că gura fusese stricată. Cineva pictase peste ea cu ceea ce părea a fi un ruj roșu strălucitor. Buzele erau acoperite cu cariocă neagră, astfel încât zâmbetul ei fusese transformat într-un rânet. M-a făcut să râd. Din biserică se auzeau imnuri și colinde, un pian zdrăngănea vesel peste vocile

suave. Un copil plângea. M-am apropiat de decor, lăsând urme în zăpadă. Cârpa înfășurată în jurul a ceea ce trebuia să fie copilul Iisus era un material sintetic gros, de culoarea muștarului și era prinsă cu bandă adezivă de brațele întinse ale Mariei. Mi-am scos mănușile și am pipăit banda. Era lipicioasă de la umezeală, dar materialul era moale și satinat. Muzica din biserică s-a oprit. Am ascultat cum pastorul începea liturghia. Sunetul acesteia m-a umplut de spaimă, dar asta nu m-a împiedicat să cojesc banda adezivă de pe brațele Mariei și să smulg țesătura aurie. Sub ea era o cutie goală de ulei de motor. Eram încântată. Am înfășurat în mașină sticla de vin în pătura lui Iisus. Părea cel mai potrivit. M-am uitat pe hartă și am condus mai departe.

Acum îmi revin în minte anumite imagini. Bunăoară, cimitirul acoperit de zăpadă, o lumină albastră irizată care se așternea pe suprafața sa, formele neregulate ale pietrelor funerare rotunjite care se șteau de sub crusta de gheață și umbrele lungi, înguste, ale copacilor. Pentru că soarele tocmai apusese, drumurile deveneau tot mai întunecate, felinarele galbene și cețoase, unele doar pâlpâiau. Casele se făceau din ce în ce mai mici și mai înghesuite.

Nu mai erau casele mari, de cărămidă, în stil colonial din cartierul meu, ci case de lemn, de mărimea unor rulote ale celor cu mai puține posibilități – case de săraci. Erau mai mult cabane, de fapt, un cartier de case ieftine construit pe coastă. Am trecut pe lângă un magazin de colț ale cărui ferestre erau tapetate cu reclame vechi la țigări și desene de mână care afișau prețurile la pâine, bere, ouă.

Când am ajuns pe strada Rebeccăi, am găsit doar câteva lumini în casele triste, înguste. Acea zonă era mai aproape de ocean, vântul bătea mai tare decât în cartierul meu, iar casele păreau să stea aplecate, îngrămădindu-se aproape de pământ,

ascunzându-se. Erau garduri de sârmă în fiecare curte, câteva mașini pe alei. Mă uitam la numerele caselor. Nu îmi puteam imagina de ce Rebecca voia să locuiască într-un asemenea cartier. În mod sigur închisoarea o plătea destul de bine cât să închirieze un apartament într-o zonă bună. Părea să fie o femeie cu stare – hainele ei erau la modă și păreau scumpe. Dar chiar dacă s-ar fi îmbrăcat în cârpe, ar fi fost clar că Rebecca nu era o femeie săracă. Poți să vezi valoarea oamenilor indiferent de ce poartă. Se vede în forma feței, au o anumită strălucire a pielii, o pauză în reacții. Când oamenii săraci aud un zgomot puternic, imediat întorc capul.

Oamenii bogați își termină propozițiile și abia apoi aruncă o privire. Rebecca era bogată, și știam asta. Faptul în sine că locuia în urbea X părea ciudat. M-aș fi așteptat ca ea să prefere să locuiască undeva mai central, Boston sau Cambridge, unde erau tineri inteligenți și sofisticăți, artă, lucruri de făcut. Poate că nu îi plăcea să facă naveta. În orice caz, ce știam eu? Poate că Rebecca nu era o snoabă, iar eu mă înșelam să mă aștept ca ea să vrea să trăiască așa confortabil.

Mergând prin cartierul ei mi-am spus că strada avea, într-adevăr, un farmec sumbru. Și m-am gândit că era nevoie de curaj și de o inimă mare pentru ca o femeie bogată ca Rebecca să trăiască printre oameni care munceau în fabrici, benzinării și pe vase de pescuit sau chiar deloc. Îmi imaginam că acest cartier era locul unde tatăl meu își făcuse cel mai bine treaba, lovind adolescenți, dând buzna în case pline de scandaluri alimentate de alcool, camere pline de copii plângând, bărbați cu păr lung și femei grase, ridate, cu dinții stricați și tatuaje, îmbrăcate numai în lenjerie.

Apoi am găsit casa Rebeccăi, o casă cu două etaje, maro-închis, cu tocăria albă și cu o plantă decrepită, înghețată, în capătul scărilor de la

intrare. Era cu o idee mai puțin jalnică decât celelalte case din cartier. Se vedea lumina aprinsă la fiecare fereastră, muzica dinăuntru era suficient de tare încât s-o aud din mașină. Am parcat, am ridicat geamurile, m-am uitat în oglinda retrovizoare și am coborât din mașină cu vinul meu roșu.

De aici, amintirile mele se descompun și se derulează cu încetinitorul. Am deschis poarta și am pășit în curte. Cizmele mele negre au găsit repede o potecă îngustă, curățată în grabă de zăpadă, încă acoperită cu gheață. Am pășit cu grijă, pentru că nu voiam să alunec și să cad, riscând să sparg sticla de vin sau să mă fac de răs. Aveam emoții. Trecuse multă vreme de când nu mai mersesem într-un loc unde chiar voiam să fiu. Sus pe scări am zărit o siluetă mișcându-se în spatele draperiilor galbene. Am dat plasa la o parte cu șoldul și am ciocănit la ușa din placaj vopsit, care s-a deschis imediat ce am atins-o.

— Ai ajuns!

Iat-o. Rebecca mea. Ținea în brațe o pisică albă, murdară, care dădea cu gheara în părul ei despletit, apoi m-a privit și a început să scuie.

— Nu-i da atenție, a spus ea. E puțin supărat pentru că stăpâna lui a fost puțin isterică toată ziua.

— Bună, am salutat eu stânjenită. Crăciun fericit!

— Știi că aproape am uitat că e Crăciunul? Intră, m-a invitat ea.

Rebecca a lăsat pisica jos cu un zgomot înfundat pe podeaua uzată de lemn, iar ea s-a furișat deoparte, scuipând în continuare. Și Rebecca părea agitată. Aveam impresia că întrerupsesem ceva. M-am uitat după un loc unde să îmi las lucrurile. Holul de la intrare era îngust, cu pereții maro scorojiți.

Scările care duceau la etaj erau foarte murdare și mărginite de o balustradă urâtă din metal, iar din

covorul care acoperea treptele atârneau ațe unde zgâriase pisica.

— Am adus vin, am spus eu, desfăcând țesătura aurie din jurul sticlei și întorcând eticheta astfel încât Rebecca să o poată citi.

— Dar ce drăguță ești! a spus ea. Se purta ciudat. Părea tensionată și prefăcută, dar îmi plăcea ce spunea. Ești foarte amabilă. A scos o țigară din buzunarul halatului ei alb și pătat, pe care îl purta peste haine ca un pardesiu de casă. Asta mi s-a părut bizar. Poate venisem prea devreme? Nu mă lua în seamă, m-a îndemnat ea. Nu am vrut să îmi murdăresc hainele. A făcut un gest spre halatul ei. Vrei una? m-a întrebat ea, aprinzându-și țigara și întinzându-mi pachetul.

Am luat o țigară, încurcându-mă cu mânușile și vinul și poșeta. Rebecca mi-a aprins țigara, cu mâna tremurând când a apucat bricheta, cu ochii concentrați pe flacără când am ridicat privirea spre ea. În aer se simțea miros de urină de pisică, fum proaspăt de țigară și transpirație veche. Îmi aducea aminte de fotoliul tatălui meu. În casă era frig. Am rămas cu paltonul pe mine.

— Îmi pare rău că e așa dezordine aici, a zis ea. Abia dacă am făcut puțină curățenie, dar hai aici. Mi-a făcut semn spre bucătărie. Hai să stăm jos și să deschidem vinul.

Am trecut pe lângă ceea ce părea a fi camera de zi – o măsuță de cafea, din lemn, plină cu resturi și corespondență nedeschisă, un televizor la care se vedeau numai purici, o grămadă de rufe aruncate pe toată canapeaua. Pereții erau goi, cu câteva pete pătrate mai deschise la culoare, pe tapetul colorat, unde era clar că atârnaseră cândva tablouri. La magnetofon cânta ceva ridicol. Rahmaninov sau chiar *Die Walküre* îmi vin în minte, dar cel mai probabil era Pat Boone, cântece de dragoste. Cu toate astea, efectul era în mod bizar, morbid, rău prevestitor. Lângă ușa de la bucătărie atârna un telefon, iar prin ușă puteam vedea un scaun la o

masă mică de email, o chiuvetă plină de vase murdare, un pachet deschis de pâine feliată împrăștiată pe blatul acoperit cu mușama galbenă. Pe perete ticăia un ceas, deasupra unui calendar deschis la fila lunii mai, 1962, o fotografie cu un ofițer de marină în plin salut, o bărbie cizelată. Lângă masa de bucătărie era coșul de gunoi, gata să primească surplusul de coji de arahide care stăteau grămadă lângă niște cutii goale de bere Schlitz.

Nu părea cu mult diferit de casa mea. Simțurile îmi erau ascuțite, dar haosul casei vibra cu ceva ce nu puteam identifica pe loc.

Rebecca se juca cu șuvițele de păr. Părea schimbată. Teribil de tulburată. Mă simțeam de parcă aș fi pășit într-o scenă dintr-un film în care cineva înnebunea, aerul era plin de suspans. M-am străduit să par naturală, să zâmbesc, să citesc semnalele nefirești ale Rebeccăi.

— Aici, ia loc, a spus ea, scrumând pe podeaua de gresie. Stai să scap de astea. A tras cu grație cojile de arahide și cutiile de bere în coșul de gunoi și a pus o pernă galbenă pe scaunul de metal. Stai jos.

De când am intrat pe ușă, Rebecca nu m-a privit în ochi. Mi-am pipăit fața ca să mă asigur că nu aveam ceva dezgustător pe ea – o erupție bruscă sau o urdoare, un muc care îmi atârna din nas. Dar nu era nimic. M-am așezat. Pentru un moment, am rămas tăcute și stânjenite, sfioase, Rebecca evaluând masa proaspăt curățată, scuturând nervos din țigară, eu împăturindu-mi mănușile, desfăcând și închizând la loc nasturii de la palton. În sfârșit, am făcut un semn spre sticla de vin.

— Sper că îți place, am început eu.

— E numai bun, a spus Rebecca, întorcându-se confuză spre dulapurile din bucătărie. Probabil că nu am nevoie de mult, așa că tu bea liniștită. Acum să vedem unde se ascunde tirbușonul. A deschis un dulap care a scos la iveală rafturi de condimente și

câteva conserve de mâncare, altele cu farfurii și castroane. A deschis cu zgomot un sertar și apoi l-a trântit la loc. Trebuie să fie unul în toată dezordinea asta, nu? A încercat alt sertar și a scotocit printre linguri și furculițe. Alt sertar era complet gol. Ei bine, nu am noroc. Dă-mi sticla, facem altfel.

Inelele Rebeccăi au clincănit când au atins sticla. S-a îndreptat spre chiuvetă, a ezitat, apoi a apucat sticla de fund și a lovit gâtul de marginea blatului. S-a auzit un zgomot puternic.

— E aproape gata. A lovit-o din nou, iar gâtul sticlei s-a desprins și a căzut, vinul împrăștiindu-se pe gresia murdară. Ar trebui să fie suficient, a spus ea, aruncând o cârpă pe băltoaca roșie și ștergând-o cu picioarele, în care purta cizme înalte de piele. Am văzut odată asta și nu s-a vărsat vinul. Poate el a folosit un ciocan. Nu știu.

„El?” mi-ar fi plăcut să întreb.

— Foarte inventiv, e tot ce am putut să rostesc.

Am zâmbit, dar în sinea mea eram tulburată de dezordinea întunecată a casei și de indiferența Rebeccăi pentru decor, cel puțin. S-a plimbat puțin, lingându-și degetele. Se gândea la ceva, dar nu am îndrăznit să întreb la ce anume. În sfârșit m-a privit în ochi și s-a încruntat.

— Sunt o gazdă groaznică, a oftat ea.

— Nu fi prostuță, i-am spus. Ar trebui să vezi unde locuiesc eu.

Lumina din tavan era doar un bec care atârna de un fir. Prin geamul de la bucătărie am zărit o mașină acoperită de zăpadă și încă una în spatele ei, mașina cu două uși a Rebeccăi, acoperită cu un strat fin alb. Totul era foarte bizar. Oare asta era casa iubitului ei? Oare trăia cu un localnic? Cred că era posibil. Eram dezamăgită? Clar.

Mă așteptasem la porțelanuri, mahon, oglinzi, damasc, perne moi, catifea, confort și decadentă, lucruri din reviste. Asta era casa unui om sărac. Și, mai mult, un om sărac într-o stare precară. Cu toții

am văzut astfel de case, murdare și deprimante, fără viață, fără culoare, ca un ecran de televizor alb-negru, cu purici. În perioada mea de maturitate am locuit în nenumărate astfel de locuri, case în care nu aș mai pune piciorul astăzi. Este fascinant ce orbi devin oamenii când sunt într-un asemenea întuneric. Singurul lucru care mă consola la acea casă era că, până la urmă, era într-o stare mai proastă decât a mea.

Vreau să spun ceva despre case. Acele case în stil colonial, perfecte, pe lângă care trecusem mai devreme în acea seară, când conduceam prin urbea X, sunt măștile oamenilor normali. Nimeni nu este de fapt atât de ordonat și de perfect. Să ai o asemenea casă spune mai multe despre ce este în neregulă cu tine decât orice bombă decrepită. Acei oameni cu case perfecte sunt pur și simplu obsedați de moarte. O casă care este atât de bine întreținută, decorată cu mobilă frumoasă, de calitate, aranjată cu gust, totul la locul lui, devine un mormânt viu. Oamenii cu adevărat implicați în viață au case dezordonate. Implicit, la 24 de ani știam asta. Desigur că la 24 de ani eram și obsedată de moarte. Încercasem să-mi distrag atenția de la groaza mea nu prin întreținerea casei, precum casnicele din urbea X, ci prin alimentația mea bizară, prin obiceiurile compulsive, ambivalența neobosită, Randy și tot așa. Nu îmi dădusem seama de asta până când nu am stat acolo, la masa din bucătăria Rebeccăi, uitându-mă cum desfăcea o arahidă, lingându-și degetele: „Într-o zi voi muri, dar nu încă. Iată-mă”.

Îmi vine în minte un truism prostesc: „Dacă mă iubești, vei fi orb față de defectele mele”. Am încercat această replică pe mulți bărbați din viața mea, iar răspunsul a fost de obicei: „Atunci se pare că nu te iubesc”. De fiecare dată când îmi amintesc, îmi vine să râd. I-am acordat Rebeccăi prezumția de nevinovăție, am încercat să-i justific murdăria în același fel cum mi-o justificam pe a

mea. Mizeria de pe masa din bucătărie însemna că nu se deranja să facă curat. Ei bine, nici eu nu făceam. Și asta pentru mine avea sens. În mod sigur, Rebecca își permitea să plătească pe cineva să facă curat, dar încă nu apucase să angajeze pe cineva. Până la urmă, era nou-venită în oraș. Credeam că este minunată. Nervozitatea ei, părul ei ciufulit, buzele crăpate, aceste capricii o făceau doar să pară și mai frumoasă.

Mă uitam la ea cum se întoarce și începe iar să deschidă ușile de la dulapuri și sertare. Halatul i se deschisese în jurul umerilor ca o etolă de blană. Femeia asta putea să poarte orice.

— Aha! a exclamat, punând pe masă două căni. Erau căni ieftine, de cafea, de genul celor de la cantine, ciobite și pătate pe dinăuntru. A turnat stângaci în ele vin din sticla spartă, îți place muzica? m-a întrebat ea, arătând cu degetul în sus, în aer.

Era agitată. La vremea respectivă, m-am gândit că poate înainte să vin luase ceva pastile. Pe atunci, atât de multe femei luau pastile pentru a-și menține silueta. Le făcea nervoase, ciudate. Nu bănuiesc că Rebecca era peste nivelul ăsta. Când mă gândesc acum la statura ei dreaptă, la părul lung și sălbatic, la ținutele ei bizare, monocromatice, mi se pare teribil de vanitoasă.

— Sigur, e grozavă, am răspuns eu, ridicând privirea, de parcă muzica se vedea plutind în aer.

Rebecca a împins spre mine un castron cu coji de arahide.

— Poți să folosești asta drept scrumieră, a spus ea. Dar fii atentă cu vinul. S-ar putea să fie cioburi.

— Mulțumesc, am spus eu, uitându-mă în lichidul negru.

Mirosea foarte asemănător cu voma din mașina mea.

— Mmm, a savurat Rebecca, gustându-l. E minunat. Sper că nu ai cheltuit prea mult pe el. Noroc! S-a apropiat de mine la masă și a întins

cana. Pentru Iisus Hristos, la mulți anii Am ciocnit. Ea a râs, părea să se relaxeze puțin. Domnișoară Eileen, cum ai petrecut Ajunul Crăciunului până acum?

— Destul de bine, am răspuns eu. Mi-am petrecut dimineața cu tatăl meu.

Speram să dau impresia de normalitate.

— Tatăl tău? s-a mirat ea. Nu știam că ai rude aici. Locuiește în zonă?

— Nu prea departe, am răspuns eu. I-aș fi putut spune adevărul – că până să apară ea, am fost sclava lui benevolă, că era un bețiv nebun și că îl uram atât de tare, încât uneori îmi doream să-l văd mort – dar aerul era deja plin de jale. Locuiește la mică distanță de unde stau eu, i-am spus. Asta e bine de când s-a pensionat. Stă mult timp singur.

— Asta e minunat, a spus Rebecca. Mă refer la faptul că petreci timp cu el, nu că e singur, a râs ea.

Eu am încercat să râd pe înfundate, jenată și nu mi-a ieșit.

— Locuiești singură aici? am întrebat eu, bucuroasă să pot muta atenția spre ea.

— A, sigur, a spus ea, spre marea mea ușurare. Pur și simplu nu pot să am colocatari. Îmi place spațiul meu propriu. Și îmi place să fac mult zgomot. Pot să dau muzica oricât de tare vreau.

— Și eu, am mințit. Nu pot să sufăr colegii de cameră. Când eram la colegiu, am...

— Oamenii sunt cum sunt și fac ceea ce fac, nu-i așa? m-a întrerupt Rebecca, sprijinindu-se de bufet.

Nu părea interesată de un răspuns. Se holba intens la vinul ei, cu buzele deja pătate, fața puțin îmbujorată. Chiar mă întrebam ce era cu halatul acela de baie pe care îl purta. Era vechi și decolorat, nu ceva ce ar purta cineva în prezența musafirilor. Oare eu nu meritam ceva mai bun? Nu cred că facem lucruri pe care nu vrem să le facem, a spus ea bizar, cu o voce acum gravă și reținută. Doar dacă nu avem un pistol la tâmplă. Și chiar și atunci, fiecare are puterea de a alege. Totuși,

nimeni nu vrea să recunoască sincer că vrea să fie rău, că vrea să facă lucruri rele. Oamenii adoră rușinea, pur și simplu. Dacă mă întrebi pe mine, toată țara e dependentă de asta. Dă-mi voie să te întreb, Eileen... S-a întors spre mine. Eu am lăsat jos cana – deja aproape goală – și m-am uitat la ea, cu ochii strălucind de nerăbdare. Băieții din închisoarea noastră sunt oameni răi? m-a întrebat. Asta nu era întrebarea pe care sperasem să o aud. Am încercat să îmi maschez dezamăgirea ridicând din sprâncene, de parcă mă gândeam la întrebarea ei despre băieți. Cred că mulți dintre ei pur și simplu nu au avut noroc de la început, a adăugat.

— Ghinion de-a dreptul, am răspuns.

— Cred că ai dreptate. A pus jos cana, în care a aruncat mucusul de țigară. Și-a încrucișat brațele și m-a privit fix în ochi. Dar spune-mi, domnișoară Eileen, ai vrut vreodată să fii cu adevărat rea, să faci ceva ce știi că e greșit?

— Nu chiar, am mințit eu.

Nu știu de ce am negat. Simțeam că Rebecca putea să vadă dincolo de lipsa mea de sinceritate, așa că m-am încordat și m-am ascuns în spatele căinii, dând pe gât ultima înghițitură de vin. Voiam să fiu înțeleasă și respectată, ai putea spune, cu toate astea, încă simțeam că aș fi putut fi pedepsită dacă îmi exprimam sentimentele adevărate. Nu aveam nici cea mai vagă idee cât de banale erau cu adevărat gândurile mele rușinoase.

— Pot să folosesc toaleta, te rog? am întrebat eu.

— Este una la etaj.

Rebecca a făcut semn spre tavan.

Mi-am luat cu mine poșeta și am urcat treptele mochetate murdare, ținându-mă de balustrada de fier pentru echilibru. Greutatea armei pe umăr mă alina. Nu voiam decât să o țin în mâini pentru o clipă, să îmi recapăt echilibrul. În timp ce urcam scările, eram nemulțumită de lașitatea mea. Cum puteam să fiu vreodată fericită, mă întrebam, dacă nu îmi permiteam Rebeccăi să vadă adânc în sufletul

meu? Era o prostie din partea mea, desigur, să iau toate astea atât de în serios. Oricum, mă învinovăteam pentru că eram atât de crispată. Rebecca mă invitase în casa ei, îmi dădea voie să o văd în starea ei naturală, oricât de șleampătă și nervoasă ar fi fost. Asta era prietenia. Nu voiam să o dezamăgesc. Dar dacă în seara aceea trebuia să îmi arăt adevăratul sine, dacă ar fi fost vorba să formăm o legătură profundă de vreun fel, m-am gândit că am nevoie de mai mult alcool.

Ușa de la baie, din capătul scărilor, era larg deschisă. Înăuntru mirosea urât. Era o baie cu faianță roz, robinete vechi de metal, ruginite și portocalii pe margini, o perdea de duș mototolită, de plastic și pătată de mucegai. Clanța ușii zdrăngănea și nu voia să stea închisă, robinetul de la cadă picura, iar cada în sine era verzuie și mirosea puternic a mucegai. Și chiuveta era verzuie, iar pe margine era o periută de dinți roșie, foarte uzată, un tub de pastă de dinți de la reduceri, rulat strâns și întărit. Un tub de ruj se afla sub oglinda jengoasă. L-am deschis – roșu puternic, aproape terminat. De bara perdelei de duș atârnav dresuri de culoarea pielii. Săpunul avea mici fire de păr creț uscate pe suprafața dură. „Acestea trebuie să fie firele de păr pubian ale Rebeccăi”, mi-am spus în sinea mea. Am luat săpunul și mi l-am frecat de față, am clătit cu apă spuma și m-am simțit puțin mai bine. Mi-am uscat mâinile pe o cârpă și apoi am scos pistolul din poșetă. Senzația plăcută pe care mi-a dat-o combinația de lemn și metal m-a alinat. L-am îndreptat spre mine, în oglindă. L-am ținut lângă fața mea – era rece și tare. Simțeam mirosul tatălui meu pe pistol, nu nebunia acră a ginului pe care o emana atunci, ci aroma caldă, afumată de whisky de când eram copil și nu știam altceva mai bun de făcut decât să îl admir. Am pus pistolul înapoi în poșetă și mi-am aranjat părul în oglindă.

Înainte să cobor înapoi în bucătărie, am ocolit în liniște balustrada și am tras cu ochiul în camerele luminate de la etaj. Una era un dormitor: cuvertura patului verde și roz, o lampă de birou ieftină pe un dulap spălăcit, cercei aurii urâți pe o farfurie bleu, o cutie goală de bere. De ușa debaralei atârna o oglindă. Voiam să văd garderoba Rebeccăi dinăuntru, dar nu am îndrăznit să cotrobăi atât de departe. Dacă de fapt ea era atât de neglijentă, iar eleganța și rafinamentul ei erau o păcăleală, poate că, până la urmă, exista speranță și pentru mine. Poate că puteam și eu să fiu așa falsă și să apar elegantă și rafinată. La acea vreme, următorul dormitor nu îmi spunea prea multe: un birou mic de lemn, un pat dublu golit până la saltea, un ventilator pe noptiera de lângă un ursuleț de pluș, harta Americii pe perete. Nimic nu părea să aibă sens, dar m-am gândit că Rebecca trebuie să fi închiriat casa mobilată și nu făcea niciodată curat. M-am uitat în oglindă. Mă privea un chip tras și palid. Arătam ca o babă, un cadavru, un zombi. Când încercam să zâmbesc, păream mai puțin moartă. Mi se părea de necrezut că această femeie frumoasă mă voia în preajma ei. Când am coborât scările, am arborat o mască precum cea a lui Leonard Polk – satisfăcută, încrezătoare, întru totul în largul meu.

Când m-am așezat din nou la masa din bucătărie, Rebecca era ocupată să caute iar prin dulapurile din bucătărie.

— Aha! a exclamat ea, întorcându-se cu un tirbușon. Prea târziu, îmi pare rău. Te rog, mai bea niște vin. Mi-a turnat ce mai rămăsese. Îți mulțumesc că l-ai adus, a repetat ea.

— Cred că e și un fel de petrecere de casă nouă, nu? De vreme ce te-ai mutat de curând aici?

Încercam să par veselă.

— Ador asta. O petrecere de casă nouă, da. Mulțumesc, a răspuns Rebecca. Este foarte potrivit.

Casa are nevoie de o întâmpinare caldă. E un loc vechi și rece.

Și-a tras gulerul de la halat și a deschis gura, de parcă ar mai fi vrut să spună ceva, dar s-a oprit, cu brațele încrucișate la piept.

— De când locuiești aici? am întrebat eu. Dacă nu te deranjează că întreb.

— Am ajuns în oraș abia acum câteva săptămâni, a răspuns ea, aranjându-și halatul. Trebuie să spun că mă așteptam să fie frig, dar nu chiar așa. E un frig năprasnic aici. Mai rău decât în Cambridge. Dar zăpada e drăguță, nu crezi?

Conversația a continuat așa, superficial. Magia dispăruse. Era ca și cum spărseserăm gheața, dar apele reci ne făceau să încetăm și să suferim de hipotermie. Credeam că mi-am ratat șansa să fiu prietena ei adevărată. Rebecca îmi deschisese ușa, iar eu i-o închiseseam în față. Eram plictisitoare. Nu aveam nimic cu care să contribui. Încercam, penibil de-acum, să mă revanșez față de platitudinea mea cu autocompătımire.

— Nu ies prea des în oraș, i-am spus. Aici iarna nu prea sunt multe de făcut. Sau în oricare anotimp.

— Patinezi? m-a întrebat Rebecca cu un entuziasm fals pe care l-am detectat imediat.

Am făcut semn din cap că nu, am zâmbit și apoi m-am corectat.

— Dar aș merge dacă vrei tu.

— O, e în regulă, a spus Rebecca.

Totul era teribil de incomod. Scaunul era atât de țeapăn, casa era atât de rece. Oricum, mi-am sorbit vinul, încuviințând din cap și zâmbind cât de bine puteam. Știam ce ascundeam – dezamăgirea mea, fanteziile mele zădărnice, lucrurile după care tânjeam. Ce ascundea Rebecca, și de ce, era un mister total pentru mine. Vorbea despre cum i se arse pielea de la soare astă-vară, despre cum îi amorțeau mâinile în timp ce șofa, despre pictorii ei preferați – toți expresioniști abstracți, din câte îmi

amintesc. Am căzut de acord ca în primăvară să facem o excursie la Boston împreună, la muzeele de artă, dar ea părea să se fi retras într-un spațiu îndepărtat al minții ei, lăsând doar fațada să trateze cu mine. Poate că tot ceea ce meritam era să o privesc de la distanță, mă gândeam. Cine eram eu să îmi închipui că o femeie ca Rebecca – frumoasă, independentă, profesionistă – ar putea fi vreodată cu adevărat interesată să mă cunoască? Eram un nimeni, o neghioabă. Trebuia să fiu recunoscătoare că tot timpul vorbea numai ea.

— Înoți? Schiezi? De unde ai cumpărat căciula aceea de blană?

Aveam impresia că voia doar să-mi facă pe plac, să-i fie milă de mine, chiar și să se distreze pe seama mea și a vieții mele plictisitoare, să încerce să mă liniștească cu întrebările ei banale.

În final am spus:

— Ar trebui să plec.

M-am amăgit în sinea mea că vor urma și alte seri. Oricum, o prietenie adevărată nu se consolidează într-o singură seară. Și e mai bine să lași lucrurile într-o notă plictisită decât tensionată. M-am ridicat de pe scaun și am început să-mi pun mânușile. Atunci Rebecca s-a ridicat de pe scaunul pe care stătea.

— Eileen, a spus ea, venind spre mine, cu o voce care a devenit brusc joasă, fermă și serioasă. Înainte să pleci, am nevoie de ajutorul tău cu ceva. M-am gândit că vrea să mă roage să duc gunoiul sau să o ajut să ridice o mobilă grea, dar a spus doar: Mai stai. Mai rămâi puțin cu mine.

Părea îngrijorată. M-am gândit că poate e bolnavă sau așteaptă o vizită din partea unui iubit gelos. Aș fi rămas, desigur. Eram disperată să mai beau vin. Și mi-era foame. De parcă îmi citise gândurile, Rebecca s-a ridicat și a deschis frigiderul vechi. A scos o bucată de cașcaval, un borcan de ceapă murată și niște șuncă.

— O să fac niște sandvișuri, a spus ea. Chiar sunt o gazdă proastă, știu asta. Am urmărit-o cum spală două farfurii, cum le șterge cu marginea halatului. O să ne simțim mai bine dacă mâncăm ceva.

— Mă simt bine, am spus eu apărându-mă.

Replica a ieșit din mine pur și simplu și în bucătăria aceea rece a sunat tare, nepoliticoasă și falsă. Am început să mă scuz, bâlbâindu-mă puțin, dar Rebecca m-a întrerupt:

— Știi la fel de bine ca și mine că e puțină tensiune în aer. O simți tu și o simt și eu. Este aici, așa că de ce să o negăm?

A scuturat din cap, a ridicat din umeri, a zâmbit cu jumătate de gură, apoi s-a întors cu spatele și a așezat pâinea feliată pe bufet.

Am izbucnit într-un hohot nervos de râs. Nu puteam să-mi dau seama dacă Rebecca era furioasă sau distrată.

— Îmi pare rău, am mormăit eu.

Dar ea m-a ignorat. Lăsând la o parte stânjeneala dintre noi, a revenit la subiectul Moorehead în timp ce trebuluia la bufet. O priveam cum, cu mâini nesigure, pregătea sandvișurile. Îmi mușcam buzele crăpate, pipăiam pistolul din poșetă, ascultam în timp ce vorbea. Ea părea să se relaxeze puțin, vocea ei trecând în niște registre mai joase. Cu spatele la mine, făcea din când în când pauze, accentuând cu cuțitul prin aer în timp ce vorbea.

— M-au angajat să fac un fel de curiculă universală pentru băieți, un plan zilnic pentru toți cei de-acolo, de parcă toți ar avea aceeași vârstă și ar fi la același nivel. De parcă am putea doar să repetăm lecții la nesfârșit, iar și iar. Este o idee ridicolă în sine. Nu sunt o profesoară de țară din secolul al XIX-lea. Iar băieții ăștia pot să învețe. Majoritatea deja știu să scrie și să citească. Desigur că va trebui să testez, să văd ce funcționează și ce nu, iar apoi marile întrebări – care sunt obiectivele, care este sensul? Nu sunt aici ca să îi învăț cum să

repare motoare de mașini, până la urmă. Ei trebuie să învețe literatură, istorie, filosofie, științele exacte. Asta cred eu. Este destul de mult de lucru pentru o duzină de oameni. Robert nu înțelege că băieții au creiere, că au conștiințe. Pentru el, ei sunt ca niște vite.

— Robert? am întrebat. Vrei să spui directorul închisorii?

— Directorul, da, a încuviințat ea. Nu face decât să pedepsească băieții pentru că se masturbează.

Aveam o oarecare idee despre ce însemna asta.

— Știi, nu-i așa? Rebecca s-a întors ușor, arătându-mi din profil ce serioasă era. Tipul ăsta e o figură aparte. Retorica lui creștină și ridicolă este complet nepotrivită. Ca apoi să aflu că Leonard Polk a fost băgat în peșteră pentru „atingeri nepotrivite”. A scuturat din cap. Dacă aș fi în locul acelor băieți, m-aș atinge singură tot timpul. E cam singurul lucru distractiv pe care poți să-l faci într-un loc ca Moorehead, nu crezi?

Atunci s-a întors de tot spre mine, cu nasul încrețit, cu ochii strălucind, privindu-mă conspirativ, dintr-odată veselă și vioaie.

— O, desigur, am spus eu, fluturându-mi mâinile în aer ca să arăt că eram flexibilă, deschisă la minte și că nu mă îndoiesc că așa e.

— Îți jur, a continuat Rebecca. Nu înțeleg care este marea problemă.

A scuturat din cap. Încercam să mi-o imaginez pe Rebecca atingându-se, în ce fel se atinge și cum ar fi fost diferit de ce făceam eu, pentru că se părea – dat fiind ceea ce știam despre ea – că nu are rușine. Mă întrebam ce fel de extaz putea să existe, fără rușinea care să-l incite. Nu îmi puteam imagina. Am fost puțin uimită să stau acolo atunci, și eram recunoscătoare că a continuat să pălăvrăgească. Îmi spunea cât era de fericită că lucrează la închisoare, cât de ușurată era că își terminase studiile. Spunea că era sigură că putea să aibă un impact mare și cât de mult se atașase deja

de băieți. „Sunt ca propriii mei frați”, este o expresie pe care mi-o amintesc clar. Mi-a dat o farfurie, trântind un sandviș pe ea. Am stat și am mâncat în tăcere.

— Eileen, după cum probabil că ți-ai dat seama până acum, a spus ea după o vreme, eu trăiesc puțin diferit față de majoritatea oamenilor.

— O, nicidecum, am insistat eu. Casa ta e foarte drăguță.

— Te rog, nu fi atât de politicoasă, a spus ea. Nu mă refer la casă. M-a privit în timp ce stătea în picioare, mestecând o ceapă. Vreau să spun că am propriile mele idei. Nu sunt ca acele femei cu care lucrezi tu. Asta era evident. Sau ca profesorii tăi de la școală, sau ca mama ta. A pus farfuria înapoi în chiuvetă. Pot să-mi dau seama că și tu ai ideile tale. Poate că tu și cu mine chiar împărtășim unele dintre aceste idei.

Acum simțeam că mă testează – eram oare ca „majoritatea oamenilor”, supusă, sau eram „diferită”, ca ea. Abia puteam să mănânc sandvișul pe care mi-l dăduse. Pâinea era veche, șunca era precum cauciucul. Oricum, ca o fată bună, mestecam și încuviințam din cap.

— De-a lungul anilor, mi-am dat seama de niște lucruri, a continuat ea, lingându-și degetele. Nu cred în bine și în rău. Mi-a oferit o țigară. Am luat-o, recunoscătoare că aveam o scuză să las jos sandvișul. Acei băieți de la Moorehead, locul lor nu este acolo. Nu îmi pasă ce au făcut. Niciun copil nu merită genul acesta de pedeapsă.

Abia dacă băusem două cani de vin și, de vreme ce nu îmi stătea în fire să mă cert când nu eram beată, ceea ce am spus în continuare m-a surprins. Poate că în mine se mișca spiritul tatălui meu, pentru că chiar nu mă interesa problema.

— Dar băieții aceia sunt toți criminali. Trebuie să fie pedepsiți cumva, am ripostat eu.

Rebecca era tăcută. Eu am terminat vinul. Au trecut câteva momente, timp în care capul mi s-a

făcut greu și plin de regrete. Părea clar că o jignisem. Mi se făcea rău la stomac.

— Ar trebui să plec, am spus eu. Sigur ești obosită.

Până în acel moment, cred că stătusem în acea casă mai puțin de o oră. Îmi simțeam pielea unsuroasă și fierbinte. Aerul din cameră părea că se învâрте cu praf și fum și miros de mâncare stricată. Mi-am stins țigara. Rebecca părea adâncită în gânduri – presupuneam că gândurile ei erau despre mine, despre lipsa mea de viziune și compasiune. Ce proastă eram! Ce vacă! Îmi făceam griji că s-ar putea să vomit. Părea imperativ să mă duc acasă imediat. Dar Rebecca avea alte idei.

— Pot să am încredere în tine? m-a întrebat, cu o voce dintr-odată lipsită de vlagă, dar disperată. S-a aplecat spre mine, sprijinindu-se cu o mână pe masă.

Nimeni nu mi se mai confesase până atunci. O priveam direct în față, ținându-mi respirația. Chiar era frumoasă. Brusc, cu ochii aceia limpezi, nemișcată și vulnerabilă, ca un copil speriat în pădure. M-a luat absentă de mână, degetele ei răcoroase și moi îmi atingeau pielea aspră. Am încercat să mă relaxez, să arăt că eram deschisă, disponibilă, tolerantă. Dar simțeam cum apare din nou masca. Am încuviințat din cap, cu ochii închiși, gândindu-mă că ar fi un gest de fidelitate, sumbru, dar de încredere. Dacă ea ar fi încercat să mă sărute atunci, cred că aş fi acceptat.

— E vorba despre Lee Polk, a spus ea.

În clipa aceea chiar am crezut că o să vomit. Am început să mă ridic, să mă întind după poșetă, sperând ca ea să-și piardă cumpătul înainte să îmi poată spune că s-au sărutat sau chiar mai rău. Totuși, m-a luat din nou de mână și m-am așezat la loc.

Cât de ușurată m-am simțit când ea nu a spus: „Sunt îndrăgostită de el”, ci: „Mi-a vorbit”. Oricum, în privirea ei se citea mândrie și plăcere.

Mi-a adus aminte de satisfacția cu care Joanie mi-a spus, în urmă cu mulți ani, „Lui îi place să mă guste”. Rebecca mi-a strâns degetele, a înghițit în sec.

— Mi-a spus totul. Ce s-a întâmplat și ce a făcut și cum a ajuns la Moorehead. Privește.

A scos din buzunarul halatului o fotografie veche. Era o fotografie de la locul crimei. Tatăl lui Lee Polk stătea pe covorul plin de sânge, înfășurat într-un cearșaf încurcat, lângă un pat răvășit.

— Acesta este tatăl, a continuat Rebecca. Oamenii cred mereu că are de-a face cu complexul lui Oedip. Omoară tatăl și însoară-te cu mama. Asta am presupus eu.

— Scârbos, am spus eu.

M-am uitat din nou la fotografie. Bărbatul avea ochii parțial deschiși, ca și cum privea pe furiș în jos, atent. Brațele îi erau ridicate deasupra capului, degetele prinse și strânse lângă noptieră. Mai văzusem fotografii cu oameni morți în diferite cărți și reviste, în mare parte cu personalități din mausolee sau fotografii din războaie – soldați căzuți pe front, cadavre înfometate. Apoi, desigur, era și Iisus mort pe cruce, oriunde mă uitam.

Asemenea poze de la locul crimei erau și în dosarele altor deținuți de la Moorehead, dar niciuna nu captase esența morții la fel ca acea fotografie a domnului Polk. Nici măcar imaginea cadavrului propriei mele mame nu m-a impresionat atât de puternic. Ea dispăruse încet, de fapt, câte puțin în fiecare zi, până când nu a mai rămas nimic. Spre deosebire de domnul Polk, din care viața fusese smulsă. Moartea era acolo, vie, în poză. Mi-am eliberat mâna din strânsoarea Rebeccăi, m-am ridicat și m-am aplecat deasupra chiuvelei, vomitând acel sandviș groaznic și tot vinul.

— Îmi pare rău, am spus.

Rebecca a venit în spatele meu și m-a frecat pe spate.

— Să nu-ți pară rău, a spus ea. Mi-a întins o cârpă rece, udă și mucegăită. Această imagine *trebuie* să îți facă rău.

Eu am dat drumul la robinet, am clătit voma de pe farfurii.

— Nu te deranja, a spus Rebecca.

— Îmi pare rău, am repetat eu.

Nu știu cât de rău îmi părea cu adevărat. Mă entuziasma acea stare de rău. Nu știu să-mi mai fi venit să vomit vreodată doar pentru că am privit o fotografie. Voiam să privesc din nou acea fotografie. Era ceva în ea, ceva ce nu înțelegeam. Cearșafurile șifonate, cămașa de noapte subțire, pata neagră de pe covor și domnul Polk, cu fața în jos și fără viață încercau să spună ceva. În expresia fadă captată de acea fotografie se întrezărea alt fel de viață.

Îmi doream să intru în acea fotografie, să examinez gâtul unde fusese tăiat, să ating sângele, să examinez rana ca și cum acolo se afla un secret, dar gâtul nu era vizibil în fotografie. Ce știau acei ochi? Care a fost ultimul lucru pe care l-a văzut domnul Polk? Pe Lee, cuțitul, întunericul, pe soția lui, propriul spirit care îi părăsea trupul? Îmi plăcea imaginea acelor ochi vicleni, ficși. Știam că domnul Polk avea un secret pe care voiam să îl înțeleg. El cunoștea moartea, presupun. Poate că era atât de simplu.

— De unde ai asta? am întrebat-o pe Rebecca.

— Din dosarul lui Lee, a spus ea. Însălmântător, nu?

M-am așezat din nou pe scaun, trează, calmă.

— Nu chiar, am spus eu, fără noimă.

— Lee s-a furișat în dormitorul părinților lui cu un cuțit de bucătărie și i-a tăiat gâtul tatălui său. Mama lui spune că a intrat în șoc. Nu a sunat la poliție imediat. Ea a spus că s-a trezit și l-a găsit pe soțul ei mort, a presupus că s-a dat o spargere. Mă întreb cum poți să dormi buștean într-un moment ca acesta? Îți poți imagina? Au găsit cuțitul în

chiuveta de la bucătărie și pe Lee în patul său, cu ursulețul de pluș în brațe.

Expresia de pe chipul Rebeccăi s-a înăsprit în timp ce vorbea. I-am privit fața cu atenție, liniile delicate din jurul ochilor, pielea ei translucidă, proaspătă și rozalie. Cu o clipă în urmă arăta ca o femeie matură, în clipa următoare, ca o fetiță. Ochii păreau să-mi joace feste, de parcă priveam pe furiș într-o oglindă de bălci, de parcă totul era un vis. M-a bătut ușor pe mâini să îmi atragă atenția.

— Dar Lee nu este responsabil pentru asta, a continuat Rebecca. Asta mi-a explicat ieri. Tot calvarul. Este prea mult pentru un copil să țină totul pentru el. S-a îndepărtat ca și cum ar fi fost copleșită de emoție, dar când s-a întors cu fața la mine din nou, era calmă, stăpână pe ea, aproape zâmbitoare. Da, această fotografie este teribilă. Este tulburătoare. Când am văzut-o și apoi când l-am întâlnit pe Lee, nu am putut să pun lucrurile cap la cap. Un băiat deștept și timid ca el să facă așa ceva! Nu se lega. L-am întrebat dacă chiar a făcut asta, dacă și-a ucis tatăl. Ea a bătut cu degetul pe fotografie, peste fața bărbatului mort. A spus că da, el a făcut asta. Sau poate că doar a încuviințat din cap. L-am întrebat de ce, și a ridicat din umeri. Știi, nu s-a deschis față de mine imediat. A trebuit să pun întrebarea corectă. La început doar am băjbăit în întuneric. „O bătea tata pe mama?” Mama lui l-a pus să își ucidă tatăl ca să ia banii de asigurare? Asta era? Am avut senzația că era ceva putred în familia aceasta. Se vede oricum clar pe chipul mamei. Ai văzut-o doar. Am știut că se întâmplă ceva. De aceea am chemat-o și i-am spus să intre. I-am spus: „Cred că fiul dumneavoastră vrea să stați de vorbă”. I-ai văzut împreună. Bietul băiat abia o putea privi în ochi. Așa că după aceea l-am întrebat direct: „Ce ți-a făcut tatăl tău? Te-a atins?” Și a vorbit. În câteva minute a mărturisit tot. Acel bărbat, domnul Polk, își viola fiul. Nimeni nu s-a

deranjat să îl întrebe pe Lee până atunci. Nimeni nu a vrut să știe.

În acest punct, Rebecca era plină de entuziasm, ai zice că aproape saliva, mâinile ei au urcat de pe încheieturile mele pe antebrațe și m-a apucat de umeri. Eram vrăjită de gura ei roz și de gingiile ei, de petele negre de vin din colțurile buzelor ei. Auzisem povești precum cea pe care o spunea ea acum. Aveam o vagă idee despre ce însemna asta.

— Nu e nevoie să ai o diplomă în psihologie ca să afli adevărul, s-a lăudat. Mi-a dat drumul la umeri. Și nu este nevoie de o sentință cu închisoare pentru a aranja lucrurile. Gardienii închisorii și psihiatrii de pe lumea asta sunt mai nebuni decât majoritatea ucigașilor, jur. Oamenii îți vor spune adevărul, dacă chiar vrei să îl auzi. Eileen, gândește-te, m-a îndemnat ea, strângându-mă din nou de mâini. Ce ar putea să determine pe cineva să își omoare propriul tată? Ea m-a privit implorator direct în ochi. Ce? a repetat ea.

Ani de zile mă luptasem cu aceeași întrebare.

— Să îl omoare a fost singura cale de scăpare, am răspuns eu.

— Singura soluție, da, a încuviințat Rebecca.

Ne-am uitat din nou la fotografie, capul ei aproape de al meu, atât de aproape că obrajii ni s-au atins. S-a aplecat peste umărul meu, și-a trecut brațul în jurul meu. Vântul scutura casă, zăpada pulverizată se izbea în ferestrele de la bucătărie, prin care trecea frigul. Am închis ochii. De mulți ani nu mai fusesem așa aproape de o persoană. Puteam să simt respirația Rebeccăi pe mâna mea, fierbinte, iute și regulată.

— Trebuie să te întrebi de ce mama lui nu a făcut nimic, a continuat ea.

Am privit-o. Expresia ei ciudată, schimbătoare, era încordată în lumina aspră, cu sprâncenele ridicate, ochii mari, gura deschisă de încântare sau în așteptare, nu puteam să-mi dau seama. Ea părea excitată, agitată, extaziată și plină de uimire.

Eu m-am smucit.

— Mama mea e moartă, am spus eu în defensivă.

Rebecca nu s-a supărat din pricina acestui *non sequitur*. Mi-am ținut respirația.

— Mamele sunt foarte dificile, a răspuns Rebecca. Brusc s-a ridicat și a privit în jos spre mine, în timp ce vorbea. Majoritatea femeilor se urăsc una pe alta. Este natural, toate suntem în competiție, mame și fiice mai ales. Nu e vorba că te urăsc pe tine, desigur. Nu te văd ca fiind o rivală. Te văd ca fiind aliata mea, complicea mea, cum se spune. Ești specială, a spus ea duios. Aș fi putut să plâng la auzul acelor cuvinte. Am clipit tare, deși ochii mei erau uscați. Și-a întărit afirmația strângându-mă din nou de mână, apoi s-a aplecat la nivelul meu, privindu-mă în ochi. Pe acea mamă, doamna Polk, a continuat ea, ți-o amintești, nu?

— Era grasă, am spus eu, încuviințând din cap.

— Liniște, a șoptit Rebecca brusc. S-a sculat în picioare și și-a ridicat un deget în aer să mă facă să tac. Vântul vuia, dar altminteri în casă era liniște. Muzica se opri fără să bag de seamă. Mi-am ținut respirația. Mama lui Lee este adevăratul mister, a continuat ea, accentuând cuvintele prin bătaii ritmice cu unghiile în masă. Eileen, nu știu cum să-și explic mai bine. Mi s-a frânt inima când l-am auzit pe acest băiat spunându-și povestea. Dar după cum știm amândouă, este atât de important ca adevărul să iasă la iveală. Lee mi-a spus că în fiecare seară după cină, mama lui îl ducea la etaj și îi făcea o clismă înainte de culcare. Apoi ea stătea și se uita la *The Honeymooners*, își făcea unghiile sau dormea, până terminau ei. De ce nu l-a oprit? Răspunsul este foarte simplu, pentru că nu a vrut. Trebuie să fi beneficiat cumva din asta. Doar că nu înțeleg cum anume.

Eram, desigur, dezgustată. Dar și sceptică.

— E chiar groaznic, am spus, scuturând din cap înainte și înapoi. E scârbos.

Am privit-o pe Rebecca cum se îndepărtează de masă și se sprijină de bufet. Și-a încrucișat brațele și s-a uitat spre tavan. Brusc îmi era atât de frig și eram atât de singură cu ea atât de departe. Tânjeam să mă ridic și să mă duc la ea, să mă cuibăresc în halatul ei, să mă ia în brațe ca pe un copil.

— Chiar trebuie să îți imaginezi, Eileen, a reluat ea. Ești doar un copil care stă la masa din bucătărie. M-a condus prin întreaga rutină a familiei Polk, așa cum și-o imagina ea, descriind în amănunt cum funcționa o clismă, dimensiunea anatomiei unui copil, cum părțile intime sunt sfâșiate în timpul actului sexual și apoi psihologia tatălui – cum el trebuie să fi suferit toată viața de pe urma unei dorințe pe care nu și-o putea satisface. Motivația tatălui este destul de evidentă, a explicat ea. Avea circuitele încurcate. Pentru el, era un act de dragoste să facă asta cu fiul lui. Pe cât de groaznic sună, dragostea este așa uneori. Te va face să îți violezi propriul fiu. Nu este ceva ce credem că vom face vreodată, dar domnul Polk nu a știut nicio altă modalitate.

Eu mă gândeam la propriul meu tată și la mama mea, cât de puțină afecțiune îmi acordaseră, numai o ciupitură și un ghionț din când în când, în copilărie. Poate că eram norocoasă până la urmă. Privind retrospectiv, este foarte greu să măsoți cine o ducea mai rău decât cine.

— Dar mamei – Rita o cheamă – pur și simplu nu îi pot înțelege motivele.

Rebecca insista să ajungă la o concluzie. Chiar nu îmi păsa atât de familia Polk – acum o aveam pe Rebecca. Eram complice. Chiar ea spusese asta. Eram în stare să mă tai la mână chiar atunci, cu cuțitul de bucătărie și să facem un pact de sânge, să fim prietene și surori pentru totdeauna. Dar am stat și am ascultat cu atenție, afișând un fals interes pe cât mă pricepeam mai bine, încuviințând din cap, încruntându-mă și bătând din gene.

— Am senzația că tatăl nu o amenința, a continuat Rebecca. Ea nu îmi lasă impresia asta.

De fapt, știam la ce se referă. Când doamna Polk venise în vizită în acea săptămână, nu a lăsat impresia de victimă. Ținea capul sus, părea mai mult furioasă decât plină de amărăciune, avea un aer că ne judecă după cum se uita la noi – la mine, la Randy, la Rebecca, la Leonard. Și nu părea genul de femeie care încearcă foarte tare să facă pe placul altora. Era grasă. Purta haine urâte.

— Cred că trebuie rezolvat ceva mult mai crucial cu acea femeie, înainte ca Lee să poată să treacă mai departe cu adevărat, a continuat Rebecca. Și cum am mai spus, nu cred în pedepse, dar cred în răzbunare. Tatăl lui Lee îl viola. El a făcut ceva rău, așa că a fost omorât. Lee și-a omorât tatăl, așa că acum este la închisoare. Mama are și ea partea ei de vină și nu a suferit nicio consecință. Eileen? S-a aplecat în față, m-a prins de picior. Nu poți să spui nimănui asta, promiți?

Eu am încuviințat din cap. Puteam să îi promit Rebeccăi orice, cât timp avea mâna pe piciorul meu.

Încă nu îi puteam înțelege ardoarea, interesul ei față de familia Polk. De ce conta? De ce îi păsa? Când și-a întins degetul mic, subțire, l-am agățat pe al meu de al ei. Am dat mâna. Acest gest părea atât de sincer, de pur și atât de pervers, încât ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Eileen, asta nu este casa mea, a spus Rebecca atunci. Este casa familiei Polk. La subsol o am pe Rita Polk legată fedeleş.

•

Trebuie să spun că, fiind o persoană tânără relativ protejată în urbea X, aveam foarte puțină experiență cu conflictele directe dintre oameni. Certurile dintre părinții mei aveau loc la cină, dar erau despre nimic, doar zgârieturi la suprafața problemelor reale, mai adânci, oricare ar fi fost ele, pentru fiecare dintre ei. Dar nimic nu s-a lăsat cu

violență vreodată, deși în ultimii ani petrecuți cu tatăl meu, ocazional își punea mâinile în jurul gâtului meu subțire și mă amenința cu moartea oricând avea chef. Nu mă durea. Mâinile lui pe gâtul meu erau, de fapt, ca un fel de balsam – era singura formă de afecțiune pe care o primeam pe atunci. Îmi aduc aminte că odată, când aveam 12 ani, o fată de la câteva orașe distanță a dispărut și cadavrul despuiat i-a fost descoperit pe stâncile de pe plaja din urbea X. „Nu vă urcați în mașină cu străinii” și „Țipați dacă cineva vrea să pună mâna pe voi” ne spuneau profesorii noștri ca să ne avertizeze, dar îngrijorarea lor nu m-a speriat niciodată.

Din contră, era un fel de dorință secretă a mea să fiu răpită. Cel puțin așa aș fi știut că chiar contez pentru cineva, că am o valoare. Violența avea mult mai mult sens pentru mine decât orice fel de conversație forțată. Dacă în familia mea ar fi fost mai multe certuri în copilăria mea, lucrurile ar fi putut să sfârșească diferit. Poate aș fi rămas.

Pesemne că par că mă autocompățimesc, plângându-mă că tatăl meu nu m-a iubit îndeajuns de mult încât să mă lovească. Dar știi ceva? Acum sunt bătrână. Oasele mi s-au subțiat, părul mi-a încărunțit, respirația îmi este înceată și superficială, nu mai am poftă de mâncare. Am avut partea mea de zgârieturi și vânătăi și am trăit destul de mult, încât autocompățimirea nu mai este un obicei jalnic al psihicului, dar este ca o cârpă rece și udă pe fruntea mea, care să îmi ostoiască febra fricii de inevitabilul meu sfârșit. Biata de mine, da, biata de mine!

Când eram tânără nu îmi păsa deloc de bunăstarea mea fizică. Toți oamenii tineri cred că sunt invincibili, că sunt suficient de informați încât să nu ia în seamă avertismentele protesti. Acest tip de prostie curajoasă m-a condus departe de urbea X. Dacă aș fi știut cât de periculos era locul către

care fugeam să scap, poate că nu aş fi plecat niciodată.

Pe atunci, New York-ul nu era un loc potrivit pentru o femeie tânără şi singură, mai ales pentru o tânără femeie ca mine – naivă, neajutorată, plină de furie, vinovăţie şi griji. Dacă cineva mi-ar fi spus de câte ori urma să fiu pipăită la metrou, de câte ori urma să-mi fie frântă inima, uşile trântite în faţă, spiritul zdrobit, poate că aş fi rămas acasă cu tata.

În urbea X, citeam poveşti despre violenţe în dosarele închisorii – lucruri groaznice. Violuri, distrugeri, trădări, câtă vreme nu mă priveau, nu mă impresionau. Aceste poveşti erau precum articolele din *Național Geographic*. Detaliile nu făceau decât să îmi alimenteze propriile fantezii ciudate, dar niciodată nu m-au făcut să mă tem pentru siguranţa mea. Eram naivă şi eram nesimţită. Nu îmi păsa de bunăstarea altora. Mă interesa doar să obţin ce voiam eu. Aşa că, atunci când m-a lovit revelaţia Rebeccăi, nu eram aşa de îngrozită pe cât te-ai aştepta. Cu toate astea, m-am simţit insultată. Dintr-odată, mi-a devenit clar că prietenia ei nu era motivată numai de admiraţie şi de afecţiune, după cum aş fi preferat să cred. Rebecca, de fapt, construisese o conexiune, ca parte dintr-o strategie, asta era evident. Ea a presupus că îi voi fi de folos şi bănuiesc că până la urmă i-am fost.

— Îmi pare atât de rău, m-am bâlbâit eu, străduindu-mă să îmi ascund dezamăgirea. Chiar nu mă simt prea bine.

Aş fi putut să îi spun că e nebună, că nu voiam să am nimic de-a face cu ea, că ar fi trebuit să fie internată la nebuni, dar eram atât de rănită, de descurajată de complotul ei de a mă seduce ca să devin un fel de complice, încât nu puteam să-mi găsesc cuvintele. Bănuiesc că un „drum bun” ar fi fost de-ajuns. În orice caz, nu aveam de gând să-i arăt că aveam inima frântă – deja mă simţeam umilită. Fusesem atât de proastă! Bineînţeles că

Rebecca nu mă plăcea de fapt. Hram jalnică, urâtă, slabă, ciudată. De ce ar vrea cineva ca ea să mă aibă pe mine ca prietenă?

— Chiar ar trebui să plec, am spus eu, m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

Dar pe hol Rebecca m-a apucat de braț.

— Te rog, a spus ea. Nu fugi așa repede. Am intrat într-un fel de bucluc. Mă uitam la ea și îmi dădeam seama că era speriată. M-am gândit să mă eliberez, să merg acasă, să-i povestesc lui tata, să sun la poliție. Dar Rebecca mă privea de parcă aș fi putut să o salvez, spunând: Te rog, am nevoie de tine, Eileen. Fii o prietenă adevărată! Am început să cedez. Mi-a întins o țigară, mi-a aprins-o cu mâini tremurânde. Ești singura în care am încredere, a spus ea.

Numai de atât a fost nevoie ca să mă tragă înapoi. Până la urmă mă respecta, după cum am ales eu să cred. Mă voia de partea ei. Ochii i s-au umplut de lacrimi care i se prelingeau pe obraji. Și le-a șters cu mâneca de la halat, a respirat adânc, a tremurat și m-a privit implorator.

— Bine, am zis eu. O să te ajut.

Nimeni nu mai plânsese în fața mea până atunci.

— Îți mulțumesc, Eileen, a spus ea, zâmbind printre lacrimi. Și-a suflat nasul pe mânecă. Îmi pare rău. Sunt complet răvășită. Mă încânta să o văd așa speriată și vulnerabilă. A mai luat o felie de pâine de pe bufet, pe care a ciugulit-o absentă o vreme. Nu știu cum de m-am băgat în asta. Dar acum știu că suntem băgate amândouă, că trebuie să terminăm ce am început.

M-am așezat, mi-am lipit spatele de scaun, mi-am încrucișat picioarele ca o doamnă, mi-am împreunat mâinile în poală.

— Am putea să sunăm la poliție și să explicăm ce s-a întâmplat, am zis eu încet. Am putea spune că a fost un accident.

Știam foarte bine că această sugestie era ridicolă. Voiam doar să culeg toată disperarea din

ea. Credeam că merit măcar atât drept recompensă pentru loialitatea mea.

— Și să spunem ce? a răspuns. Că am legat-o din greșeală? O să mă ducă la închisoare! a strigat ea.

— Tatăl meu a fost polițist, i-am spus. Rebecca m-a privit cu ochii mari. Desigur că nu o să îi spun nimic, zic doar că dacă am spune că doamna Polk te-a amenințat...

— Ultimul lucru de care avem nevoie este implicarea poliției. Domnul Polk a fost polițist. Dacă poliției i-ar păsa cu adevărat de dreptate, nu s-ar fi ajuns aici oricum. Nu pot să ajung la închisoare, Eileen. Oamenii nu înțeleg binele pe care vreau să îl fac. A aruncat felia de pâine în chiuvetă. S-a uitat în sticla de vin spartă. Era goală. Mi-ar prinde bine ceva de băut, a spus ea.

— Fără băutură, am zis eu, mulțumită că era suficient de disperată cât să nu mă judece. Trebuie să ne păstrăm judecata. Avem de obținut o mărturisire. Încercam să mă dau pricepută. Mi-am stins țigara și mi-am încrucișat mâinile. Avem o treabă de făcut. Rebecca a zâmbit ușor. Spune-mi ce s-a întâmplat, am îndemnat-o eu. Spune-mi tot.

Mă încânta să o văd cum se agită. Și-a trecut mâinile prin păr, trăgând și răsucind în timp ce se plimba de colo colo prin bucătărie.

— Totul a început ieri după-amiază. M-am invitat acasă la doamna Polk, a povestit ea. Încerca să-și controleze vocea, ca să pară netulburată, stăpână pe sine, credibilă, ca și când ar fi repetat ce avea de spus în fața unui judecător sau a unui juriu. Am provocat-o să vorbească despre ea și despre faptele soțului ei, repetându-i ceea ce îmi povestise Lee despre clisme, despre abuzul sexual și toate astea. A făcut semn cu mâna spre etajul superior, unde avea loc violul.

Eu abia înțelesesem abuzul în sine așa cum îl descrisese ea – ce parte a corpului se ducea unde și pentru ce erau clismele. Ce însemnau toate astea

era încă neclar. Eram naivă și eram pervertită și știam în teorie ce înseamnă homosexualitatea, dar nu aveam experiență și nu îmi puteam imagina actul sexual atât de bine încât să îl înțeleg în această formă sucită – violul unui băiat.

— Mai exact, ce anume îi făcea tatăl lui? am întrebat eu. Rebecca s-a oprit pe loc și m-a privit de parcă eram o idioată. Doar ca să-mi fie clar, am adăugat eu.

— Sodomie, a spus ea. Penetrare anală. E suficient de clar?

Am încuviințat din cap, deși asta părea implauzibil.

— Continuă, mi-am dres glasul. Ascult.

— Doamna Polk a negat totul, desigur, a continuat Rebecca. Ea spunea că soțul ei era un sfânt și că nici nu auzise de cuvântul „clismă” până nu l-am pronunțat eu. „Nici nu aș ști să spun pentru ce este”. Dar am insistat: „De ce nu l-ai luat pe Leonard și de ce nu ați fugit? De ce ai permis ca asta să continue? Cum ai putut să iei parte la o asemenea tortură?” Iar ea pur și simplu nu răspundea. I-am spus să se mai gândească. I-am lăsat numărul de telefon. Dar am știut că nu va suna. Nu am putut să dorm deloc noaptea trecută. Mă măcina cu totul gândul cum acea femeie m-a mințit în față. Așa că în această dimineață m-am întors. Desigur, ea nu avea nimic de spus. S-a închis și mai mult în sine. Mi-a spus că sunt nebună. Am amenințat-o că o să raportez ce făcuse. Și m-am luptat cu ea pentru că ceea ce am avut de spus a înfuriat-o. Am încercat să îi spun că eram acolo din partea lui Lee și că voiam să o ajut și pe ea. Dar ea nu voia să asculte. Era furioasă. M-a atacat, vezi? Rebecca și-a desfăcut halatul și și-a ridicat bluza ca să îmi arate urme slabe de zgârieturi pe piept, nimic grav, nu era ceva ce putea să lase semne. Pieptul ei era atât de îngust și de pur, pielea albă părea să strălucească pe dinăuntru, coastele ei erau asemenea clapelor unui pian,

abdomenul era suplu, cu o musculatură fină. Purta un sutien negru de satin, cu o dantelă delicată pe deasupra bustului ei mic. A trebuit să o imobilizez, a explicat Rebecca, dând din cap. Nu am avut de ales. Amenința că sună la poliție. Ce-aș fi putut să le spun?

— Ai făcut ce trebuia, am zis eu.

Am privit-o fix și mi-am relaxat fața, sperând să o conving pe Rebecca că eram neînfricată, calmă și stăpână pe mine, că disprețuiam infracțiunea teribilă comisă împotriva acelui copil și că voi fi foarte atentă pentru ca totul să fie dus la bun sfârșit, deși nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce putea să însemne asta. Exasperarea Rebeccai s-a mai diminuat puțin. Și-a dat părul pe spate.

— Nu am rănit-o de fapt, a spus ea. Nu o doare nimic. A țipat multă vreme, așa că am dat muzica mai tare. Dar acum a tăcut. M-am gândit că până la urmă o să spună adevărul, o să accepte o parte din vină și vom putea apoi să îndreptăm lucrurile. Dar nu mărturisește nimic. Refuză să vorbească. Nu o mai pot ține legată mult timp și nu pot să o las să stea acolo jos, în frig. Nu sunt o criminală. Merită o soartă mult mai crudă, dar nu sunt o criminală. Știi ce vreau să zic?

Nu pot să spun sigur de ce Rebecca a trebuit să mă târască în uneltirea ei. Oare ea chiar credea că o puteam ajuta? Sau eram acolo doar ca să fiu martoră la proiectul ei genial, absolvind-o de orice vină?

Am dezbătut cu mine însămi iar și iar ardoarea compasiunii ei. De fapt care era motivul pentru care se implica în drama familiei Polk? Oare ea chiar credea sincer că avea puterea de a se pocăi pentru păcatele altuia, că putea să facă dreptate cu judecata ei, cu gândirea ei superioară? Oamenii care se nasc în familii privilegiate sunt adesea confuzi în acest sens.

Dar acum ea era speriată. Poate că doamna Polk era mai malefică decât estimase Rebecca.

— Mai las-o să stea acolo jos câteva ore, am sugerat eu. Asta o să fie o pedeapsă suficientă. O să vorbească.

— Dar nu a scos un cuvânt, a protestat Rebecca. S-a rezemat din nou de bufet, cu brațele încrucișate. Nenorocita de femeie nu vrea să mărturisească. Este incorigibilă. E la fel de mută cum era fiul ei.

— Îmbat-o, am propus eu. Oamenii spun mereu lucruri pe care nu vor să le spună, atunci când sunt beți.

— Asta nu are nicio legătură, a ripostat Rebecca. Oricum, magazinele sunt închise acum. Avem nevoie de o mărturisire semnată. Ceva ce nu poate să nege mai târziu. Dar nu este suficient de speriată încât să admită ceva. Nu e ca și cum o să o iau la bătaie. Rebecca s-a uitat la mine cu interes. Ai bătut pe cineva vreodată? m-a întrebat ea, străduindu-se să pronunțe cuvintele.

— Nu, deși mi-am imaginat, am răspuns eu.

— Desigur că nu, desigur. A început din nou să se plimbe prin bucătărie, frământând o nouă felie de pâine între degete și formând mici bile. Mi s-a strâns stomacul. Trebuie să ne gândim. Să ne gândim bine.

Au trecut câteva momente. Apoi soluția mi-a apărut în fața ochilor, atât de simplă, că aproape am râs. M-am întors spre poșeta mea, pe care o atârnasem de spătarul scaunului și am scos ușor pistolul pe care l-am așezat pe masă.

— Este al tatălui meu, am zis eu, cu chipul incontrollabil de vesel, deși încercam să îmi țin gura închisă.

Încercam să nu zâmbesc.

— O, Doamne, a murmurat Rebecca, cu ochii mari, halatul căzându-i pe umeri. L-a lăsat să atârne în spatele ei ca o regină în timp ce se apropia de masă. E un pistol adevărat?

Avea ochii sticloși, plini de uimire.

— E adevărat, da, am încuviințat eu. A întins mâna să îl atingă, dar l-am ridicat înainte, ținându-l strâns în mâna dreaptă. E mai bine să nu umbli cu el. Ar putea fi încărcat, i-am spus, deși presupuneam că nu este.

Cum ar putea fi? M-am gândit că tata nu putea să fie chiar atât de nebun.

— E incredibil, a spus Rebecca, dar apoi a întrebat: De ce ai așa ceva? De ce l-ai aduce aici cu tine?

Ce aş fi putut să spun? Ce ar fi crezut ea? I-am spus adevărul.

— Tatăl meu este bolnav, i-am explicat, atingându-mi tâmpla cu degetul, și mă îngrijorează ce ar putea să facă dacă l-aș lăsa singur acasă cu pistolul.

Rebecca a încuviințat din cap cu seriozitate.

— Înțeleg. Ești paznicul tatălui tău. Îl salvezi de sine însuși.

— Îi salvez pe alții, am corectat-o eu.

Nu voiam ca Rebecca să mă creadă o martiră. Eu voiam să fiu eroina.

— Ce mai fată! a spus Rebecca, aruncându-mi acea privire șireată, conspirativă pe care o văzusem acum câteva seri la O'Hara's. Facem o echipă bună. Îmi imaginam deja cum noi două formam un fel de duo de răufăcători: Rebecca cu aroganța ei și viziunea morală, iar eu cu privirea goală și pistolul meu. L-am așezat din nou pe masă. Părea dornică să îl țină în mână. Hai să mergem jos, a spus ea, ridicând halatul de pe podea. Și-a încrețit nasul și și-a legat cordonul halatului în jurul taliei. E mizerie mare acolo jos.

Dar eu am rămas pe loc. Dacă la subsol chiar era o femeie legată, timpul meu petrecut cu Rebecca se termina.

— Dar dacă Lee a mințit? am întrebat eu. Dacă a inventat totul? A avut ani la dispoziție să se gândească la un motiv suficient de bun pentru a-și

ucide tatăl și pentru a da vina pe mamă. Doamna Polk ar putea fi nevinovată. Nu crezi?

— Eileen! Rebecca m-a privit cu asprime, încrucișându-și brațele pe piept. Dacă ai fi văzut lacrimile acestui băiat, dacă i-ai auzi povestea spusă cu cuvintele lui și l-ai vedea cum tremură și plânge, nu te-ai îndoii de el o secundă. Uite, a spus ea, punând fotografia cu domnul Polk lângă pistol. Acest om merita ceva mult mai rău decât a primit. Nu vezi asta?

Am privit din nou fotografia, acei ochi ascunși, secretoși. Cadavrul era atât de ciudat, de tulburător, încât a trebuit să cred că a primit ce merita. Ar fi fost prea mult să cred altceva. Pe atunci credeam orice puteam, pentru a evita realitatea teribilă. Așa este tinerețea.

— Bine, am spus. Deci, crezi că treaba cu pistolul o să funcționeze?

— Memoria este un lucru fragil, a răspuns Rebecca. Se mai calmase, spaimile sale păreau să revină sub control. Doamna Polk se află într-o stare de negare completă. A păstrat secretul ei atât de bine, probabil nu a mai spus asta nimănui, poate că îi vine greu să își aducă aminte care este, de fapt, adevărul. Știi, oamenii îi plâng de milă. Oamenii bănuiesc că este doar tristă și singură. Nimeni nu vrea să provoace o femeie într-o asemenea stare. Nimeni nu vrea să fie în preajma cuiva ca ea, așa o victimă. Noi presupunem că este jalnică, într-o stare groaznică. Dar nimeni nu i-a pus vreodată întrebările potrivite. Eu sunt prima căreia i-a păsat. Rebecca și-a dat părul pe spate și l-a împletit cu iscusință și mișcări rapide. Era atât de drăguță, chiar și în acea lumină dură din bucătărie, chiar cu ochii roșii și umflați. Ea nu l-a vizitat pe Lee nici măcar o dată de când a fost adus la Moorehead, a zis ea. Nu până nu am chemat-o eu, după ce am citit dosarul lui. Pentru un moment a părut că adoarme, gândindu-se și holbându-se la ușa de la pivniță. Eileen, a spus ea în sfârșit, întorcându-se

cu fața și izbind puternic cu pumnul în masa din bucătărie. Dacă doamna Polk crede că viața îi este în pericol, nu va avea niciun motiv să nege ceva. Va putea să mărturisească. Așa o putem elibera, fie dacă ea crede că vrea asta sau nu. Mai târziu ne va mulțumi. Facem un lucru bun. O să vezi. Uite. Rebecca mi-a tras eșarfa din jurul gâtului. O să îți acoperim fața. În felul acesta, ei îi va fi mai frică și nu va ști cine ești. Nu te va putea recunoaște de la Moorehead. Dacă va face asta, ar putea confunda lucrurile. Mi-a legat eșarfa în jurul gâtului, apoi mi-a tras-o peste față astfel încât să mi se vadă numai ochii. Simțeam furnicături prin tot corpul în timp ce ea îmi dădea părul la o parte din ochi. Arăți bine, a spus ea chicotind. Acum ține arma ridicată. Arată-mi cum o să o ții. Am făcut cum mi s-a spus, țineam arma cu ambele mâini, cu brațele întinse, drepte, coborându-mi bărbia. E foarte bine, Eileen. Rebecca a zâmbit, și-a pus mâinile în șolduri și a pocnit din nou din limbă. Ce mai fată! a spus din nou. O priveam cum se duce la ușa de la pivniță, descuie lacătul și deschide ușa spre o scară întunecată și abruptă. A întins mâna prin aer și a tras de ceva murdar. S-a aprins lumina. S-a întors, gâfâind și zâmbind, și m-a apucat de umăr. Haide! a spus ea.

Cu mâna liberă mi-am luat poșeta și am urmat-o în jos, pe scări.

•

— Rita? Sunt eu, a spus Rebecca.

Vocea ei era precaută, blândă, vocea unei asistente sau a unei profesoare, credeam eu. Mă surprindea. Eșarfa îmi făcea fața să transpire și mă gâdila la nas, dar puteam să văd bine. Scările erau foarte abrupte, a durat atât de mult să coborâm, încât mă simțeam de parcă pășeam pe fundul unui vapor vechi sau într-un mormânt.

Lumina de la becul golaș se clătina, aruncând umbre întunecate care se întindeau și se contractau pe podeaua de pământ. Înaintam atent, pas cu pas,

pentru că nu voiam să cad și să mă fac de rușine. Acolo jos am redevenit calmă. Întunericul pivniței, umezeala răcoroasă mi-au atenuat temerile, mi-au încetinit bătăile repezi ale inimii. M-am gândit la coperta uzată a uneia dintre cărțile cu Nancy Drew a lui Joanie, *Pivnița secretelor*. Desigur că eu fusesem prost distribuită în rolul meu drept Eileen, conspiratoarea, Eileen, complicea cu pistolul, dar odată aflată în subteran, m-am calmat. Acel subsol era cumva domeniul meu. La baza scărilor mi-am înfipt ferm tocurile în podea.

— Fii calmă, mi-a spus Rebecca.

Dar eram calmă. Pistolul din mâna mea era drept și pregătit. Când m-am întors după un colț, am văzut-o pe doamna Polk. Era pe podea, cu picioarele depărtate și cu spatele la perete. Purta niște șosete albe, flaușate, murdare, o cămașă de noapte îngălbenită, cu dantelă la gât. Părul îi era despletit și creț, fața umedă de lacrimi. Încă am aceea imagine puternic întipărită în minte. Arăta ca o Cenușăreasă grasă și bătrână, cu ochii palizi care treceau repede de la Rebecca la mine. Rebecca îi legase încheieturile femeii cu cordonul de la capot și le atârnase de o țeavă din tavan. În acel subsol nu prea aveai de ce să legi: o mașină veche de tuns iarba, un scaun rupt, o grămadă de bucăți de lemn care păreau a fi mobilă dezmembrată – o masă de sufragerie sau poate un pătuț de copii.

— Nu trage! a strigat femeia, încercând inutil să își acopere fața cu mâinile legate. Te rog, a implorat ea. Nu mă omorî.

La momentul respectiv părea ridicol. Desigur că nu aveam de gând să o împușc, mă gândeam. Eram bucuroasă că aveam fața acoperită. Mă oprea să nu o consolez pe doamna Polk cu un zâmbet încrezător.

Dar, oricum, am rămas cu pistolul ridicat, îndreptat în direcția ei.

— Ar putea foarte bine să te împuște dacă nu spui adevărul, a rostit Rebecca încetișor, cu

viclenie.

— Ce adevăr? a strigat femeia. Nu știu ce vreți. Vă rog!

S-a uitat la mine de parcă aveam un răspuns. Am rămas tăcută. Chiar și acolo jos, cu arma îndreptată spre biata femeie, situația avea un element curios de închipuire. Puteam la fel de bine să joc un joc de petrecere, șapte minute în rai, să bâjbâi prin întuneric, să fac lucruri pe care nu le-aș face niciodată la lumina zilei. Nu jucasem niciodată acele jocuri de sărutat, dar îmi imaginam că odată ce ieșea din debara, te purtai ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu era nicio pagubă. Totul părea să revină la normal. Dar sub stratul de suprafață, fie îți creștea popularitatea și prestigiul, fie, dacă nu te descurcai, reputația ta avea de suferit. Miza de acolo de la subsol era doar la fel de mare precum stima Rebeccăi pentru mine, propria mea fericire. Cu toate astea, aveam încredere că planul ei o să funcționeze: doamna Polk o să se simtă atât de ușurată când va recunoaște ce îi făcea fiului ei împreună cu soțul, încât chiar îi va mulțumi Rebeccăi pentru că a extras adevărul adânc îngropat, salvând-o din lumea ei bântuită de secrete și minciuni. Putea să se împace cu fiul ei. Putea să trăiască din nou. Și drept rezultat, eu și Rebecca am fi rămas cele mai bune prietene pentru totdeauna. Totul urma să fie frumos.

— Vă rog! a spus doamna Polk. Ce vreți de la mine?

— O explicație, a pufnit Rebecca, punându-și mâinile în șolduri. Rita, știm că nu ți-a fost ușor să fii măritată cu un bărbat căruia îi plăceau băieții. Înțelegem că ai suferit singură în această casă, cu conștiința vinovată. Este evident că ți-e greu. Spune-ne doar de ce l-ai ajutat pe soțul tău să facă ce-a făcut – de ce îi făceai clisme lui Lee. De ce nu ai spus nimănui ce se întâmpla? Spune-ne! Scapă de povara asta!

— Nu știu despre ce vorbești, a rostit ferm doamna Polk, privind în altă parte. Nu aș face niciodată ceva care să îl rănească pe Lee. Este fiul meu. Sânge din sângele meu. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt mama lui!

— Eileen, a spus Rebecca. Am tresărit la auzul numelui meu. Fă ceva!

Ținând arma întinsă, m-am apropiat de doamna Polk. Ea a țipat într-un fel foarte ciudat și duios, apoi a strigat iar și iar după ajutor. Undeva deasupra, s-a auzit lătratul unui câine, iar sunetul a reverberat în pivniță, printre strigătele femeii. Rebecca și-a acoperit urechile cu mâinile.

— Liniște, am spus eu. Dar zbieretele doamnei Polk erau prea puternice ca să mă audă. Țipatul n-o să te ajute, am strigat eu, amplificându-mi vocea într-un fel nemaîncercat până atunci. Taci din gură!

Ea s-a oprit din țipat și m-a privit, inspirând repede și scurt, scoțând mici stropi de salivă pe gură. Am făcut un pas mai aproape, cu pistolul îndreptat direct spre fața ei. Am încercat să mă gândesc ce ar face și ce ar spune tata dacă ar fi în locul meu.

— Să nu te gândești că n-o să apăs pe trăgaci, am început eu. Cine ți-ar simți lipsa? Ai putea să putrezești aici pentru totdeauna. Te-am putea îngropa chiar aici și acum și nu ar veni nimeni să sape, pentru că nu-i pasă nimănui dacă trăiești sau mori, am tropăit cu piciorul pe podeaua tare de pământ.

Pot doar să spun că având în vedere casa mea și viața mea profesională, am avut ani la dispoziție să învăț să vorbesc într-un fel în care interlocutorul să se simtă ca și cum singura soluție este să se supună.

De fapt, credeam că sunt în mod unic pregătită și calificată prin experiență să smulg adevărul dezgustător de la această femeie. Am privit spre Rebecca. Ea părea să fie adânc impresionată de

prestația mea. S-a dat un pas înapoi, cu gura ușor deschisă și a fluturat din mână ca și când mi-ar fi spus să continui. Era palpitant. Mi-am aranjat eșarfa peste nas și m-am aplecat spre doamna Polk. Fața ei era udă de lacrimi, roșie ca un porc la frigare.

— Pentru cineva ca tine, moartea ar fi o binecuvântare, am continuat eu. Recunoaște. Ai prea multă mândrie ca să recunoști ce i-ai făcut fiului tău. Ai prefera mai degrabă să mori decât să mărturisești că ai făcut ceva greșit. Jalnic, am spus eu, lovind-o peste picioare. Purcică mică, am adăugat eu.

Vocea mea se lovea de pereți cu un ecou ciudat și rapid. Doamna Polk s-a întors, fața îi tremura de spaimă, strângea din ochi, dar din când în când îi deschidea când vorbeam ca să se uite la pistol. Plângea.

— Vrei să mori? M-am năpustit spre ea brusc, aducând pistolul la doi centimetri de fața ei. M-am uitat spre Rebecca. Ea stătea în umbră, cu ochii mari și zâmbind. Recunoaște! am strigat la doamna Polk, cu o voce mai puternică decât fusese vreodată.

Mă simțeam atât de susținută de demonstrația mea convingătoare de furie, încât chiar am început să mă simt furioasă. Inima îmi bătea puternic. Subsolul părea că se întunecă, cu excepția trupului doamnei Polk care vibra pe podea. M-am repezit la ea violent, de parcă aș fi fost beată. M-am aplecat și am încercat să o lovesc cu arma în cap, dar abia dacă am atins-o. Abia i-am deranjat părul cu baza pumnului meu. Oricum, gestul a făcut-o să găfâie și să plângă și mai tare.

Rebecca a făcut un pas în față.

— Nu te pot proteja dacă nu mărturisești, a spus ea. Eileen a mai ucis și înainte, a adăugat ea.

— Așa este, am confirmat eu.

Era o scenă ridicolă, două fete care inventau totul din mers. Dacă aș putea să o iau de la capăt,

aș apăsa cu calm țeava pistolului în dreptul inimii femeii și aș lăsa-o pe Rebecca să vorbească. Nu mi-aș pierde cumpătul cum am făcut atunci. Privind retrospectiv, încă mi se face rușine. Dar indiferent de cât de prostește arătam tot fluturând pistolul, asta avea efectul scontat asupra doamnei Polk. Fața ei își pierduse expresia arogantă, iar când a deschis ochii, erau înspăimântați și pregătiți.

— Spune-ne ce s-a întâmplat în casa asta, am îndemnat-o eu cu viclenie.

I-am pus pistolul la tâmplă.

— Te rog, nu-mi face rău, plângea ea, tremurând.

— Dacă vorbești, nu voi fi nevoită să te rănesc, am căzut eu de acord.

Dar oricum ea plângea și se jeluia. După câteva minute mi-a obosit mâna și am coborât arma. De fiecare dată când doamna Polk mai deschidea ochii, o fluturam iar. În final și-a ridicat bărbia și a scrâșnit din dinți.

— Bine, a spus ea. Ai câștigat.

— Ești gata să vorbești? am întrebat-o eu, ridicând vocea inutil.

— O, ce bine! a zis Rebecca, frângându-și mâinile. Slavă Domnului!

M-am îndepărtat de doamna Polk și m-am așezat pe podeaua rece de pământ, mi-am tras genunchii la piept, în haina calduroasă. Aburul respirației mele îmi uda fața sub eșarfă. Priveam cum femeia își aduna suflul și se pregătea. Pistolul se încălzise în mâna mea.

— Te așteptăm, am tachinat-o eu.

Ea a încuviințat din cap. Mă întrebam cât de bine cunoscuse tata familia Polk când era polițist, dacă el și domnul Polk stăteau la taclale la cafea, dacă se plângeau de neveste și copii. Nu îmi aduc aminte să îl și întâlnit vreodată pe domnul Polk, dar dacă am făcut-o, nu mi-a lăsat nicio impresie. Bănuiesc că așa se descurcă acești oameni bolnavi. Arată obișnuit, dar în spatele ușilor închise devin

niște monștri. Stăteam acolo și îmi imaginam că dacă doamna Polk și cu mine am fi mers să spunem totul la poliție, ar fi considerat-o pur și simplu drept o femeie cu o imaginație bolnavă. Nevasta care a scornit o poveste de necrezut, doar ca să strice imaginea soțului ei. Sunt sigură că asta ar fi fost explicația tatălui meu.

— Mă întorc imediat, a șoptit Rebecca.

Am tresărit și am ridicat iar pistolul.

— Unde te duci? am întrebat-o eu, privind cum iese din pivniță.

Doamna Polk șuiera și își trăgea nasul, privind în jur, confuză.

— Mă duc să aduc ceva de scris, a răspuns Rebecca încet. O să ne dai o mărturisire semnată, i-a zis ea mai tare doamnei Polk. Și ne vom pune de acord, tu și cu mine, că nu vom spune nimic din toate astea la poliție. Vom avea totul scris.

Rebecca s-a întors și mi-a făcut semn să îndrept pistolul spre doamna Polk, ceea ce am și făcut. Apoi a urcat repede scara abruptă de la pivniță, închizând ușa de la bucătărie în spatele ei. Puteam să îi aud pașii prin casă, din ce în ce mai slabi pe măsură ce urca la etaj. Am sprijinit pistolul de genunchi și am privit-o pe doamna Polk.

— Chiar nu îmi pasă ce ai făcut, i-am spus. Tot ce trebuie este să mărturisești și te va lăsa să pleci și nu ne vei mai revedea niciodată.

M-am gândit că lupta era pe terminate. Doamna Polk se predase. Mă așteptam ca Rebecca să se întoarcă și să o dezlege, să mângâie femeia pe spate în timp ce scria și plângea, implorându-l pe Dumnezeu să o ierte. Am ținut arma în direcția ei, așteptându-mă la și mai multe țipete de frică. Dar ea doar se uită la mine, încruntată.

— Vă voi povesti cum stau lucrurile și apoi ce urmează? a întrebat ea. Ce ar trebui să fac?

— Nu știu, am răspuns eu sincer. Să fugi?

Apoi ea a început din nou să plângă încet.

— Nu am unde să mă duc. Nu am bani. Nu am încotro s-o apuc.

Am ridicat din umeri. Mă gândeam la economiile mele de acasă, dosite în mansardă. Oare i-aș da banii mei doamnei Polk, renunțând la propria mea evadare și ținând astfel autoritățile la distanță de Rebecca și de mine? Gândul mi-a trecut prin cap. La etaj o auzeam pe Rebecca cotrobăind, pașii ei făcând să scârțâie parchetul. Tânjeam să se întoarcă, să mă laude, să îmi mulțumească din adâncul inimii, să îmi spună că eram eroina ei, un înger, o sfântă. Apoi puteam să plecăm împreună. Spre New York, unde oamenii se sărutau sub vâsc, dansau și beau șampanie și se îndrăgosteau. Și eu unde eram? Eram singură într-o pivniță, cu o femeie legată de o țeavă. Nu voiam să o mai văd pe doamna Polk cum plânge. Mă gândeam că îmi jucasem bine rolul. Apoi mi-am dat seama că aș putea ajunge la închisoare dacă ceva mergea prost. Dar oricum nu îmi era frică. Am lăsat iar pistolul în jos.

— Are dreptate, știi, a început doamna Polk. Doamna aceea. Prietena ta? Vocea ei era înaltă, monotonă și când vorbea, plescăia cu flegmă. Băiatul meu nu a mințit despre tatăl lui. Mitch, soțul meu, avea obiceiuri rele. Știi, gusturi ciudate. Am crezut că așa sunt unii bărbați. Nu m-am obișnuit niciodată, dar trebuie să înțelegi. Nu puteam să plec, pur și simplu. Când te căsătorești, depui un jurământ de onoare și te supui soțului tău. Asta am și făcut. Unde ar fi trebuit să plec? Ochii femeii străluceau în lumina slabă. A înghițit în sec, a privit tavanul și și-a dres glasul. Unde era Rebecca? La început am crezut că Mitch îl privește cum doarme, cum ar face orice tată bun, a continuat doamna Polk. Ca și cum ar fi vrut doar să se asigure că fiul lui e în siguranță în pat. Toți facem asta. Dar stătea ceva vreme acolo. Cred că încetul cu încetul, stătea din ce în ce mai mult. Nu știu cât de des. Uneori îl simțeam când se dă jos

din pat. Uneori simțeam doar când vine înapoi și atunci mă săruta sau mă îmbrățișa și știi tu. De când s-a născut Lee, nu am mai fost împreună. Îmi pierdusem interesul. Amândoi ne pierduserăm interesul. Dar brusc, Mitch voia din nou să fie cu mine. Eram flatată. Dar am început să am niște infecții acolo jos. O, Doamne! a oftat ea, în zonele intime. Doctorii au spus că trebuie să mă spăl mai des. M-am gândit că e vina mea. Și apoi m-am întrebat dacă nu cumva Mitch a adus acasă vreo boală de când s-a dus la Toronto, în vizită la fratele lui, sau cel puțin așa a spus el. Gonoree? Nu știu la ce mă gândeam. Dar continuam să am aceste infecții. Apoi, într-o noapte, m-am trezit și l-am găsit pe Mitch în patul lui Lee. La început nu aveam idee ce făceau și m-am dus înapoi în pat. Îți jur că atunci nu mi-am dat seama. Nu te aștepti ca soțul tău să facă una ca asta. Este un lucru greu de crezut. Dar pe măsură ce trecea timpul, am acceptat realitatea. Mi-am spus că nu are cum să doară foarte tare. M-am gândit că nu poate să fie așa rău. Iar Lee nu a spus nimic, niciodată, așa că m-am gândit că totul e în regulă. Am crezut că tot timpul îmi făcusem o idee greșită despre bărbați. Poate că toți bărbații fac asta cu fiii lor. Începi să gândești așa. Ar putea fi adevărat. Ce știu eu? Iar Lee părea să fie în regulă. Copil liniștit, bun, note decente, băiat drăguț. Abia rostea un cuvânt, se juca frumos cu vecinii, nimic în neregulă. Iar apoi m-am gândit că dacă el ar fi curat, ar fi bine pentru toată lumea. Poate nu așa mai face acele infecții. Mă durea, știi, când eram împreună cu Mitch. Lee nu era oricum foarte mândăcios și am ajuns să știu ce mâncare să îi dau ca să fac clismele să fie mai ușoare. Știu, sună ciudat. Știam că ceea ce făceam nu era tocmai în regulă. Dar Lee era așa un băiat cuminte, curajos, știi, nu s-a opus. El voia doar să facă pe toată lumea fericită. El spunea: „Nu vreau să se supere nimeni pe mine”. La școală îmi făcea tot felul de felicitări drăguțe de Crăciun și de

Sfântul Valentin. Am crezut că e un băiat bun. Așa că păream mulțumită. Ce altceva puteam să fac? Nu ți se spune despre astfel de lucruri. Nu te pregătește nimeni pentru astfel de probleme.

— Nimeni? am întrebat eu.

Doamna Polk nu a răspuns. Doar s-a aplecat în față, a scuturat din cap, uimită, se părea, de propriile cuvinte. Am auzit iar pașii Rebeccăi prin casă, ritmați dar lenți. Doamna Polk s-a uitat în sus, spre tavan, oftând, abținându-se de la și mai multe lacrimi.

— Cui poți să spui? Nu puteam să spun nimănui. Faci cum crezi mai bine. Știi ce se întâmplă când ai copii? Soțul tău nu se mai uită la tine la fel. Am dat vina pe mine, știi. Mâncam prea mult. Și Mitch nu mă mai considera atrăgătoare. Nu mai fuseserăm împreună de mulți ani înainte să începă povestea asta cu Lee. Apoi a devenit un obicei, așa mergeau lucrurile. Știi, eram singură acasă toată ziua. Eram casnică. Nu aveam pe nimeni, înțelegi? Mitch nu vorbea cu mine, doar venea acasă, mânca, bea și eu eram doar o străină în cameră, o pacoste. Abia mă suporta. Dar după ce se culca cu Lee, venea la mine. Și era ca și cum se ridica o povară. Era relaxat. Și eu mă simțeam bine, cum mă strângea în brațe. Atunci mă iubea. Era tandru. Știam că mă iubea. Îmi arăta, îmi șoptea, mă săruta și îmi spunea lucruri frumoase. Era ca înainte, când eram tineri, fericiți și îndrăgostiți și mă simțeam bine. E chiar atât de rău? Să vrei să te simți așa? Am și rămas gravidă o dată, dar l-am pierdut. Nu mi-a păsat. Îl aveam înapoi pe soțul meu. Tu nu ai înțelege, a spus privindu-mă. Ești tânără. Nu ți-a frânt nimeni inima.

Dar am înțeles-o perfect. Sigur că da. Cine nu ar înțelege?

Ea a început să plângă, de data asta solemn.

— Gata, gata, am spus, prima oară în viața mea când am încercat sincer să alin pe cineva.

Am stat în tăcere o clipă. Apoi am auzit iar ușa deschizându-se, pași. Amândouă ne-am întors și am văzut-o pe Rebecca plutind în jos pe scări, cu un caiet și cu un pix.

— Acum mă dezlegi? Doamna Polk se uita la mine. Am spus totul.

Rebecca mă privea cu suspiciune. Eu am încuviințat din cap.

— Este adevărat, am spus eu, iar toată furia mea dispăruse.

Ochii doamnei Polk se plimbau, când spre mine, când spre Rebecca, iar apoi la pistolul de pe podea.

— Te vom dezlega de îndată ce ești de acord cu termenii noștri, a zis Rebecca. Și să semnezi un contract. Eileen, ce a spus?

Nu aveam de gând să îi repet Rebeccăi ceea ce tocmai spusese doamna Polk. Nu puteam să pun în cuvinte politicoase povestea ei. Rebecca mârâia de frustrare.

— Eileen! s-a rugat ea. S-a adresat apoi doamnei Polk: Trebuie să scrii totul pe hârtie, altfel aranjamentul nostru pică.

— Ce aranjament? Acum doamna Polk avea ochii limpezi și era roșie la față, mai mult de furie decât de frică.

— Aranjamentul este ca tu să recunoști ceea ce ai făcut, iar noi nu te omorâm. Acum și Rebecca era furioasă, pe mine și pe doamna Polk, se părea. Dă-mi pistolul, Eileen, a spus Rebecca ursuză. Am făcut cum mi s-a spus. Nu voiam ca ea să se întoarcă împotriva mea. S-a dat înapoi, privind-o pe doamna Polk, cum făcusem eu mai devreme. Spune-mi ce i-ai spus și ei, a insistat ea, ținând stângaci arma, cu coatele îndoite în față, cu degetele pe țeavă.

Doamna Polk se uita la mine, de parcă aș fi putut să o salvez.

— Ai grijă, i-am zis Rebeccăi, iar ea și-a dat ochii peste cap.

— Rita, nu fi proastă!

— Împuşcă-mă! a strigat femeia. Nu-mi mai pasă.

Eu abia mai puteam să respir sub eşarfa de lână. Mi-am dat-o jos de pe faţă şi mi-am şters obrajii transpiraţi cu mâneca hainei.

— Pe tine te ştiu, a spus consternată doamna Polk. Eşti fata de la Moorehead.

Rebecca s-a întors spre mine, şocată.

— Eileen, ce faci? Am orbecăit ca să îmi pun eşarfa la loc.

— Deja îmi ştia numele, am spus eu în apărarea mea. Rebecca.

Ceea ce s-a întâmplat după, mi-e încă neclar, dar în măsura în care aş putea spune, Rebecca a luat o mână de pe pistol ca să îşi închidă halatul, iar când a apucat din nou arma, i-au tremurat mâinile, s-a împiedicat, iar arma a căzut şi s-a declanşat când s-a lovit de podea. În urma detunăturii am rămas toate fără suflare. M-am lăsat la podea şi am îngheţat. Rebecca şi-a acoperit faţa cu mâinile şi s-a îndepărtat de noi. Doamna Polk era tăcută, şi-a tras picioarele grase la pieptul mare, expunându-şi gambele cărnoase şi genunchii. Afară, câinele a început din nou să latre, apoi, cu ecoul împuşcăturii încă bubuindu-mi în urechi, ne-am uitat toate trei unele la altele.

— La dracu', a înjurat Rebecca.

A făcut semn spre braţul drept al doamnei Polk, din care se scurgea iute un lichid întunecat, prin halatul ei gros.

— M-ai împuşcat? a întrebat doamna Polk, nevenindu-i să creadă.

— La dracu'! a înjurat din nou Rebecca.

Doamna Polk a început să ţipe, străduindu-se să se elibereze.

— Sângerez! a strigat ea. Cheamă un medic!

A devenit isterică, aşa cum ar face oricine.

— Linişte, a cerut Rebecca, apropiindu-se de doamna Polk. O să te audă vecinii. Nu înrăutăţi

situația. Nu te mai foi, a spus ea, acoperind cu mâna gura femeii.

O avertizasem pe Rebecca despre pistol. Doamna Polk o să fie bine, m-am încurajat singură. Credeam că suferise doar o rană superficială, de suprafață. Brațul ei era lat și gras. M-am gândit că nu e rănită foarte grav. Dar femeia nu se liniștea. Gâfâia ca un animal înnebunit și își scutura violent capul din strânsoarea Rebeccăi, încercând să strige după ajutor. Am ridicat pistolul și, simțind căldura lui ciudată prin mâner, mi-a venit o idee.

Poți să crezi ce vrei, că eram rea și vicleană, că eram egoistă, că deliram, atât de sucită și paranoică, încât numai moartea și distrugerea mă puteau satisface, mă puteau face fericită. Poți spune că aveam o minte criminală, că eram mulțumită doar de suferința altora, orice. Într-o clipă m-am gândit cum aș putea să rezolv problemele tuturor – ale mele, ale Rebeccăi, ale doamnei Polk, ale tatălui meu. Am născocit un plan să o iau pe doamna Polk la mine acasă, să o împușc, să aștept până moare, să las arma în mâinile tatălui meu – el avea să fie leșinat de beat – și apoi să fug. Da, bineînțeles că voiam să evadez, cu atât mai mult cu cât Rebecca ar fi venit cu mine. Și da, mă gândeam că singura cale de a o salva pe Rebecca și de a mă salva pe mine de consecințele faptelor ei era să o ucid pe doamna Polk. Dacă ea era moartă, nimeni nu ar fi aflat că eu și Rebecca am fost implicate, mă gândeam. Am fi libere.

Dar mă gândeam și la tata. Nimic din ce aș putea face eu nu l-ar fi putut determina să renunțe de tot la băutura, să își revină, să fie tatăl pe care mi-l doream. El nici nu putea să își dea seama cât de bolnav era. Numai un șoc puternic îl putea trezi. Dacă el ar fi crezut că a omorât o femeie nevinovată, asta ar putea fi destul cât să-l scuture. Apoi el ar putea vedea lumina, ar accepta adevărul cu privire la situația sa. S-ar putea răzgândi. Dacă l-ar întreba cineva pe tata de ce a împușcat-o pe

doamna Polk, poate că ar mormăi ceva despre mine și Lee, să spună că a crezut că Lee era iubitul meu. Poliția și-ar da seama că și-a pierdut mințile de tot. Poate că l-ar duce la închisoare, dar cel mai probabil l-ar duce la un spital, l-ar trata bine, și-ar recăpăta sănătatea. Eu, desigur, aș fi de mult plecată, dar cel puțin el ar avea prezența de spirit să îmi ducă dorul, să îi pară rău pentru modul cum s-a purtat cu mine, să își dorească să își ceară iertare.

Cât despre mine, eu mi-aș amâna cât de mult posibil evadarea din urbea X, dorința mea de a pleca fiind mereu copleșită de lene și frică. Dacă o omoram pe doamna Polk, aș fi fost obligată să părăsesc urbea X pentru totdeauna. Va trebui să îmi schimb numele. Va trebui să dispar complet. Numai frica de închisoare, de pedeapsă, mă putea determina să plec. Puteam să rămân în urbea X și să înfrunt iadul sau puteam să dispar. Nu mi-am dat de ales. Singura opțiune era să o împușc pe doamna Polk.

Dar cum puteam să o aduc pe doamna Polk la mine acasă fără ca ea să urle tot drumul? Asta mă întrebam, în timp ce țineam pistolul în mână. Ea se agita și tropăia, văitându-se și scrâșnind din dinți, în timp ce Rebecca se străduia să o facă să tacă și îi înăbușea strigătele astupând gura femeii cu mâinile, dar era ca și cum încerca să oprească o avalanșă. Doamna Polk refuza să se potolească. Brațul ei sângera, dar nu abundant.

Rebecca se uita la mine cu disperare.

— Ce facem?

Am cotrobăit prin poșetă să găsesc pastilele mamei.

— Am astea, am spus, scuturând sticla. Sunt pentru durere.

— Tranchilizante? Fața Rebeccăi s-a luminat. Mi le-a smuls din mână. Ce altceva mai ai în poșeta ta, Eileen? a întrebat ea.

Nu am priceput de la început ironia.

— Ruj, am răspuns eu.

Priveam cum Rebecca se apropia din nou de doamna Polk, de data aceasta cu grijă, calm, ca și cum s-ar fi apropiat de un animal speriat. Femeia răsucea gâtul și dădea din cap în timp ce Rebecca încerca să o apuce de față, cu pumnul sub bărbia ei, ținând pastilele în mână cealaltă. Se lupta cu capul femeii la fel cum ar fi făcut un fermier cu o vacă, a apucat-o de nas. Când o vedeam că se mișcă așa, încă mă făcea să mă întreb de unde apăruse Rebecca? Poate era o fată de la țară, o fiică de fermier. De fapt, mă interesa din ce în ce mai puțin să o înțeleg. Mă uitam cum doamna Polk își descleștază maxilarul, își ține respirația și o privește drept în ochi pe Rebecca. În sfârșit și-a deschis buzele, iar Rebecca și-a desfăcut pumnul, a luat pastilele în cealaltă mână și le-a vârât în gura doamnei Polk. Eu stăteam pe vine, la distanță, observându-le. Am avut un impuls ciudat și comic să încep să cânt sau să mă rog. Mă gândeam la ritualurile de trecere despre care citisem în *National Geographic*, ceremoniile bizare unde oamenii sunt legați și li se pune căluș la gură, sunt lăsați în deșert, sunt ținuți zile la rând în cuști fără apă sau hrană, li se administrează droguri halucinogene atât de puternice, încât uită de copilăria lor, își uită numele. Se întorc în satele lor ca oameni complet diferiți, îmbibați de spiritul Domnului, netemători de moarte și respectați de toată lumea. Poate că experiența din subsol se asemana cu asta, mă gândeam.

După ce se va termina, voi trăi pe un plan mai înalt. Îmi imaginam că nimeni nu mă va putea răni vreodată. Voi fi imună.

— O să vă pară rău! a strigat doamna Polk odată ce-a înghițit pastilele. Acum știu cine sunteți. O să le spun tuturor ce ați făcut.

— N-o să te creadă nimeni, a zis Rebecca, pe un ton mai puțin sigur și încrezător decât ar fi trebuit.

— Pe dracu'! a urlat doamna Polk, fixându-mă cu privirea. În subsol, în acea noapte, nu a existat

nicio supunere emoțională, eram doar noi trei, cu fețele lucioase de la transpirație sau lacrimi, în lumina tremurătoare. Eu și Rebecca ne-am dat la o parte și am așteptat. Pata de sânge de pe brațul doamnei Polk părea să nu se mai întindă. Respirația începea să îi încetinească. Ieșiți afară! a scâncit ea. Plecați dracului de aici!

Vocea ei suna ca un disc ce se învârtea tot mai încet, pe măsură ce pastilele își făceau efectul. În scurt timp a adormit, sprijinită de perete, saliva i se scurgea din gură, lacrimile se uscau în jurul ochilor, formând o pojghiță, iar eu și Rebecca am început să șușotim. Mi-a luat mai puțin de zece minute, să zicem, să o conving că planul meu era bun.

— Tata este un bețiv, am spus. Dacă el ar ucide pe cineva, vina ar cădea pe polițiști – ar fi trebuit să îl închidă de mult. Poate că o vor găsi pe doamna Polk și vor ascunde totul sub preș. Nu contează. Noi vom fi bine. Fața Rebeccăi s-a crispat, pumnii ei albi strângeau cu putere poalele murdare ale halatului. Va trebui să ne ascundem undeva, am adăugat eu, încercând să îmi mențin stăpânirea de sine. Mă gândeam la New York.

— Cum o ducem acasă la tatăl tău? m-a întrebat Rebecca.

— Trebuie să o cărăm până în mașina mea.

Părea ușor.

— Și o împuști tu?

— Tata o s-o împuște, am spus. Dar noi apăsăm pe trăgaci.

— Noi? Rebecca a ridicat din sprâncene și și-a dat la o parte părul de pe față.

— Eu o s-o împușc, am răspuns. Femeia oricum nu avea pentru ce să trăiască. Fie murea repede și fără dureri, fie stătea să putrezească în casa aia groaznică a ei, târând după ea zilnic trecutul ei întunecat. N-o s-o doară. Uite. Am lovit cu piciorul picioarele grase ale femeii. E leșinată.

După câteva momente în care și-a mușcat buzele și și-a frânt mâinile, Rebecca a fost de acord. Împreună i-am dezlegat mâinile doamnei Polk și am ridicat-o de jos. Îmi aduc aminte că mă gândeam cu uimire cât de grea poate să fie o ființă omenească. Eu am apucat-o de subsuori, iar Rebecca o ținea de picioare, și am dus-o încetul cu încetul pe scări, eu mergând cu spatele și ducând cea mai mare parte din greutate. A fost nevoie de fiecare strop de energie pe care îl aveam și, până am ajuns în capătul scărilor, îmi tremurau picioarele și îmi ardeau mâinile.

— Hai să luăm o pauză, am spus eu.

Dar Rebecca a insistat să ne mișcăm mai repede.

— Hai să o scoatem de aici. Tu ia-o înainte și du-te acasă la tatăl tău. Pregătește-l. Eu fac ordine aici. Nu putem să lăsăm în urmă nicio dovadă.

Rebecca a apucat din nou picioarele doamnei Polk. Trupul ei era greu ca o cadă cu apă. Capul ei s-a lăsat spre mine, cu gura deschisă. Când m-am uitat în ea, dinții erau maronii, gingiile aproape albe. M-am gândit că e aproape moartă, oricum. Rebecca s-a oprit să o acopere cu halatul ei înainte să o scoatem pe ușa din față. Ne-am mișcat cu grijă, dar a fost imposibil să nu o dăm cu fundul de treptele înghețate. De câteva ori Rebecca a alunecat și a scăpat picioarele doamnei Polk în zăpadă, în drum spre trotuar. Era ridicol totul și îmi aduc aminte fericirea pe care o simțeam în piept, ridicându-se până la gât. Odată ce am urcat femeia în mașină, am făcut o pauză să-mi trag răsuflarea, am privit cerul, stelele împrăștiate în întuneric ca niște stropi de vopsea. Am crezut că o să izbucnesc într-un râs isteric în acea noapte tăcută, sub încremenirea aceea frumoasă.

Puteam să simt cum întreg universul se învâрте în jurul meu în acea clipă. Rebecca părea încordată. Am închis portiera de la mașină și mi-am arborat masca, încercând să îmi controlez

entuziasmul. Chiar nu îți pot spune la ce mă gândeam. Nu sunt aici să inventez scuze.

— Ne vedem mai târziu, a spus Rebecca brusc, fugind înapoi în casă.

Am strigat după ea.

— O să te aștept! Vocea mea a răsunat prin curtea plină de zăpadă. Rebecca s-a întors și și-a pus un deget pe buze, făcându-mi semn să tac. Putem să mergem unde vrem, am spus eu, șoptit. Doar noi două. Am bani. N-o să ne găsească nimeni. I-am dat adresa mea. E la o stradă distanță de școala primară. Poți s-o găsești?

Ea a făcut un semn cu mâna, a urcat scările înghețate și a închis ușa în urma ei.

SFÂRȘIT

Am părăsit urbea X fără o singură fotografie de familie, așa că tot ce mi-a mai rămas sunt amintirile incerte. Îl țin minte pe tata așa cum l-am lăsat, zăcând inconștient pe pat. La Joanie mă gândesc ca la o fată tânără, senzuală, drăguță și lipsită de judecată. Mama, după cum am spus, este mai greu de descris. Îmi imaginez doar atingerea părului ei cărunț, când stătea în pat, moartă, eu ghemuită lângă ea, așteptând să îmi recapăt suflul înainte să mă duc să îi spun tatei că murise – el era beat deja de săptămâni întregi. Mă întrebese doar: „Ești sigură?” în timp ce stăteam acolo în lumina caldă a dimineții. Mi-o aduc aminte – acea imagine a singurătății, uitându-mă la ușa întredeschisă către camera unde mama mea nu mai dormea. M-am dus să plâng în baie. Îmi amintesc reflexia mea vie în oglindă, cu ochii roșii și umflați. Mi-am dat jos hainele, încă tremuram, brațele mele erau subțiri ca niște frânghii și inutile în timp ce le țineam în jurul meu la duș. Ea a murit când eu aveam doar 19 ani, slabă ca o scândură de pe atunci, ceva pentru care mama mă lăuda.

Nu mi-a plăcut niciodată să mă uit la fotografii cu mine. Am fost un copil îndesat – acea fată palidă și modestă de la școală care nu putea să se suie pe frânghie ca toți ceilalți la ora de sport. Coapsele grase, rotunde, mă făceau să mă mișc greoi în hainele pe care mama mea mi le cumpăra o mărime mai mică, în speranța că mă voi schimba și îmi vor veni bine. Când am mai crescut, am rămas scundă, dar m-am redus la o statură mică, firavă, ca de pasăre. Pentru o vreme am avut o mică burtă, rotundă și prelungă ca burta unui copil. Dar până am plecat din urbea X, ajunseseam o sperietoare, abia dacă aveam carne pe oase și așa îmi plăcea. Știam, desigur, că asta nu e tocmai în regulă. Mi-am jurat ca atunci când voi fi mare să

mănânc mai bine, să mă îmbrac mai bine. „Fii o adevărată doamnă!”, îmi spuneam. Mă gândeam că odată ce aş pleca din urbea X, m-aş înălţa cu 12 centimetri, voi căpăta forme şi voi fi frumoasă. Mă gândeam la Rebecca, mi-o imaginam în costum de baie, cu şoldurile înguste şi coapse lungi, suple, ca manechinele din revistele de modă. O strălucire sănătoasă. Poate Rebecca mă putea ajuta cumva, îmi doream eu, să mă ghideze, să îmi spună unde să mă duc, cum să mă îmbrac, ce să fac, cum să trăiesc. Imaginea viitorului pe care o aveam în minte înainte să o întâlnesc pe Rebecca era destul de precisă: mă voi muta într-un apartament dărăpănat, poate un cămin de fete, unde voi fi liberă să fac lucruri minunate, precum să citesc ziare, să mănânc o banană coaptă, să mă plimb prin parc, să stau într-o cameră ca un om normal. Dar speram să o apuc pe altă cale, alături de Rebecca. Voiam să fac ceva măreţ cu viaţa mea. Îmi doream atât de mult să fiu cineva important, să privesc lumea de la fereastra unui zgârie-nori şi să strivesc pe oricine îmi stătea în cale, să-l omor ca pe un gândac, cu pantoful.

Iată cum îmi petrec acum zilele. Locuiesc într-un loc frumos. Dorm într-un pat frumos. Mănânc hrană minunată. Ies la plimbare prin locuri frumoase. Țin mult la oameni. Noaptea, patul meu este plin de iubire, pentru că eu sunt singură în el. Plâng ușor și de durere, și de plăcere, și nu îmi cer scuze pentru asta. Dimineăța ies afară și sunt recunoscătoare pentru o nouă zi. Mi-a luat mulți ani să ajung să duc o astfel de viață. Când aveam 24 de ani, cel mai mult voiam să petrec o după-amiază aglomerată printre străini sau să mă plimb pe un trotuar fără să știu că mă așteaptă tata, să fiu în siguranță undeva, să am un cămin al meu. După cum am spus, să dispar nu era soluția pentru toate problemele mele, dar mi-a permis să o iau de la capăt. Când am ajuns la New York, târziu, în ziua de Crăciun, eram trează și îmi era foame, tot corpul

mă durea și aveam fața umflată. Toată seara m-am plimbat prin Times Square și m-am dus să văd un film obscen pentru că îmi era frig și eram prea agitată ca să mă duc la un hotel, îmi făceam griji că mă urmărește poliția. Îmi era frică să vorbesc cu oamenii, îmi era frică să respir. Acolo l-am întâlnit pe primul meu soț – în ultimul rând de scaune din acel cinematograf. Vezi deci, ceea ce a urmat după ce s-a terminat toată povestea asta nu a fost un drum direct spre paradis, dar cred că am luat-o pe drumul cel bun, cu toate obstacolele potrivite.

•

În întunericul tăcut al acelei dimineți friguroase din ziua de Crăciun din urbea X, am parcat Dodge-ul pe aleea mea, am lăsat-o pe doamna Polk pe scaunul pasagerului și m-am repezit prin zăpadă, spre ușa din față a casei și am intrat. Nu m-am gândit să îmi fac o valiză, deși știam că acestea sunt ultimele mele momente în acea casă. Tata s-a trezit când am coborât treptele de la mansardă, cu pistolul și banii, toți banii mei, în poșetă. Nu i-am golit contul bancar, nici nu am încasat ultimul cec cu salariul. M-am întrebat multă vreme dacă, oare, după ce a murit tata, aș fi moștenit casa, dar după un deceniu sau două, presupunând că murise, m-am hotărât să dau totul uitării. În acea casă nu era nimic, nu îmi doream nimic de acolo atât de mult încât să mă întorc și să-l revendic. În orice caz, în urbea X sunt moartă, sunt o fantomă, un suflet pierdut, o cauză pierdută. În acea dimineață, când l-am găsit pe tata la jumătatea scărilor, era deja beat. Purta pe cap o pălărie și avea o haină pe umeri, peste boxerii și halatul lui obișnuit. Arăta ca și cum văzuse o fantomă.

— Ceva ne urmărește din spatele casei, a spus el. Îl aud respirând toată noaptea, ascuns în zăpadă. Nu e un gangster. A scuturat din cap. E un fel de animal sălbatic. Poate un lup.

— Tată, mergi în pat.

Pe podea era o sticlă. Am ridicat-o.

— L-ai văzut? a întrebat el, străduindu-se să se aplece și să se așeze în capătul scărilor, un rege decrepit pe un tron plin de așchii.

M-am așezat lângă el, i-am dat sticla și m-am întors cu fața la el, l-am privit cum bea, cu ochii lăptoși, cu mâinile tremurânde.

— Nu sunt lupi, doar șoareci, i-am spus eu. I-a trebuit doar un minut sau două să dea pe gât tot restul sticlei de gin. Îmi aduc aminte cum devenea somnoros – efectul ginului venea asupra lui ca un spirit care îi pătrunde în corp –, iar capul i-a căzut într-o parte, ca unui copil, gura strâmbă, pleoapele fluturând ca niște molii muribunde. L-am ajutat să se ridice, apucându-l de brațe și de coate, și s-a prăbușit peste mine, cu gâtul umed pe obrazul meu.

— Șoareci? a mormăit el.

L-am condus în dormitorul mamei, l-am pus pe pat, i-am sărutat mâna umflată și pătată.

— Noapte bună, tată, așa mi-am luat rămas-bun de la el și am stat puțin acolo, privindu-l cum bâjbâie neîndemânatic cu o sticlă goală pe noptieră, se uită la ea, o scapă pe covorul prăfuit, oftează, închide ochii și adoarme.

Am închis ușa. Asta a fost. Nu a existat un final măreț. Era tatăl meu și numai asta era pentru mine. Aș fi putut să stau și să aștept ore întregi să apară Rebecca. Dar nu avea rost. Știam că nu o să vină. Știam că plecase de mult. Până la urmă, a fost o lașă. Presupun că idealismul fără consecințe este visul patetic al fiecărui copil răsfățat. Dacă îi port pică? Chiar nu. Rebecca era o femeie ciudată și a intrat în viața mea într-un moment bizar, chiar când aveam cel mai mult nevoie să evaderez din acea viață. Aș putea să spun mai multe despre ea, dar, până la urmă, aceasta este povestea mea, nu a ei.

Înainte să plec, am folosit toaleta, am stat cu degetele înghețate sub jetul de apă caldă. În oglindă eram complet altă fată. Nu pot să explic certitudinea pe care mi-am citit-o pe chip. Aveam o cu totul altă privire, gura îmi arăta altfel. Mi-am

luat rămas-bun de la casă de acolo de unde mă aflam, deasupra chiuvetei de la baie. Îți spun, mă simțeam ciudat de calmă. Greutatea pistolului, banii din poșetă îmi spuneau: „Da, e timpul. Pleacă de aici”. Acolo am petrecut ultimul meu moment cu mine însămi, în fața oglinzii, cu ochii închiși. Mă durea să plec. Până la urmă era casa mea și însemna ceva pentru mine, fiecare cameră, fiecare scaun și raft și lampă, pereții, dușumeaua, balustrada uzată. În următoarele săptămâni și luni care au urmat aveam să bocesc întruna, dar în acea zi mi-am luat un adio solemn. Chiar m-am văzut pe mine pentru prima oară în acea noapte, o creatură în valurile vieții, în schimbare. Simțeam un avânt puternic să mă uit la fotografiile din copilăria mea, să sărut și să mângâi fețele tinere din acele imagini. M-am sărutat în oglindă – ceva ce obișnuiam să fac când eram copil – și am coborât pentru ultima oară scările. Mi-ar fi plăcut să mă fi dus afară la mașină și să aduc în casă toți pantofii pe care îi puteam căra în brațe, să-i las în holul de la intrare, ca un cadou de despărțire pentru tata, sperând să ia cu asalt urbea X ca o tornadă, să creeze cât de mult haos îi poftea inima. Dar nu am făcut asta. Nu am putut. Mi-l imaginam cum îl văzusem mai devreme în acea dimineață, cum mergea prin zăpadă ca un copil mic, tropăind emoționat în haina lui mare, numai că fără veselie și zdrențăros, cu ochii mari, panicați, în loc să fie bucuros, în drumul nostru spre magazinul de băuturi. Își pierduse mințile, acum își pierdea și fiica.

Nu știu unde am greșit în familia noastră. Nu eram oameni groaznici, nu eram mai răi decât oricare dintre voi. Presupun că este norocul cărților care ți se dau, unde ajungem, ce se întâmplă. Am închis pentru totdeauna ușa de la intrare a casei. Atunci, ca și când Dumnezeu însuși a vrut asta, când m-am întors cu fața spre curte, unul dintre țurțurii de deasupra s-a desprins și m-a lovit pe obraz, tăind ca o lamă subțire, de la ochi până la

maxilar. Nu m-a durut. Doar m-a înțepat puțin. Simțeam cum se adună sângele și cum frigul intra în rană ca o fantomă. Mai târziu, bărbații aveau să spună că cicatricea îmi dă personalitate. Unul a spus că linia pe care o aveam trasată pe față era ca un mormânt gol. Altul a spus că este o urmă de lacrimi. Pentru mine este pur și simplu semnul că atunci am devenit altcineva, fata aceea, Eileen – cea care a scăpat.

Înainte să răsară soarele, drumul prin urbea X, în Dodge, a fost plăcut. Tot ceea ce aveam cu mine era arma și banii din poșetă și harta din buzunar. Îmi planificasem traseul din urbea X spre Rutland de nenumărate ori. Până la urmă, nu aveam niciun motiv să nu îmi urmez planul. Am crezut că ar fi fost mai drăguț să dispar în Ajun de An Nou, să mă pierd în agitația în care tot ce este vechi se aruncă și se înlocuiește cu ceva nou. Dar după cum am constatat, era la fel de ușor să dispari și în ziua de Crăciun. Privind retrospectiv, în acea zi se putea ca trenurile să nu circule deloc. N-o să aflu niciodată, pentru că nu am mai ajuns niciodată la Rutland.

Îmi place uneori să îmi imaginez conversația pe care ar fi avut-o Rebecca cu tata, dacă el s-ar fi împiedicat pe scările de la pivnița noastră și ar fi găsit-o legată și speriată, cum o găsisem eu pe doamna Polk. Poate că pur și simplu ar fi dezlegat-o, ar fi întrebat-o dacă are ceva băutură și ar fi urcat înapoi pe scări, ferindu-se de fantomele lui. Sau poate că i-ar fi ascultat povestea, întreaga ei filosofie, apoi ar fi lăsat-o să tremure și să moară de foame câteva zile, sau poate chiar pentru totdeauna. Poate ar fi chemat poliția, ar fi pus câinii să mă caute pe mine, pe fiica lui rănită, folosind aroma grea a transpirației mele de pe hainele murdare ale mamei ca să îmi dea de urmă pe dealurile acoperite de zăpadă. Îmi imaginam tot felul de scenarii. Nimeni nu a venit să mă caute. Fie asta, fie m-am ascuns suficient de bine încât să nu fiu găsită niciodată.

Le spuneam oamenilor să îmi spună Lena. Și în acea primăvară, când m-am măritat, mi-am schimbat numele de familie. Acesta este un beneficiu al căsătoriei.

Femeia devine cineva nou.

Poate că în urmă cu o săptămână aș fi tânjit după un Crăciun normal, dorindu-mi să pot să bat la ușa cuiva, să mă așez la o masă bogată – cu un curcan pe masă, sau șuncă, sau miel, sau friptură de rață, feliate de un tată frumos, zâmbitor și bătrân. Poate că aș fi tânjit după o mamă iubitoare, cu cercei de perle, un bunic blând în pulover tricotat de mână, un câine cu urechi mari, un foc puternic în șemineu. Poate că dacă nu aș fi întâlnit-o pe Rebecca, aș fi plecat fără regrete din urbea X. Poate că aș fi bocit din cauza eșecului meu de a prospera, aș fi jurat pe Dumnezeu că mă voi schimba, să fiu o doamnă adevărată, să mănânc trei mese pe zi, să stau locului ca o fată bună, să țin un jurnal, să mă duc la biserică, să mă rog, să port haine curate, să am prietene drăguțe, să mă văd cu băieți, să am o relație serioasă, să spăl rufe și tot așa – orice, dacă însemna că nu trebuia să îmi croiesc singură drumul, o orfană care pleacă într-o dimineată friguroasă de Crăciun.

Dar, după cum s-a văzut, în drumul meu din urbea X, nu am avut regrete, și nu am fost singură. Rita Polk stătea lângă mine în Dodge, aproape smerită, într-o tăcere deplină. Mâinile ei – mari, albastre de la frig – cădeau în spațiul dintre scaunele noastre când luam curbele. Le ridicam și i le puneam ușor în poală.

Am condus încet pe străzile pustii, pe lângă școala primară, pe lângă liceul din urbea X, pe lângă primărie. Am trecut și pe lângă secția de poliție, mi-am luat adio de la tot acel cupru coclit, acele ferestre mari, luminile fluorescente și linoleumul murdar de pe podelele dinăuntru. Am condus pe Main Street, cenușie și pustie în dimineata cețoasă. Ace de lumină cădeau de la

orizont printre clădirile joase și iluminau interiorul frizeriei, scrisul auriu de pe fereastra brutăriei, mocirla cristalizată din șanțul din fața oficiului poștal din urbea X. Lumina tachina și scădea în drumul meu afară din oraș, ca și când ar fi înțeles că nu puteam să privesc acel loc dintr-odată, ci doar în scurte priviri, în detalii. Vântul vuia puțin, mă pișcă de față și îmi spunea să îmi aduc aminte așa de urbea X, învârtindu-se în lumină și vânt, doar un alt loc de pe Pământ, un oraș ca oricare altul, pereți și ferestre, nimic de care să-ți fie dor, nimic de iubit sau după care să tânjești. Am pornit radioul, am trecut de toate posturile cu colinde de Crăciun și apoi l-am oprit la loc.

Îmi doresc să simt iar pacea aceea pe care am descoperit-o pe autostrada spre nord. Mintea îmi era goală, ochii îmi erau mari de mirare, trecând pe lângă păduri și câmpuri acoperite de zăpadă. Lumina soarelui strălucea printre copaci și în anumite unghiuri se reflecta de șosea, orbindu-mă. Când am putut să văd din nou, la câțiva metri depărtare a apărut o căprioară, blocându-mi calea. Am încetinit, privind animalul încremenit acolo, holbându-se direct la mine, ca și când îl țineam să aștepte. Am tras pe dreapta și am închis geamul.

Când am lăsat-o în mașina pornită, doamna Polk dormea dusă. În rezervor mai era destulă benzină cât să meargă ore în șir. Sper că a deschis ochii ca să aprecieze unde am lăsat-o. Dacă ar trebui să mor, acel loc acoperit de pădurea albă, cu irizații albastre în răsărit, nemișcat și rece, ar fi fost un loc la fel de bun ca oricare altul. Mi-am luat rămas-bun de la Dodge în timp ce mă îndreptam spre căprioară, înghețată pe loc, cu respirația care îi ieșea pe nări și rămânea în aer, între noi, la fel ca atât de multe fantome. Am ridicat mâna ca să o întâmpin. Stătea acolo, pur și simplu, mă fixa cu ochii mari și negri, speriată dar blândă, cu fața atinsă de ger, cu coarnele plutind deasupra capului ca o coroană. Îmi aduc aminte asta, cum am

îngenuncheat în fața aceluia animal, corpul tremurător, greu și uriaș. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am deschis gura să îi vorbesc, dar a ieșit de pe carosabil și a fugit în pădure. Asta a fost tot. Am plâns. Mi-am mozelit lacrimile ca să îmi șterg sângele de pe față și am continuat să merg. Pașii mei erau siguri și vioi în zăpada înghețată.

După câțiva kilometri, la o intersecție spre sud, am făcut autostopul și i-am spus șoferului că mă certasem cu mama. Omul mi-a dat termosul lui plin de whisky. Am tras o dușcă zdravănă și am plâns și mai mult.

— Gata, gata, a spus el, bătându-mă pe coapsă cu mâna lui groasă, arsă de frig.

M-am afundat în scaunul pasagerului, am băut și m-am uitat pe fereastra aburită. Am privit cum acea lume veche dispărea, trece și trece, se duce, se duce, se duce până când, ca și mine, dispărea.

virtual-project.eu

Table of Contents

[1964](#)
[VINERI](#)
[SÂMBĂȚĂ](#)
[DUMINICĂ](#)
[LUNI](#)
[MARȚI](#)
[MIERCURI](#)
[AJUNUL CRĂCIUNULUI](#)
[SFÂRȘIT](#)

Table of Contents

[1964](#)
[VINERI](#)
[SÂMBĂȚĂ](#)
[DUMINICĂ](#)
[LUNI](#)
[MARȚI](#)
[MIERCURI](#)
[AJUNUL CRĂCIUNULUI](#)
[SEÂRȘIT](#)

Table of Contents

1964	2
VINERI	13
SÂMBĂTĂ	42
DUMINICĂ	65
LUNI	84
MARȚI	113
MIERCURI	147
AJUNUL CRĂCIUNULUI	172
SFÂRȘIT	238